

Giới thiệu Tình Yêu Bay Lượn

Tình Yêu Bay Lượn để chấp cánh cùng nhiều ước mơ của các cặp đôi đang hạnh phúc. Ngân vàng khó mua biết trước, có những việc bất đắc dĩ không ngờ tới! Hiện tại cô cuối cùng cũng cảm nhận được ý nghĩa trong câu nói của A Lượn rồi

Ngoảnh lại để nhìn thấy mình, ai ngờ khi cô tràn đầy vui mừng cùng bạn tốt ra nước ngoài nghỉ phép, vừa mới xuống máy bay thì gặp ngay một người điên. Cũng mới gặp mặt, chưa nói được một câu, anh ta xem cô là bà xã của mình cứ thế mà gọi cô. Bá đạo tới mức không cho bất kỳ con ruồi nào tới gần cô nửa bước.

Và đó là anh ta điên khùng thì mặc kệ anh ta, cô không biết bị ma quỷ gì lại theo anh làm bừa, Điên khùng cùng anh ta đến nhà thờ ở Las Vegas. Điều đó khiến họ quyết định kết hôn quá nhanh?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bay Lượn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

"Nghỉ đông đã kết thúc, các em nên điều chỉnh lại thời gian đi!" Trên bục giảng người giáo viên trẻ lịch sự nói với bốn mươi học sinh trong lớp. "Còn lại chưa tới nửa năm, các em sẽ phải kết thúc đời học sinh cấp 3 của mình. Giáo viên sẽ không thích nói nhiều điều vô nghĩa, tương lai là của các em, chính mình nắm giữ, tóm lại, còn lại nửa năm, các em nên tự giải quyết cho tốt đi!"

Học sinh nằm chờ chết trên bàn chỉ ngẩng đầu nhìn người giáo viên đó một cái, lại nằm ngửa trên bàn giả chết.

Người giáo viên này chính là nói sự thật, cay nghiệt, lời nói lại sắc bén, làm tất cả học sinh vừa yêu vừa hận anh.

Thầy giáo không nói nhiều lời vô nghĩa, đầu năm nay thật khó mà tìm kiếm, hơn nữa diện mạo lại đẹp trai lịch sự, nghe nói không ít học sinh nữ của lớp khác ái mộ đã lâu, đó là rất nhiều người không biết chuyện, thật ra là! Thầy giáo của bọn họ là một người mặt lạnh như tượng.

"Thầy, không nhất định! Nói không chừng trong lớp có người thích phương pháp dạy học của người, nên quyết định lưu ban một năm để làm bạn với thầy." Một học sinh nam giơ tay lên tiếng, khiến cho các bạn học đang ngồi khác tỉnh thần lo sợ.

Lại bắt đầu rồi! Trò hay bắt đầu!

"Em nói là chính em sao?" Thầy giáo đưa tay đẩy đẩy cái kính gọng vàng trên mũi, nở nụ cười, "Thân thiết" nở nụ cười "yêu mến" với bạn học nam lên tiếng.

"Ừm.....Thầy, Thầy hiểu lắm....." Mặt học sinh nam cứng đờ, ngo ngáy tại chỗ.

"Thiên Thiên, em có nghe được." Thầy giáo mở miệng khẽ gọi một học sinh nữ nhỏ nhắn xinh xắn ngồi phía trước học sinh nam đó. "Em học sinh này (học sinh nam) nói muốn lưu ban một năm làm bạn với tôi, nói cách khác sau khi em lên học chuyên ngành ở Đại học, có thể tận tình tham gia các cuộc giao lưu, tiện thể đôi một người bạn trai thông minh hơn."

Ngay tức khắc, cả lớp cười vang. Học sinh nam bối rối ngồi tại chỗ thờ dài.

Mình lại thua nữa rồi!

"Sao bạn lại ngu như vậy? Sao thầy có thể hi vọng bạn ở lại với thầy chứ? Đương nhiên là do một người khác rồi!" Một cô gái có khuôn mặt tròn đáng yêu đứng dậy cười nói, ánh mắt hài hước nháy mắt mấy cái nhìn về mặt nghiêm chỉnh của thầy giáo. "Có phải hay không? Thầy Phùng."

"Ôi, Tô Tích Vĩ, nói những lời cao siêu mà không có khả năng thưởng thức cái đẹp của nó, như thế nào mà bạn vẫn còn không học được cách cô động cái đẹp hả?" Lại một bạn học nam nói.

"Cái gì?" Cô gái có khuôn mặt tròn - Tô Tích Vĩ, vô tội nháy mắt mấy cái. "Tôi có giải thích rất rõ ràng sao?"

Có đôi khi, không biết gì chính là năng lực.

"Ha ha, chúng ta ngầm hiểu lẫn nhau!"

Ngay lúc đó, bốn mươi mấy học sinh trong lớp cười rộ lên.

Gần đây học sinh thật sự rất khó dạy.

Phùng Tư Luật đầu đầu nghĩ, trên khuôn mặt đẹp trai lịch sự xuất hiện nụ cười gương gạo.

"Tôi nghĩ, các em cười đến vui vẻ như vậy, nhất định là trong thời gian nghỉ đông đã hoàn thành bài tập mà tôi đã giao. Tốt lắm, thầy thật vui mừng khi các em nghiêm túc như vậy, sáng sớm ngày mai, các em nhớ đem bài tập đến nộp."

"À.....Đừng!" Tất cả học sinh khủng hoảng, hoang mang xin tha. "Mới ngày khai giảng đầu tiên mà ác như vậy! Thầy! Thầy....Thầy đây là báo cho chúng em biết? Thời gian tới của chúng em sẽ không dễ chịu sao?" Một bạn học nam hai tay ôm trái tim, mang một bộ dáng thật đau lòng.

"Chính xác, bạn học Vương." Tay nâng mắt kiếng, Tư Luật lịch sự cười một tiếng.

"Haiz." Phía dưới một đám học sinh sau khi nghe xong miệng sùi bọt mép, gục xuống bàn kéo dài hơi tàn.

"Nếu như không có vấn đề gì, hôm nay đến đây kết thúc, ngày mai, xin các em đi học đúng giờ, không được đến muộn, tan học." Tư Luật khai ân, bỏ qua cho những học sinh chưa kiểm chế được tính tình bùng nổ của mình.

Học sinh lập tức giải tán, dọn dẹp sách giáo khoa vừa mới phát, chuẩn bị trở về ngủ bù cho một ngày nghỉ đông cuối cùng này.

"Bạn học Diệp Như Tiệp." Tư Luật đột nhiên nói to, tất cả học sinh ngừng động tác trên tay nhìn về phía anh.

"Vâng" giọng nữ mảnh mai trả lời. Diệp Như Tiệp, cô là hoa khôi của lớp, một cô gái mảnh mai xinh đẹp.

Tóc màu nâu tự nhiên dài đến eo, ở sau đầu cột thành đuôi ngựa, làn da mịn màng trắng nõn, xuất hiện màu hồng nhàn nhạt, đôi mắt to trong suốt sáng ngời, mũi thẳng cùng với môi anh đào, dáng người thanh mảnh rất hợp với cô ấy, phong cách điềm đạm đáng yêu, làm cho người ta yêu thương từ đáy lòng.

Cô ấy tựa như búp bê thủy tinh, xinh đẹp dễ vỡ.

"Đến văn phòng tôi một lát" Tư Luật nhìn cô một cái, lập tức quay đầu rời đi.

"Hừ!" Tích Vĩ ngồi bên cạnh Như Tiệp, mở miệng khinh thường.

"Tiểu Vĩ, bạn đang làm cái gì vậy?" Như Tiệp buồn cười hỏi bạn tốt mang về mặt chán ghét.

Tích Vĩ tròn mắt một cái nói: "Đây có cái gì mà phải hỏi hả? Đương nhiên là xì mũi coi thường người đàn ông họ Phùng kia!" Hừ hừ hừ, cô lần nữa hừ ba tiếng với bóng lưng của người đi xa.

"Tiểu Vĩ...." Như Tiệp không có cách chỉ biết cười trừ, bạn tốt sáu năm có thái độ với thầy thật sự là.....Rõ ràng là bài xích, từ năm trước, anh ta từ bộ đội hàng không lại trở thành giáo viên mới, Tích Vĩ liền có thái độ thập phần kỳ lạ.

Có lẽ, điều này có liên quan đến những ân oán của họ. Như Tiệp tinh quái nghĩ.

"Nhanh lên đi, Thầy Phùng đang tìm bạn đấy, đừng để người ta đợi lâu." Tích Vĩ thúc giục bạn tốt làm nhanh hơn.

"Chờ mình, buổi trưa chúng ta cùng nhau đến nội thành ăn cơm."

"Chờ cậu đến buổi trưa cùng nhau ăn cơm?!" Tích Vĩ khiển trách. "Cậu suy nghĩ nhiều quá đi, cậu tưởng có 'thời gian' theo mình đi ăn cơm sao? Cẩn thận người nào đó....." Cô gái này khoa trương nháy mắt, làm động tác đưa tay cắt ngang cổ. "Người ta sẽ làm thịt mình trút giận đó" Cô nở nụ cười đùa giỡn Như Tiệp.

"Nào có khoa trương như vậy, cậu chờ mình chút thôi, chúng ta cùng lấy sách về ký túc xá cất xong, rồi mới đi dạo phố, kỳ nghỉ đông mình rất nhớ cậu đó nha." Như Tiệp cầu xin nháy mắt.

"Được, mình chờ cậu ở ký túc xá, bởi vì mình không biết....." Tích Vĩ nhìn xung quanh, xác định các bạn học đã về hết, mới bạo gan nói: "Thầy Phùng Tư Luật ngày nào không thấy cậu liền la hét như người đàn ông ấu trĩ, lúc nào thì chịu thả cậu đi."

Bị bạn tốt nói như vậy, Như Tiệp không khỏi đỏ mặt.

"Nào có!" Cô nũng nịu một tiếng.

"Phải không? Tối hôm qua mình rõ ràng thấy có người ở ký túc xá hôn tạm biệt mà! Oa!" Tích Vĩ liếc mắt nhìn, vẻ mặt mập mờ. "Mình hẳn là nhìn lầm đi, đôi nam nữ kia hôn mãnh liệt như vậy___"

"Tiểu Vĩ!" Như Tiệp cảm thấy khó chịu, muốn độn thổ quá, mặt đỏ như quả táo, thẹn thùng. "Cậu....."

"Ha ha, mình thấy hết tất cả!" Làm một tư thế "ya" bằng tay với bạn tốt của mình, cười híp mắt.

"Tiểu Vĩ, cậu...." Như Tiệp trừng hai mắt, không thể tin được. "Vì sao cậu thấy?" "Tất cả mọi người đều thấy." Tích Vĩ cười gian. "Toàn bộ nữ sinh trong ký túc xá đều thấy, ha ha, cậu xong rồi! Hờ một chút, cậu lên lút qua lại với đàn ông, muốn chặn miệng của chín nữ sinh bọn tôi sao đây? Quá tiện

nghe thì bọn tôi cũng không dám nhận à"

Như Tiệp thiếu chút nữa là bị bệnh tim, trời ạ! Làm sao có thể....Làm sao có thể cho mọi người nhìn thấy.....Đã gặp mình cùng.....

"Giống như đã trễ giờ rồi nha, cậu tốt nhất nhanh đi tìm "Thầy Phùng", cẩn thận người ta không kịp đợi, liền tự đến bắt cậu." Tích Vĩ vui sướng khi có người gặp họa nhìn bộ dạng lo sợ của bạn tốt.

"A!" Như Tiệp kinh hoàng luống cuống, thuận tay thu thập sách giáo khoa, ôm bỏ chạy. Mà bạn tốt Tích Vĩ mang vẻ mặt cười gian, nhìn bóng lưng hốt hoảng chạy của bạn tốt, tính toán mình có thể có lấy được bao nhiêu đồ ăn ngon.

... ..

Như Tiệp bước nhanh như chạy trên hành lang, ngày hôm đó đăng kí ghi tên nên cũng không có nhiều học sinh, chỉ có một số ít học sinh chưa rời trường đi lại trong sân trường.

Ở ngôi trường này nam nhiều hơn nữ, nữ sinh luôn luôn nhận hết những yêu thương đặc biệt, kỹ thuật mà! Sẽ có bao nhiêu cô gái nguyện ý vào miếu hòa thượng đây cầm thú đây? Hơn nữa một cô gái phấn điều ngọc mài (1) như Như Tiệp, để trên tay sợ rớt, vì vậy, ở trong trường học này, cô được xem như là nữ thần trong lòng các bạn nam!

(1)Phấn điều ngọc mài:Gương mặt đẹp như tượng điêu khắc, da mịn như viên ngọc đã mài giữa

Trên cơ bản, các bạn nam ở trong hoàn cảnh này đã lâu, không nhận thức được, các bạn nữ sẽ trở nên hào phóng, cầu thả như các bạn nam, trong đó có một ví dụ rõ ràng nhất, có thể từ trên người bạn tốt của Như Tiệp là Tích Vĩ tìm được những chứng cứ chân thật nhất.

Ngắm lại xem, cô ấy có một người bạn có khuôn mặt tròn đáng yêu, lại là xã trưởng của hội kiểm xã Tây Dương trong trường, lại thêm là tổng quán quân về kiếm đối với nữ trong các nước phương Tây, còn cường hãn hơn đàn ông, làm cho người ta không khỏi kính sợ cô ấy ba phần.

Trái ngược, Như Tiệp mềm yếu mảnh mai, tự nhiên thỏa mãn các bạn nam trời sinh có ý muốn bảo hộ, so sánh với nhau, hiển nhiên Như Tiệp được ưu ái hơn.

Như Tiệp đứng ở cửa phòng làm việc của Phùng Tư Luật thở dốc, hai gò má bởi vì vận động kịch liệt mà đỏ bừng, ở nơi này cuối tháng hai khí hậu hơi lạnh và ẩm ướt, không khỏi đổ mồ hôi đầm đìa.

Thật vất vả để ổn định nhịp tim của mình, Như Tiệp thở sâu, nhẹ nhàng gõ cửa.

"Cốc cốc _"

Không có ai đáp lại.

"Hả? Tại sao không có ai?" Như Tiệp liền cảm thấy kì quái, chưa từ bỏ ý định gõ lại. "Báo cáo _"

Vẫn không có ai mở cửa, cô không khỏi nhíu mày. "Vì sao không có ai?"

Ước lượng sách mới trong tay, ừm, không nhẹ à, tay rách rất đau, nên đi vào cất kỹ.

Như Tiệp nhìn xung quanh, xác định không có ai thấy hành động của cô, cô liền cười, tự mình mở cửa, bước vào phòng làm việc.

"Tư Luật _" nhẹ giọng hô, chưa đóng cửa lại, đột nhiên cô bị một lực kéo vào trong phòng, dọa cô kinh hãi, đồng sách trên tay rơi xuống đất.

"Cạch" một tiếng, cánh cửa sau lưng cô bị dùng sức đóng lại, tiếp theo "cách" một tiếng, cô nghe được âm thanh khóa cửa.

Một đôi tay kéo cô vào trong ngực, để cho cô đang hoảng sợ liền bình tĩnh trở lại.

Là mùi của Tư Luật _

"Vì sao lâu như vậy?" giọng điệu của Tư Luật không tốt hỏi, ôm chặt cô vào trong ngực.

"Em nói chuyện cùng Tiểu Vĩ _! Tư Luật, anh đang cái làm gì vậy?" Như Tiệp bám vào thân hình cao to của anh, động cũng không dám động một chút.

"Em cứ nói đi?" Anh vui đùa vào cổ cô, khẽ cắn lấy da thịt non nớt, bàn tay ở phía sau dao động.

"Ừm.....Tư Luật, anh đừng như vậy, nơi này là trường học!" Như Tiệp chống lại cử chỉ thân mật của anh. "Đừng như vậy mà.... .."

"Câm miệng," Tư Luật hung ác lườm cô. "Anh hôn vợ của anh có gì không đúng?" Sau đó hung hăng hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

"Ừm ừm ừm.... .." Như Tiệp bị hành động can rở của anh mờ mắt, không có năng lực chống đỡ mặc anh muốn lấy anh cứ lấy.

Đúng vậy, cô Diệp Như Tiệp, một học sinh cấp ba vừa tròn mười tám tuổi, kết hôn cùng thầy giáo hai mươi lăm tuổi đẹp trai lịch sự - Phùng Tư Luật.

Đến khi cô thờ không nổi nữa, Tư Luật mới vui vẻ bằng lòng buông tha cho đôi môi của cô.

Ngón tay sờ qua đôi môi anh đào bị chính mình hôn đến sưng đỏ, cùng với dấu hôn lưu lại trên cổ, Tư Luật không khỏi bật cười. "

Anh còn cười!" Như Tiệp tức giận vỗ vào vai anh. "Đều tại anh! Hại em vừa rồi bị Tiểu Vĩ chế giễu, quá mất mặt! Bị bọn họ nhìn thấy vào tối hôm qua anh đưa em về kí túc xá.... .." Đôi mắt Tư Luật lóe lên. "Thấy được? Bọn họ - các nữ sinh trong kí túc xá kia, một đám nữ sinh chỉ sợ thiên hạ không loạn nhìn thấy? Bởi vì anh không nỡ chia lìa cô vợ nhỏ thương yêu nên chỉ hôn một cái mà thôi, có gì ghê gớm đâu?

"Anh còn dám nói!" Mắt Như Tiệp không dám tin trừng trừng.

"A, Tích Vĩ cùng một đám nữ sinh kia muốn cái gì? Bữa tiệc lớn sao?" Tư Luật cười nói, anh đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi.

"Tư Luật, anh thật sự không sợ đúng không?" Như Tiệp thất bại trừng anh.

"Có gì phải sợ?" Anh buông lỏng tay, bộ dạng không có chuyện gì lớn. "Chúng ta là danh chính ngôn thuận."

"Biết là vậy, chỉ là....không có ai biết cả." Như Tiệp khần trương xoắn chặt khăn tay. "Nếu người ta biết anh nói chuyện yêu đương với học sinh, thì sẽ không tốt với danh dự của anh...."

"Như Tiệp, em thật sự lo xa." Anh thờ dài.

Nhìn bộ dạng bất đắc dĩ của Tư Luật, trái tim của Như Tiệp không khỏi mềm nhũn, dựa vào trước ngực anh, vẻ mặt vui vẻ hạnh phúc.

"Tư Luật, em thật sự không hy vọng anh uất ức, bởi vì tình cảm của chúng ta không thể đưa ra ngoài ánh sáng...."

"Ai nói không thể đưa ra ngoài ánh sáng?" Anh xì mũi coi thường. "Chỉ cần em gật đầu, để cho em danh chính ngôn thuận, anh sẽ công khai quan hệ của chúng ta." "Không được!" Cô không chút nghĩ ngợi từ chối.

"Không thể công khai, quan hệ của chúng ta không thể để cho người khác phát hiện."

Quả nhiên, anh biết ngay, Tư Luật bất đắc dĩ thờ dài. "Như Tiệp ngốc."

Luôn nghĩ nếu tiết lộ quan hệ của bọn họ, trong tương lai sẽ làm hại anh nên kiên trì không công khai quan hệ của bọn họ.

Trên thực tế, Như Tiệp quá nhạy cảm, anh bỏ công việc ở Mỹ để làm một Thầy giáo trung học thì sao? Đây là lựa chọn của anh, sẽ không ai cười anh, vậy mà cô cứ nghĩ linh tinh, anh biết cô là vì tốt cho anh, nhưng anh chỉ muốn bảo vệ cô, bảo vệ Như Tiệp.

A, nhớ ban đầu, bạn tốt Đường Tuấn Bắc biết được anh bỏ công việc, quyết định đến Đài Loan cưới Như Tiệp, vậy mà biểu hiện ra bộ dáng há hốc mồm như gặp quỷ, anh biết mình đời này xong rồi, nhất định bị chế nhạo cả đời. Một người đàn ông vì yêu mà điên cuồng.

"Anh lại mắng em ngốc." Như Tiệp không chịu, nói lên.

"Ngốc mới có thể yêu, Như Tiệp ngốc đáng yêu của anh." Tư Luật toàn tâm toàn ý cười trêu chọc quai hàm của Như Tiệp

"Tư Luật xấu xa." Ánh mắt trách móc của cô nhìn chằm chằm về thái mái của Tư Luật

Anh cười to ôm cô vào trong lòng, kim lòng không được lại hôn cô một cái. "Anh thật sự không thể không yêu em, Như Tiệp."

"Em muốn chán ghét anh cũng khó, Tư Luật thân ái." Như Tiệp tức giận nói.

"Ngoan." Sờ sờ đầu cô, Tư Luật nâng bàn tay trắng nõn của cô, đến gần miệng hôn một cái. "Nhấn đâu?"

"Ở đây này." Cô lấy một sợi dây chuyền vàng từ trong cổ áo ra, lồng vào sợi dây chuyền là một chiếc nhẫn kim cương màu hồng rất đẹp.

Đó là nhẫn cưới của bọn họ.

"Tư Luật, nó rất mắc nha!" Cô líu lười nói. "Em rất lo lắng khi mang nó trên người, anh để ở trong tủ bảo hiểm được không?"

"Không được." Bàn tay cầm lấy chiếc nhẫn, trong đầu nhớ lại mấy ngày trước, giây phút mà anh đeo nó cho cô. "Anh muốn em mang nó trên người."

Chính anh lựa chọn nhẫn cưới cho cô, cũng chính tay anh đeo nhẫn cưới cho cô, anh không cho phép cô lấy xuống, đến khi cô tốt nghiệp cấp ba, mỗi ngày anh sẽ thấy trên ngón tay áp út có một chiếc nhẫn mà anh đã đeo cho cô.

"Nhưng mà.....Đeo một chiếc nhẫn giá trị hơn một triệu nhân dân tệ trên người, cảm thấy kỳ lạ....." Như Tiệp cứ cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Cô rất thích chiếc nhẫn kim cương này, vì đây là lần đầu Tư Luật tặng chiếc nhẫn cho cô, cũng là nhẫn cưới của bọn họ, đương nhiên nó có ý nghĩa quan trọng.

Trong kỳ nghỉ đông đúng ngày lễ tình nhân, cũng là ngày sinh nhật tròn 18 tuổi của cô, Tư Luật lặng lẽ mang cô đến Las Vegas, ở nơi nào đó trong vòng 24h đến nhà thờ, hoàn thành đại sự cả đời của bọn họ.

Anh cùng với cô, là vợ chồng hợp pháp.

"Không có việc gì, em yên tâm." Anh cười để cô vợ nhỏ yên tâm.

Như Tiệp biết không thể thay đổi suy nghĩ của anh, không thể làm gì khác hơn là cầm sợi dây chuyền để vào lại trong áo.

"Tư Luật, anh tìm em làm gì?" Lúc này cô mới nghĩ tới anh tìm cô có chuyện.

"Nhớ em." Anh cười ngả ngón. "Một đêm không có em bên cạnh, anh đã thấy không quen rồi."

Nghe vậy, mặt Như Tiệp đỏ bừng. "Anh không đứng đắn!"

"Anh thật sự rất nhớ em." Tư Luật đột nhiên nghiêm mặt nói.

"Tư Luật!"

"Anh phát hiện anh không thể không có em." Anh nói với vẻ mặt nghiêm túc.

"Tư Luật....." Như Tiệp xúc động ôm anh. "Đừng như vậy mà."

"Như vậy, có phải hay không em nên bớt chút thời gian, bồi thường dục vọng chưa thỏa mãn của chồng em?"

Như Tiệp thét chói tai. "Anh....Anh anh anh anh đang nói cái gì vậy?!"

Tư Luật ôm cô vào trong ngực. "Tối hôm nay ngủ ở ngoài, không cần về ký túc xá, chúng ta về nhà hẹn hò."

"Hả?" Như Tiệp nghe được liền ngập ngừng do dự.

"Buổi trưa đi ăn cơm bên ngoài, em cũng đừng trở về ký túc xá nữa." Anh đọc đoán quyết định.

"Không được!" Như Tiệp lắc đầu. "Em đã nói với Tiểu Vĩ rồi, buổi trưa cùng đi nội thành dạo phố."

Trong mắt Tư Luật xuất hiện tức giận. "Còn anh thì sao?"

"Anh về nhà." Cô nháy mắt mấy cái, dĩ nhiên nói.

"Anh muốn em, theo anh về nhà." Tư Luật vẫn kiên trì.

"Sao anh lại keo kiệt như vậy! Cả kỳ nghỉ đông em đều cho anh, lúc chúc mừng sinh nhật của em cũng không có Tiểu Vĩ, cô ấy rất tức giận, hôm nay để em bồi thường cho cô ấy, được không, Tư Luật ___" Như Tiệp làm nũng với anh, anh không thể chống cự được với giọng nói ấy.

"Không thể" Có một chút dao động.

"Được rồi, ngày nghỉ hàng tuần em sẽ về nhà cùng anh, cả hai ngày đó! Anh chỉ ủy khuất nửa ngày thôi! Cô chủ động bụng mặt của anh, hôn một cái. "Được rồi, được rồi, được rồi!" Tư Luật thở dài, haiz - sao anh có thể cự tuyệt cô chứ?

"Tốt"

"Tư Luật, anh là tốt nhất!" Bỏ nhào vào anh, Như Tiệp hào phóng cho anh một nụ hôn nóng bỏng.

"Hai ngày." Không bị cô chủ động làm cho mê mẩn đầu óc, Tư Luật so đo từng tấc. "Chính em nói, trong hai ngày nghỉ, em là của anh."

"Ừ, em là của anh." Như Tiệp Buồn cười.

Tư Luật như đứa bé vậy! Tư Luật định nói thêm gì đó, chỉ là lời nói đến bên miệng lại nuốt trở lại. Anh có thể nói sao?

Anh hỏi hận, bất luận là ngày nghỉ hay ngày hôm nay, anh đều muốn! Anh muốn Như Tiệp ở bên cạnh anh.

Chỉ là, nếu anh nói ra, nhất định cô sẽ nhạo báng anh, coi như hết.

"Chơi vui vẻ, nhưng phải cẩn thận, có chuyện gì gọi điện cho anh, di động đâu? Nhớ phải mang bên người, ở trên đường gặp nam sinh nào bắt chuyện làm quen, không được cho số điện thoại!" Tư Luật cầu nhàu nhắc nhở.

"Tư Luật." Mặt Như Tiệp tràn ngập nụ cười. "Em cùng Tiểu Vĩ đi chơi bên ngoài, ai dám ở trước mặt cô ấy cùng em gọi điện thoại? Chẳng lẽ không

muốn sống nữa."

"À....Trên người em có đủ tiền không? Cầm lấy thẻ phụ của anh, không cần phải tiết kiệm tiền, thích gì cứ mua về...."

"Được, Tư Luật, anh đừng lo lắng như vậy được không? Em chỉ đi nội thành ăn một bữa cơm mà thôi, cũng không phải xuất ngoại!" Như Tiệp cảm thấy phản ứng của anh rất buồn cười.

"Anh...." Không yên lòng người phụ nữ lỗ mãng Tô Tích Vĩ kia! Lời này anh đương nhiên không nói ra.

"Em đến nội thành sẽ gọi điện thoại cho anh, trở lại ký túc xá cũng gọi điện thoại báo bình an, như vậy được chưa? Anh đừng lo lắng." Trong mắt Như Tiệp tràn đầy nhu tình.

"Được rồi." Tư Luật thỏa hiệp.

"Vậy em đi đây!" Như Tiệp cười với anh, ngồi chồm hổm trên mặt đất dọn dẹp đồng sách bị rơi, anh thấy thế cũng ngồi xuống giúp cô.

Cuốn sách cuối cùng được nhặt lên, Tư Luật ngẩng đầu, muốn đưa cuốn sách cho cô, lại nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương rũ xuống trước ngực cô.

Anh cười một tiếng, phút chốc tâm trí lơ lửng giữa không trung trở lại trái tim anh.

Như Tiệp, đã là vợ của anh__

"Như Tiệp." Anh khẽ gọi.

"Dạ?" Cô mờ mịt nhìn anh.

"Chuyện của chúng ta - em có nói cho Tô Tích Vĩ không?"

"À...." Cô lộ vẻ ngập ngừng.

"Không nói đúng không." Tư Luật cười đáp.

"Em không dám nói." Như Tiệp le lưỡi.

Lén lút kết hôn mà không báo cho Tiểu Vĩ biết, cô ấy sẽ tức giận!

Đôi mắt Tư Luật lóe lên một chút ánh sáng.

"Nói cho cô ấy biết."

"Hả?" Như Tiệp lại ngó người.

"Nói cho Tô Tích Vĩ, em đã bị anh lừa." Anh đắc ý nhếch khóe miệng.

"À.....Nói như vậy sao?" Cô do dự hỏi.

"Xem em nói như thế nào." Tư Luật kéo cô, đặt sách trên bàn làm việc. "Sách giáo khoa nặng quá, đem sách học của ngày mai là được rồi, còn lại để ở đây."

"Được, anh đưa cho em." Như Tiệp gật đầu.

"Nhanh đi đi, Tô Tích Vĩ không thích chờ đâu." Anh nâng khuôn mặt xinh xắn của cô lên, đặt trên môi cô nụ hôn thật sâu.

"Tư (2)." Mặt Như Tiệp tràn đầy hạnh phúc, đưa tay ôm lấy anh. Ở trên mặt anh in một nụ hôn, rồi khỏi tầm mắt của anh.

(2)Tư: Chữ Tư trong tên của nam chính Phùng Tư Luật

Nhìn bóng dáng mảnh mai của Như Tiệp dần dần biến mất trước mắt, trên mặt Tư Luật tràn đầy tình yêu, không khỏi nhớ tới rung động khi gặp cô lần đầu__

Chính là rung động trong con tim của anh, nói cho anh biết, chính là cô! Cô gái mảnh mai xinh đẹp, anh muốn cô gái này....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bay Lượn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Phòng làm việc được thiết kế rộng rãi, có cảm giác giàu có hiện đại, Tư Luật mang kính mắt viền vàng chuyên tâm về công trình trên bàn vẽ thiết kế. Đột nhiên, một tiếng bước chân lộn xộn phá hủy sự yên tĩnh.

"Phịch phịch phịch" tiếng bước chân vừa nặng vừa vội, là ai phát ra?

Anh nhủ mày, để chiết bút đang vẽ xuống, xoay người, dù bạn vẫn ung dung chờ người tạo ra tạp âm này xuất hiện, không ngoài ý muốn, "rầm" một tiếng, một người đàn ông cao lớn khỏe mạnh vội vã đã đụng vỡ cánh cửa lớn màu đen của nhà anh.

"Tư Luật!" Người đàn ông thấy anh thiếu chút nữa vui mừng rơi nước mắt. "Cậu ở đây thật đúng lúc, tôi....."

"Bác, cậu đang làm cái gì vậy?" Tư Luật không vui nói.

Đường Tuấn Bác, bạn tốt cùng học đại học với anh, là anh em cùng thi đậu lấy giấy chứng nhận kiến trúc sư, sau khi tốt nghiệp, cùng nhau hợp tác mở một công ty ở Mỹ, là bạn cùng chung chí hướng. Những năm gần đây, bọn họ hợp tác thiết kế, xây dựng công trình, có tiếng trong giới kiến trúc, làm cho bọn họ nhận các dịch vụ liên quan cũng không xong, làm việc cả ngày đến sứt đầu mẻ trán.

"Xe của tôi hỏng rồi." Đường Tuấn Bác mang một bộ dáng sắp điên, thân hình cao lớn không ngừng đi lại trong nhà. "Tôi có việc phải đến sân bay một chuyến."

"Cậu muốn đi sân bay." Mặt Tư Luật không chút thay đổi, thân nhiên hỏi: "Vậy tại sao lại quấy rầy công việc của tôi?"

"Tôi đã nói với cậu, xe của tôi bị hỏng rồi!" Đường Tuấn Bác gào lên.

"Sau đó." Tư Luật ngoáy ngoáy lỗ tai.

"Cho nên tôi muốn mượn xe của cậu."

Nghe vậy, anh liếc bạn tốt một cái, khẽ cười nói: "Cậu ngày đầu tiên biết tôi sao?"

Bạn cùng trường năm năm, làm việc chung 1 năm, tổng cộng là sáu năm, chẳng lẽ Bác không biết, anh Phùng Tư Luật không bao giờ cho người khác mượn chiếc xe thân yêu của mình cả? "Cậu cho là tôi nguyên ý à? Tôi bị bắt đắc dĩ mới đến tìm cậu!" Đường Tuấn Bác tức giận nói.

"Cậu có thể gọi taxi." Tư Luật quyết định không để ý tới cậu ta, quay đầu tiếp tục công việc còn đang lơ dờ.

"Taxi?!" Về mặt anh không dám gạt bừa. "Tôi không thể nào bảo em gái ngồi taxi, hơn nữa đây là nước Mỹ, cũng không phải Đài Loan."

Nói đùa, em gái của anh mảnh mai xinh đẹp, đàn ông ai nhìn cũng chảy nước miếng, anh sẽ để mặc cho em gái cùng bạn học ngồi taxi đến tìm anh mới là chuyện lạ! Không bao giờ, tất cả đàn ông trên thế giới này đừng hòng động vào em gái bảo bối của anh!

"Em gái?!" Tư Luật nghe được khiến anh cảm thấy rất hứng thú. "Cô ấy đến Mỹ?"

"Ừh, đúng vậy!" Đường Tuấn Bác thừa nhận.

"Cùng đi với bạn học của nó, tôi không yên lòng....."

"À." Hôm nay lần đầu tiên anh nở nụ cười tươi, mang bộ dáng hiểu rõ.

"Cậu đang suy nghĩ cái gì vậy? Mình cùng Như Tiếp chỉ là tình nghĩa anh em trong sáng, về mặt của cậu lúc này là gì? Muốn đánh nhau có phải hay không?" Đường Tuấn Bác vừa nhìn về mặt của Tư Luật liền biết là cái gì thì tức giận trong bụng!

Đời này anh hận nhất người khác nói anh với Như Tiếp, nghĩ đến đó là anh cực kỳ không chịu nổi, anh với Như Tiếp tuy không có quan hệ huyết thống, nhưng anh không thể đem cô ấy làm em gái để quan tâm yêu thương sao? Ai quy định?

"Không cần mỗi lần nhắc tới em gái của cậu liền nổi giận, tôi không muốn vì lí do buồn cười đó mà đánh nhau với cậu, mà cậu cũng không đánh lại tôi." Tư Luật cười nói.

Tình bạn của bọn họ bắt đầu rất kỳ lạ, anh chỉ không cẩn thận đụng ngã Bác khi đang muốn gửi bưu phẩm là chú gấu Teddy, không biết tính tình nóng như lửa của Bác do từ đâu, bất thành linh đứng dậy đánh người xa lạ là anh một quyền, ngay lập tức, một cuộc đánh nhau không cân sức diễn ra, cũng từ đó tình bạn của họ bắt đầu. Đúng là không đánh nhau không quen biết! Trong cuộc đánh nhau này Bác thua thảm hại, đánh chết anh cũng không ngờ tới, tùy tiện đụng ngã một người trên đường, anh tuy không có cao lớn, khỏe mạnh, nhưng chính là anh đã đánh cho Bác toi bời, không có năng lực đánh trả.

A, đúng rồi, nghe Bác nói, chú gấu Teddy này muốn gửi cho em gái, hà! (hà hơi)

"Con mẹ nó!" Đường Tuấn Bác khề tiếng nguyên rủa. "Phùng Tư Luật, hãy bớt sàm ngôn! Xe, có cho mượn hay không nói một câu, không cho mượn thì cút!"

Xem một chút, đây là thái độ nên có của người đi mượn sao? Thật là kiêu ngạo!

Tư Luật không tức giận, chỉ cảm thấy buồn cười.

Có khi cảm thấy Bác là một sinh vật đơn bào, hơn nữa lúc nào đụng phải chuyện thì trong miệng cậu ta lại nhắc tới em gái.

Nói đến cô gái thần bí này, Tư Luật thực sự tò mò, cùng Bác quen nhiều năm như vậy. anh thường nghe Bác nhắc tới Như Tiệp như thế nào xinh đẹp, như thế nào ưu tú, nhu thuận, dịu dàng, nhưng từ đầu đến cuối chưa gặp qua cô em gái trong miệng cậu ta - Như Tiệp.

"Cậu muốn tự mình đi sân bay đón em gái sao?" Lòng hiếu kỳ của anh nổi lên, từ trên ghế đứng dậy, đi vào phòng tắm rửa tay. "Là cậu muốn cô ấy tới sao?"

"Đúng, mình gọi em ấy tới đây nghỉ phép, đây là kì nghỉ hè cuối cùng trong cuộc đời cấp 3 của em ấy, tôi hi vọng em ấy chơi vui vẻ một chút, cho nên, mời bạn tốt của em ấy cùng đi, nếu không mình sẽ không yên lòng để em ấy đi máy bay một mình." Đường Tuấn Bác nhủ mảy, nghĩ đến hai người bọn họ là hai cô gái trẻ phương Đông ở sân bay Chicago nhìn quanh, trời! Hai người cũng không an toàn, điều này làm cho anh lại nhủ nhủ lông mày.

"Anh trai thật hào phóng." Tư Luật nói móc.

Mua vé máy bay cho em gái ra nước ngoài nghỉ phép, còn mang theo một người bạn tốt, thật không ngờ, Bác sẽ hào phóng như vậy với một cô gái, chắc, anh cũng chưa thấy cậu ta hào phóng với bạn gái, chăm sóc thái quá như vậy!

Như Tiệp - em gái bảo bối trong miệng Bác, anh muốn xem là thần thánh phương nào, tại sao lại khiến Bác phải móc túi móc phôi để đối xử như vậy, còn không chỉ một lần bởi vì cô ấy mà cãi nhau với anh.

"Bác, máy bay chở em gái cậu đã tới chưa?" Tư Luật tay cầm kính mắt, lấy miếng vải lau lau mắt kính.

"Liên tục mười phút." Đường Tuấn Bác phiền chán cào cào mái tóc. Xem ra không mượn xe Tư Luật được, đáng ghét, mình nên làm gì bây giờ.....Quên đi, thuê một chiếc xe, tuy rằng anh có trăm ngàn lần không muốn, nhưng có thể làm sao bây giờ?

"Thời gian đi xe từ đây đến sân bay khoảng 1h, chẳng qua xe Porsche này tính năng không tệ, trong vòng 40 phút là tới, cậu không để ý tôi tăng tốc chứ?" Tư Luật nở một nụ cười kỳ lạ.

"Tôi nghĩ vẫn thuê xe ở Đài Loan là được rồi, chắc, sợ những chiếc xe kia không sạch sẽ.....Hả?" Anh hồi phục tinh thần, không dám tin về mặt quái dị của Tư Luật

"Xe của tôi không mượn người khác, cậu biết mà, mà cậu lại có bộ dạng khẩn cấp như vậy, được rồi, tôi chỉ có thể liệu mình làm quân tử." Tư Luật cười. "Tôi làm tài xế."

... ..

Ở lối ra của sân bay người vào người ra, có một cô gái phương Đông mặt tròn đáng yêu ngẩng đầu trông mong, trên mặt hiện ra vẻ không kiên nhẫn.

"Tại sao lâu như vậy?"

"Tiểu Vĩ, anh Bác rất bận rộn, chúng ta chờ thêm chút nữa, nếu không được, chúng ta ngồi taxi đi tìm anh ấy." Bên cạnh cô gái có khuôn mặt tròn, là một cô gái phương Đông mảnh mai, xinh đẹp làm cho người ta không rời ánh mắt được, chỉ thấy rất nhiều người nước ngoài hai mắt nhìn thương tiếc hai cô gái thỉnh thoảng lại va chạm với đám đông.

"Đợi thêm nữa, cậu sẽ bị bắt mất." Tích Vĩ nhanh mắt nhìn xung quanh, thấy một anh chàng người Mỹ cao lớn đẹp trai nhìn Như Tiệp nở nụ cười, sau đó đi về phía các cô.

Lần thứ 18, Tích Vĩ không khỏi thở dài, các cô đứng ở đây chỉ 20 phút, đã có 18 người đến gần bọn họ, mục tiêu của họ đều là, Như Tiệp người bên cạnh cô.

"Hello, bạn cần giúp đỡ không? Cô gái phương Đông xinh đẹp."

Ừm--- Tích Vĩ rất muốn kiềm chế, sẽ không để cho cô nôn ra bữa ăn mà cô đã rất khó khăn để ăn được ở trên máy bay chứ.

Lại một người nước ngoài đẹp trai tự cho là đúng nữa.

"Vâng, chào anh." Như Tiệp quay lại ngượng ngùng nở nụ cười, nhưng nụ cười của cô, làm cho anh chàng đang đến gần mê mẩn.

"Đúng, chúng tôi cần giúp đỡ." Tích Vĩ nói tiếng Anh thông thạo, "Đáng yêu" nở nụ cười, cô vô cùng thân thiết ôm bạn tốt Như Tiệp. "Tôi cùng Darling lần đầu tiên đến Mỹ chơi, không biết anh có hứng thú giới thiệu một vài nơi hay không?"

"Cái gì?!" Anh ta ngăn người, nhìn hành động thân mật của hai cô gái, không dám tin tròng hai mắt. "Các cô.....Các cô là....."

"Cô ấy là người yêu của tôi." Tích Vĩ diễn xuất một cách hoàn mỹ, ở trên mặt Như Tiệp dùng sức "moah" một cái, thể hiện tình yêu của các cô không quan tâm ánh mắt người đời.

"À....Tôi còn có việc." Mặt anh ta trắng bệch, xoay người bỏ chạy.

"Tiểu Vĩ...." Như Tiệp dở khóc dở cười. "Cậu lại có lại có chiêu mới rồi hả?" Lần trước là giả bộ báo cảnh sát, trước nữa là lớn tiếng dọa người, sau là la lên để người khác chú ý, người đang tới gần sợ tới mức xoay người bỏ chạy.

"Tất nhiên!" Cô ấy vô tội nháy mắt. "Chiêu thức giống nhau làm hai lần sẽ không ly kỳ!"

"Cậu đó!" Như Tiệp không có cách nào với bạn tốt. "Mình khát quá, mình đi mua đồ uống, cậu có uống hay không?"

"Được, mình muốn Coca Cola." Tích Vĩ vui vẻ gật đầu.

"Chờ mình, mình sẽ trở lại ngay." Cô nói xong liền chạy đi, Tích Vĩ không kịp dặn dò.

"Cẩn thận một chút!" Tích Vĩ nhìn bóng lưng của cô la lên.

Như Tiệp vừa đi không lâu, có một bóng dáng người quen xuất hiện, Tích Vĩ vội vàng dùng sức vẫy vẫy tay với người đàn ông đó. "Anh Bác, chúng em ở đây này!" Cô phấn khởi la to.

Đường Tuấn Bác nghe thấy âm thanh quen thuộc, lập tức yên tâm, anh nhìn thấy Tích Vĩ nhỏ nhắn xinh xắn ở trước mắt nhảy lên vẫy tay, liền bật cười, đi về phía cô ấy.

"Thật xin lỗi, để các em chờ lâu, Như Tiệp đâu?"

"Cô ấy đi mua đồ uống, sẽ trở lại ngay." Cô to mồm liếc nhìn người đàn ông lịch sự phía sau Đường Tuấn Bác. "Anh Bác, anh ta là ai vậy?"

"Ừm." Đường Tuấn Bác quay đầu nhìn Tư Luật, "Đây là Tư Luật, bạn học của anh, bây giờ là cộng sự."

Cộng sự người cùng nhau hợp tác làm ăn.

"Oa, vậy anh ta cũng là một kiến trúc sư?" Ánh mắt của cô hiện đầy sự sùng bái.

"Chờ một chút, Như Tiệp đâu? Sao em ấy đi mua đồ lâu như vậy?" Đường Tuấn Bác không khỏi nhíu mày hỏi.

"Cậu ấy nói cậu ấy khát nước." Tích Vĩ trả lời. "Đợi thêm chút nữa."

"Tiểu Vĩ!" Như Tiệp thở hổn hển chạy tới. "Minh...."

"Như Tiệp, sao bạn thờ gấp vậy?" Tích Vĩ không hiểu hỏi cô.

"Phía sau...." Cô mặt mày tái nhợt chỉ phía sau. "Có người đuổi theo mình."

"Đuổi theo em?!" Đường Tuấn Bác tròn mắt, gào lên. "Ai đuổi theo em? Quả thật là chán sống rồi!"

"A! Anh Bác, anh đến rồi!" Như Tiệp rất lâu không gặp anh trai, vui mừng nhào tới.

"Chờ một chút, đầu tiên nói rõ ràng đã, vì sao có người đuổi theo em?" Sắc mặt của Đường Tuấn Bác vô cùng khó coi. Là ai ăn gan hùm mật gấu, dám đuổi theo Như Tiệp của anh?

"Em không biết." Cô vô tội lắc đầu, "Em đi mua đồ uống, ông ta muốn trả tiền giúp em, sau đó đưa danh thiếp cho em, ông ta nói tiếng Anh rất nhanh, em không kịp nghe ông ta nói gì, mơ hồ nghe được ông ta nói giống như là mời em làm người mẫu!"

Đường Tuấn Bác khinh thường, "Mẹ nó, người nước ngoài chết tiệt, không nên bị tao bắt được....."

"Anh Bác." Như Tiệp kéo ống tay áo của anh, "Người tìm kiếm ngôi sao..... Hình như đuổi tới." Đôi mắt to đầy sợ hãi, cô không hiểu sao người nước ngoài này sao nhiệt tình như vậy.

"Tiểu thư!" Một người béo da đen chạy tới, không chịu hết hy vọng chuẩn bị nói đến vắng nước miếng để nói với người đàn ông đáng sợ kia, không đạt được mục đích thì không bỏ qua. "Công ty chúng tôi cung cấp một môi trường đầy đủ, nhất định sẽ khiến cô ấy thành danh trong giới nghệ sĩ, bằng khí chất của cô ấy, nhất định sẽ vượt qua Mandy Moore*, trở thành thần tượng mới của giới trẻ....."

(*) Mandy Moore: tên đầy đủ Amanda Leigh Moore, là ca sĩ và diễn viên Mỹ.

"Cô ấy không có hứng thú." Đường Tuấn Bác lạnh lùng nói, "Đừng đến quấy rầy chúng tôi."

"Thưa anh, đây là cơ hội ngàn năm hiếm có!" Người da đen văng nước miếng thuyết phục, "Trong thế giới này bao nhiêu cô gái có ước mơ lấy được hợp

đồng này, xin tin tưởng tôi, tôi nhất định sẽ làm cho cô gái này.....”

“Em ấy không quan tâm!” Anh ôm Như Tiệp trong lòng, mang dáng vẻ một người bảo vệ. “Chúng tôi không muốn thế giới đầy màu sắc của giới nghệ sĩ phá hoại sự thuần khiết của em ấy, cho nên, thưa ông, cảm ơn ý tốt của ông.”

“Anh là.....” Người da đen nheo mắt quan sát hai người đang thân mật ôm nhau.

“Tôi là anh trai của em ấy.” Đường Tuấn Bác trả lời.

Người da đen rõ ràng là thờ dài nhẹ nhõm, vừa thấy là biết ông ta không từ bỏ hy vọng.

“Có lẽ cô ấy còn không biết mình cần cái gì, đến công ty chúng tôi nhìn một chút, nói không chừng cô ấy sẽ thích môi trường mới này.”

“Tôi không thích.” Như Tiệp cự tuyệt, “Tôi không hứng thú với giới nghệ sĩ, tôi nghĩ sẽ trở thành kiến trúc sư xuất sắc như anh trai tôi.”

Người da đen cứng lại, “Chuyện này.....”

“Vị hôn thê của tôi đã nói như vậy, anh còn có lời gì để nói?” Tư Luật lạnh lùng nhìn người đàn ông, lập tức làm cho đối phương kiêng kị ba phần.

“Vị hôn thê?” Như Tiệp khó hiểu nhìn người đàn ông đang nói chuyện.

Anh ta là ai? Là bạn của anh Bác sao? Thật là một người đàn ông đẹp trai lịch sự.

Như Tiệp không khỏi sinh ra thiện cảm với anh.

“Như Tiệp, tới đây.” Cứng rắn kéo cô từ trong lòng Đường Tuấn Bác vào trong ngực của anh, động tác Tư Luật lưu loát tự nhiên giống như tất cả là sự thật.

“Á?” Như Tiệp ngẩn người tròn mắt nhìn anh, tại sao có thể như vậy?

“Tư Luật, cậu.....” Đường Tuấn Bác cũng không dám tin, một Tư Luật luôn luôn thờ ơ lạnh nhạt sao có thể nói những lời như vậy? Còn có những hành động làm người ta sợ hãi? Anh ấy thật sự là Tư Luật mà anh biết sao?

“Thưa ông, tôi không hy vọng vị hôn thê của tôi bị những thứ không cần thiết quấy rầy, ngài hiểu ý của tôi chứ?” Ánh mắt của Tư Luật liếc nhìn người tìm kiếm ngôi sao không biết tên, trong mắt hiện ra hàn quang*, người da đen bị ánh mắt sắc bén của anh nhìn chăm chăm, không khỏi lùi lại ba bước.

(*) Hàn quang: trong trẻo nhưng lạnh lùng

Tốt..... Sát khí thật kinh người*!

(*) Kinh người: làm người khác ngạc nhiên.

Tại sao một người đàn ông có bề ngoài trẻ đẹp* lịch sự, lại có sát khí nặng như vậy?

(*) Trẻ đẹp: trẻ tuổi – đẹp trai.

Người da đen bất giác run rẩy, ở trong giới nghệ sĩ lăn lộn nhiều năm làm cho anh có dự cảm mãnh liệt ---- ngàn lần không nên chọc tức người đàn ông nhìn như ôn hoà này.

“Tôi.....đã hiểu.” Trên trán người đàn ông da đen chảy mồ hôi hột, vội vã thoát khỏi sân bay.

“Không sao đâu.” Tư Luật nhẹ giọng nói với cô gái bị dọa trong ngực, giọng nói nhẹ nhàng, làm cho người ta thấy mà choáng váng.

Mặt Như Tiệp đỏ lên, vội vàng đẩy anh ra, “Thật xin lỗi..... Không, không đúng, cảm ơn anh.....” Lời nói của cô đột nhiên không mạch lạc.

Tư Luật chỉ cười, ánh mắt dịu dàng.

Đây là Như Tiệp trong miệng Bác, mảnh mai xinh đẹp, thu hút sự chú ý của người khác.

“À.....” Da đầu Đường Tuấn Bác run lên nhìn phản ứng của bạn tốt và Như Tiệp, có một linh cảm không tốt xuất hiện trong lòng anh. “Như Tiệp, đây là Tư Luật, bạn học kiêm bạn tốt của anh, bây giờ là cộng sự. Xe của anh hỏng rồi, hôm nay mời anh ấy làm tài xế tới đón các em”

“Chào anh.” Như Tiệp cầm tay Tích Vĩ, ngượng ngùng cười với anh. “Mới vừa rồi thật xin lỗi, để cho anh thấy việc không tốt.”

“Đừng như vậy.” Giọng nói Tư Luật nhẹ nhàng, không thể tin được không giống anh bình thường chút nào. “Quên đi chuyện không thoải mái này, ở chỗ này chơi vui vẻ là được.”

“Cảm ơn anh. “Như Tiệp cười ngọt ngào với anh.

“Ah.....” Đường Tuấn Bác không khỏi rên rỉ một tiếng, xong rồi, tình yêu sét đánh của Tư Luật tới rồi!

Anh vừa thấy bộ dáng hai mắt Tư Luật đăm đăm là đã biết, thái độ dịu dàng một cách quý dị như vậy, nhất định là coi trọng Như Tiệp nhà anh.

“Anh Bác, trong mắt bạn tốt của anh chỉ có một người.” Tích Vĩ thấy ánh mắt nóng rực của Tư Luật nhìn Như Tiệp thẹn thùng, không khỏi nổi lên ý xấu trên choker nói: “Tôi đây là một người đứng bên cạnh Như Tiệp, anh ta cũng không thèm nhìn một cái!”

Người đàn ông này không tệ!

Tích Vĩ ở trong lòng đánh giá cao Tư Luật, nhìn bề ngoài mà nói, cùng Như Tiệp cực kỳ xứng!

“Tiểu Vĩ!” Hai gò má đỏ bừng của Như Tiệp không che giấu được vẻ ngượng ngùng, chỉ có thể lấy ánh mắt cầu xin về mặt gian ác của bạn tốt.

“Làm gì? Nói giỡn không được à? Muốn theo đuổi bạn tốt của Tô Tích Vĩ này, không can đảm là không được!” Về mặt Tô Tích Vĩ ngạo mạn, rõ ràng mình là nhân vật quan trọng, cần nịnh bợ.

“Tôi nghĩ em đang một mình đứng không?” Không ngờ, Tư Luật nhìn cũng không nhìn cô, lại dịu dàng hỏi Như Tiệp.

“Ừm..... có một chút.” Như Tiệp thẹn thùng cười một tiếng.

“Tôi chờ em về trước để nghỉ ngơi, sau đó cùng đi ăn một bữa.” Tư Luật chủ động cầm tay của cô, xách hành lý của cô, quên luôn hai người đằng sau làm cho họ phải há hốc mồm.

Nhìn hai người bọn họ đi xa, Đường Tuấn Bác cùng Tích Vĩ từ trong khiếp sợ tỉnh lại.

“A! Thiên vị như vậy, nhất định có vấn đề! Anh Bác, anh dẫn sói vào nhà!” Tích Vĩ hả hê nói.

“Câm miệng!” Đường Tuấn Bác chấn động. Trời ạ, Tư Luật sẽ không thật sự..... thích Như Tiệp chứ?

Càng nghĩ càng cảm thấy kinh khủng, anh không khỏi rung mình một cái.

Như Tiệp cùng Tư Luật..... Không thể nào!

Anh kinh hãi, cùng Tích Vĩ đuổi theo.

“Nhanh, không thể để Tư Luật đi trước một bước.”

“Làm gì?” Bị kéo đi Tích Vĩ không rõ tình huống bây giờ là thế nào, ngờ ngác bị anh kéo đi.

“Còn hỏi! Em gái cậu Đường Tuấn Bác dễ dàng bị người khác mang đi như vậy sao?” Anh tức giận đến nỗi râu phải dựng đứng.

Một lần sai lầm hối tiếc cả đời, sớm biết Tư Luật là người nguy hiểm như vậy, thì hôm nay anh đi taxi cho rồi, cần gì hết lời cầu xin mượn xe của anh ta?

Kết quả là đây! Dem em gái của anh lừa chạy còn một bộ dáng thiên kinh địa nghĩa* nữa, chết tiệt!

(*) thiên kinh địa nghĩa: là chuyện hiển nhiên, bình thường.

“Phùng Tư Luật, cậu đừng hòng!”

.....

"Cậu nói cái gì? Cho cậu nói lại lần nữa." Trên trán Đường Tuấn Bác nổi lên gân xanh, tay nắm thành quyền, anh rất nhẫn nại mới không đánh Tư Luật một quyền.

"Tôi nghĩ tôi đã nói rất rõ ràng." Về mặt Tư Luật phong kinh vân đạm* nói.

(*) Phong kinh vân đạm: Điềm nhiên, nhẹ nhàng như mây, như gió

"Con mẹ nó!" Đường Tuấn Bác rút cuộc nhìn không được nữa chửi ầm lên. "Như Tiệp là tới đây tìm người anh trai này nghỉ phép, tại sao hành lý của em ấy lại ở nhà cậu? Cái gì mà nói em ấy ở chỗ của cậu là tốt? Tôi nhớ vào! Cậu cho rằng tôi không biết cậu đang suy nghĩ cái gì à? Cậu cho là tôi ngu à! Phùng Tư Luật, tôi biết rõ những gì cậu nghĩ trong đầu"

"Tôi chỉ muốn ở chung một chỗ với Như Tiệp nhiều hơn mà thôi." Tư luật nói rõ ràng mạch lạc.

Đường Tuấn Bác đánh vào mặt bàn, đồ trên bàn vì anh đánh mạnh mà rung lên.

"Tôi không phải gọi em gái tới để cùng cậu bồi dưỡng tình cảm! Tôi muốn em ấy nghỉ ngơi, nghỉ ngơi cậu có hiểu hay không? Chính là không cần phiền

lòng chuyện gì cả, nhân nhả hưởng thụ cuộc sống, cậu đang giờ trò quý gì vậy!"

"Tôi cũng nghỉ ngơi." Tư Luật khẽ mỉm cười."Cậu bận rộn, tôi biết rồi, tôi có thể đảm nhiệm tiếp các cô ấy giúp cậu, mang các cô ấy đến các thành phố chơi." Nghỉ hè mới bắt đầu, anh có gần hai tháng để chung đụng cùng Như Tiệp.

Chưa bao giờ biết trái tim của anh sẽ vì một cô gái mà đập mạnh như vậy.

Từ xa, anh nhìn một người mảnh mai đang chạy về phía bọn anh, ngũ quan tinh xảo đáng người mềm yếu, làm anh không cảm lòng được mà xuất hiện loại tình cảm này -- cho dù khi đó bọn họ không quen nhau, thì ánh mắt của anh cũng bị cô hấp dẫn.

Cô nhào vào trong ngực bạn tốt, khiến ngực anh đau đớn một trận, cảm giác không vui tràn ngập trong ngực. Không nói với nhau một câu, hai người vẫn là người xa lạ, anh muốn đọc chiếm một mình cô, khi biết cô là em gái trong miệng bạn tốt thì anh cũng không khác gì!

Chỉ cần nhìn một lần là anh biết, cô gái gọi là Diệp Như Tiệp này, chính là người mà anh- Phùng Tư Luật này muốn!

"Tôi nhỏ vào" Đường Tuấn Bác không nhận được nhờ anh một ngụm "Tư Luật, biết cậu 6 năm, bây giờ mới biết cậu là người trong ngoài không đồng nhất như vậy!"

"Bác, tôi đi thẳng vào vấn đề luôn, tôi thích Như Tiệp" Tư Luật thẳng thắn nói "Ngay từ cái nhìn đầu tiên, trực giác nói cho tôi biết, chính là cô ấy -- người phụ nữ của tôi"

Đường Tuấn Bác quả thật nghe không lọt" Tô quản cái gì trực giác của cậu Như Tiệp mới 17 tuổi, 17 tuổi đó ! Một cô bé thôi, cậu sẽ làm gì với cô ấy, phiền lòng đợi khi cô ấy 20 tuổi được không? Hiện tại, để cho ấy làm một học sinh trung học đơn thuần được không, không cần đưa móng vuốt của cậu về phía em gái thuần khiết của tôi. Tư Luật, Như Tiệp không chịu nổi trò chơi tình yêu của cậu!"

"Tôi rất nghiêm túc" Về mặt của anh nghiêm túc nói" Tôi không đùa giỡn"

"Tư Luật -----"

"Nếu như mà tôi muốn chơi trò tình yêu với Như Tiệp, tôi sẽ không báo cho cậu biết, hiện tại thấy cậu là anh trai của Như Tiệp, tôi mới thông báo cho cậu một tiếng, đối với Như Tiệp, tôi xin thề ! Bất luận cậu đồng ý hay không, đều không thể ngăn cản được quyết tâm của tôi" Tư Luật lời thề son sắt* nói

<*> Lời thề son sắt: lời hứa không bao giờ thay đổi.

Đường Tuấn Bác thờ dãi thỏa hiệp. Quen biết Tư Luật nhiều năm, sao không biết tính tình của cậu ấy? Không có cậu ấy là không được, chỉ có cậu ấy muốn hay không. Thái độ của Tư Luật luôn luôn là có cũng được mà không cũng chẳng sao với một số việc, ngoại trừ một số ít việc cậu ấy phải toàn lực ủng hộ, cậu ấy là một người rất ít muốn làm gì, làm cho mình trở thành một người bình thường, nhưng chính anh là người đã tài giỏi từ nhỏ.

"Tôi thật sự rất ngạc nhiên về tình cảm của cậu, tại sao lại là Như Tiệp....."

"Không có vì sao, tôi chỉ biết, ánh mắt của tôi không rời khỏi cô ấy được" Tư Luật cười ngượng nói "Tôi đã thấy có rất nhiều người phụ nữ đẹp hơn, tinh tế, dịu dàng hơn cô ấy, nhưng những người này không làm cho tôi có cảm giác, chỉ có Như Tiệp, chỉ một lần gặp đó, để cho tôi không kìm lòng được trao tình cảm cho cô ấy"

Đường Tuấn Bác thất thần, anh thật không ngờ mới gặp Như Tiệp một lần mà Tư Luật đã có tình cảm với cô ấy. Trời ạ, đây là thật sao? Tư Luật cậu ấy..... Thật nghiêm túc.

Anh nghiêm túc suy nghĩ, anh nâng em ấy trên bàn tay còn sợ đau, sợ người đàn ông khác cướp em ấy đi, không bằng giao em ấy cho Tư Luật. Lấy sự hiểu biết của anh với Tư Luật, cậu ấy là người, không yêu thì thôi, một khi yêu thì trở nên điên cuồng.

Đó cũng chính là điều mà anh cảm thấy bất phục Tư Luật, bằng giá trị hiện tại của Tư Luật, với những phụ nữ chủ động, cậu ấy đều đỏ mặt, không chút dấu hiệu động lòng nào.

"Nếu cậu nghiêm túc, như vậy, tôi sẽ không ngăn cản việc cậu theo đuổi Như Tiệp" Đường Tuấn Bác khó khăn mở miệng. Giao em gái cho Tư Luật, thật không biết có phải là quyết định sáng suốt hay không.

Mắt Tư Luật sáng lên, trên nét mặt hiện lên vui sướng.

"Cám ơn cậu" Anh cảm kích từ đáy lòng. Muốn nhận được sự đồng ý từ người bảo vệ cô sư tử nhỏ này, tiếp tục sự nghiệp bảo vệ cô sư tử nhỏ, là một nhiệm vụ không thể nào. Chỉ là -----

Tư Luật không khỏi mỉm cười, so sánh Như Tiệp mảnh mai với sư tử nhỏ, thật sự không phù hợp với hình tượng của cô ấy!

Cô ấy như một con cừu ngoan ngoãn, dịu dàng đáng yêu.

Nghĩ đến vẻ mặt đáng yêu của cô ấy, anh không khỏi cười dịu dàng.

Anh biết cô sẽ vô cùng ngạc nhiên khi anh mang hành lý giúp cô, mang một bộ đáng thụ sủng nhược kinh* cùng về mặt ngượng ngùng, định cầm lại hành lý, nhưng lại sợ ánh mắt nóng bỏng của anh, cúi đầu thẹn thùng, không dám nhìn anh một cái.

<*> Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái ,à lo sợ.

Nhớ lại về mặt thẹn thùng của cô, trong tim không khỏi xuất hiện nhu tình. Anh thầm nghĩ sẽ cưng chiều cô thật tốt, thương cô, yêu cô cả đời, để cho cô vui sướng cười thật tươi với anh.

“Này, Tư Luật” Đường Tuấn Bác nhìn bộ dáng như đi vào cõi thần tiên của anh, bắt đầu không thoải mái trong lòng, không khỏi nhắc nhở bạn tốt” Tôi nhắc nhở cậu ! Như Tiệp mới 17 tuổi, cậu đừng làm vậy với em ấy, nếu cậu dám làm vậy, cho dù đánh thua cậu, tôi cũng phải đánh cậu một trận.”

Tư Luật nhú mày, tự tiểu phi tiểu* nhìn bạn tốt một cái, cười nhạo một tiếng.

<*> tự tiểu phi tiểu: cười mà như không cười.

Chỉ cần anh muốn, có cái gì là anh không làm được?

Bất qua điều kiện đầu tiên là, hành động của anh, được Như Tiệp chấp nhận.

Anh tuyệt đối không miễn cưỡng cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bay Lượn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Như Tiệp tò mò đánh giá căn phòng này, kể từ khi bạn của anh Bác--người đàn ông tên là Phùng Tư Luật, an bài cô tại...phòng này, cô đã cảm thấy rất kỳ quái.

Đây không phải là phòng anh Bác ở chứ! Theo như hiểu biết của mình với anh Bác, phong cách của phòng này không phải là sở thích của anh Bác.

Trắng hay đen đơn giản gọn gàng, hợp lại làm có cảm giác vô cùng phong phú hiện đại, không khỏi phát hiện chủ nhân của phòng này rất có cá tính, rất lạnh lùng.

Không như anh Bác, luôn vô cùng nóng nảy, làm cho người ta cảm thấy rất ấm áp.

"Tại sao lại dẫn mình tới đây chứ?" Như Tiệp nhìn quanh căn phòng, phòng tắm, giường ngủ, bàn trang điểm, cái gì cần đều có. Cô cúi đầu, mình đến nước Mỹ tìm anh Bác, không phải là ở lại chỗ của anh ấy sao? Sao lại chạy tới đây chứ? Còn có, vì sao Tích Vĩ không ngủ chung với cô trong phòng này, mà lại ở phòng bên cạnh?

"Thật sự rất kỳ quái." Cô âm thầm nói, không biết hiện tại xảy ra chuyện gì nữa. "Cái gì kỳ quái?"

"A-----" Bất thành linh bị một âm thanh làm hoảng sợ, Như Tiệp kinh hãi, nhảy dựng từ trên giường xuống.

"Sao vậy? Tôi đáng sợ như vậy sao?" Tư Luật cười nói, thân hình cao lớn dựa vào cánh cửa, cười nhìn khuôn mặt của cô đỏ lên. Như Tiệp vịn vào mép váy, cúi đầu xuống lén dò xét.

"Anh Phùng." Cô sợ hãi gọi to, không dám nhìn ánh mắt của anh.

"Không cần dùng kính ngữ, gọi tôi Tư Luật là được." Đôi mắt anh chợt lóe, cười bước vào phòng. "Phòng này được không? Còn cần gì nữa không, cứ việc nói với tôi."

"Không cần, anh Phùng." Như Tiệp vội vàng nói.

"Ừm---" Tư Luật nguy hiểm nheo mắt lại. "Em gọi tôi là gì?"

"Hả?" Như Tiệp ngẩn người. Cô.....Gọi như vậy không đúng sao?

"Gọi tôi Tư Luật." Anh cứng rắn nói.

"Cái này.... .." Như Tiệp có chút khó hiểu, vì sao anh ấy để ý xưng hô như vậy. Có sai biệt sao? Anh ấy lớn tuổi hơn cô, lại là bạn học của anh Bác, cô gọi một tiếng anh không được sao?

"Tôi không thích em gọi tôi như vậy, gọi tôi là Tư Luật, hửm?" Đứng trước mặt cô, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ nghi hoặc của cô, Tư Luật dịu dàng cười nói.

"À...." Như Tiệp kinh ngạc nhìn hành động của anh, anh ấy sao vậy....Thật kỳ quái!

"Gọi tên của tôi cũng không khó, Tư----Luật, nghe lời, nói theo tôi một lần nào." Anh dụ dỗ.

Sao anh lại kiên trì muốn cô gọi tên anh như vậy? Không tại sao cả, anh chỉ muốn nghe giọng nói mềm mại kia gọi tên anh, chỉ như thế mà thôi.

"Tại sao muốn như vậy?" Cô nhin không được hỏi.

"Không tại sao cả, chỉ vì tôi thích nghe em gọi như vậy." Ánh mắt Tư Luật nóng bỏng nhìn cô chăm chú, thấy vậy cô một trận hoảng hốt, e thẹn cúi đầu.

"Em...." Như Tiệp không ghét hành động này của anh, cũng không bài xích đụng chạm của anh. Cô rất kinh ngạc tại sao mình lại có phản ứng khác ngày thường như vậy, cô luôn luôn giữ khoảng cách với người khác, không thích đàn ông xa lạ đụng chạm người cô, nhưng người trước mắt - Phùng Tư Luật vẫn là người xa lạ với cô, cô lại không cảm thấy bài xích cùng chán ghét, thậm chí cảm thấy ngọt ngào với một số hành động gần như bá đạo của anh.....

"Như Tiệp, gọi tên của tôi." Trong mắt Tư Luật tràn ngập chờ mong.

Cuối cùng, khuôn mặt Như Tiệp đỏ bừng, ánh mắt ngượng ngùng, gọi, "Tư Luật."

Anh thỏa mãn nở nụ cười, đôi mắt hiện ra vẻ dịu dàng, bàn tay bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hết sức nhẹ nhàng, sợ làm cô đau.

"Nhớ kỹ, sau này đều gọi tôi như vậy." Ngón cái anh cọ xát tỉ mỉ lên khuôn mặt của cô, động tác mềm mại không thể tin được, làm cho Như Tiệp cảm giác mình là bảo bối được anh nâng trên tay che chở.

"Anh Phùng....Tư Luật." Cô thấy anh bỗng nhiên nhủ mày, lập tức sửa lại.

"Nơi này không phải là phòng anh Bác sao?"

"Đây là nhà tôi." Tư Luật nhếch miệng cười.

"Nhà Bác ở bên cạnh."

"Tại sao?" Như Tiệp kêu lên một tiếng.

"Sao em lại ở nhà anh, mà không phải là nhà anh Bác?"

"Không có tại sao, đơn giản là tôi muốn em ở lại đây, ở trong tầm mắt của tôi." Anh nhẹ nhàng nói, nhưng Như Tiệp có thể nghe ra trong giọng nói của anh ngang ngược cùng độc chiếm.

"Hả?" Khuôn mặt cô không khỏi đỏ bừng. "Cái này....." Đây là bởi vì anh ấy thích cô sao?

Loại suy đoán này làm trong lòng cô chấn động, vui sướng không ngừng chạy từ tim lên não.

Trời ạ, Cô lại sinh ra cảm tình với người đàn ông này khi quen biết chưa đến 24 giờ, loại cảm giác này thật kinh người!

"Tôi thích em." Tư Luật hào phóng thừa nhận, anh yêu cô điên cuồng, đã không ngừng được.

Nghe anh ấy thừa nhận, tim Như Tiệp không khỏi đập nhanh hơn. Anh ấy thích cô....đây là sự thực?

"Mới gặp mặt thì sao? Em tuổi còn nhỏ thì sao? Là tôi thích em." Anh tuyên bố với cô. "Như Tiệp, em có thể cự tuyệt tình yêu của tôi, cũng không ngăn cản được tôi theo đuổi, có lẽ em sợ tôi bất thành lĩnh tỏ tình, sẽ nghi ngờ tôi là thật lòng hay không, nhưng không sao." Anh khẽ mỉm cười nói. "Tôi sẽ chứng minh cho em xem."

Như Tiệp bị anh nói cho khiếp sợ. Cô cứng họng nhìn vẻ mặt kiên quyết của anh, ngôn ngữ khó có thể hình dung được sự rung động trong đáy lòng lúc này.

"Em...." Cô muốn nói cái gì đó, nhưng suy nghĩ hỗn loạn trong đầu làm cô không nói được một câu đầy đủ, chỉ có thể mờ mịt nhìn anh, muốn nói lại thôi.

"Cái gì cũng không phải nói." Ngón trỏ để ngay cánh môi mềm mại của cô, tình tình anh chẳng những dịu dàng lại nhấn nạy mùi phàn. "Em chỉ cần hưởng thụ là được, hưởng thụ tôi thương yêu em, sủng ái, hưởng thụ niềm vui được theo đuổi. Em muốn làm gì, tôi sẽ đi cùng em."

"Tư Luật----" Trong mắt Như Tiệp cảm động tràn đầy nước mắt nhìn anh.

"Như vậy là đủ rồi." Tư Luật cười nói. "Chỉ cần nghe em gọi tên tôi như vậy, là đủ rồi."

Như Tiệp nói không ra lời, xúc động nhào vào ngực anh---

Cô không biết vì sao lại có hành động như vậy, chỉ là tự nhiên muốn nhào vào ngực anh, giống như lồng ngực này chính là chuẩn bị cho cô vậy.

Tư Luật bởi vì cô bất thành linh ôm mà đơ tại chỗ, không thể tin được đây là sự thực.

Như Tiệp ---ôm anh!

Biểu hiện này, cô chấp nhận anh sao?

Nghĩ đến rất có thể, Tư Luật không khỏi vui vẻ nở nụ cười, bàn tay vòng ôm lấy thân thể mảnh mai của cô, thật chặt, không chịu buông tay.

CHƯƠNG 3.2

"Mình cảm thấy tới Mỹ nghỉ phép là một chuyện rất ngu ngốc." Trên mặt Tích Vĩ tràn ngập nhảm chán. "Như Tiệp, cậu xác định chúng ta đến Mỹ là tìm anh Bác sao? Sao mình không cho là như vậy?" Liếc mắt nhìn Tư Luật đang ngồi ở chỗ lái xe, cô càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp.

Vì sao anh ta làm tài xế? Rất kỳ quái! Các cô ra ngoài chơi, Phùng Tư Luật đi theo là chuyện gì?

"Em chê anh chiêu đãi không chu đáo sao?" Đường Tuấn Bác ngồi ở ghế phụ cau mày nói, bắt đầu tự kiểm điểm.

"Tiểu Vĩ, chúng ta đi chơi, anh Bác đi cùng." Như Tiệp chột dạ nói. Cô sao có thể không biết ý tứ của bà tốt chứ? Tiểu Vĩ hình như không thích Tư Luật!

"Đi cùng là một chuyện, vì sao trả tiền lại là người khác?" Tích Vĩ thật là không hiểu nổi, tại sao có người muốn làm kẻ ngốc? Mấy ngày nay, phàm là bọn họ ăn, uống, dùng, hay mua đồ, trả tiền chỉ có một người-- chính là người ngồi ở chỗ lái xe, Phùng Tư Luật.

Ngại nhiều tiền cũng không cần hào phóng như vậy, nhìn anh ta là biết, anh ta là vì Như Tiệp!

Anh Bác thật sự là dẫn sói vào nhà. Nhìn vẻ mặt chột dạ của Như Tiệp, cô Tô Tích Vĩ dám đánh cuộc cậu ấy yêu rồi, Như Tiệp cũng có người trong lòng rồi.

"Này, Phùng Tư Luật, anh nghĩ Như Tiệp nhà chúng tôi như thế nào?" Tích Vĩ trước mặt mọi người, đặt câu hỏi.

"Tiểu Vĩ!" Như Tiệp kéo vạt áo của cô ấy, không ngờ cái tính ngoan cố của Tích Vĩ quyết tâm muốn hỏi đến cùng.

"Cậu không cần làm loạn!"

Đường Tuấn Bác bị chính nước miếng mình làm sặc, anh ho khan một cái. "Tô Tích Vĩ, có lúc, kín đáo là một phẩm chất tốt."

"Chắc, kín đáo!" Tích Vĩ khinh thường một tiếng. "Vậy tại sao anh không nói bạn anh kín đáo một chút? Giả rồi còn dùng loại ánh mắt không che dấu chút nào nhìn Như Tiệp, em còn tưởng rằng anh ta ngay tại chỗ lột quần áo Như Tiệp ra nhìn chứ."

"Tiểu Vĩ!" Như Tiệp kêu lên. "Cậu.... ..Cậu không nên nói lung tung?"

"Nói lung tung? Mình sao?!" Cô chỉ cái mũi mình, vẻ mặt không dám tin. "Mình nói lung tung! Được, hỏi người lái xe một chút. Này! Anh Phùng, anh nói, tôi có nói lung tung sao?"

Tính tình Tích Vĩ rất thẳng thắn có chuyện gì là nói thẳng luôn.

"Tôi nghĩ, đây là vấn đề riêng tư." Tư Luật nhìn phía sau từ trong gương cười dịu dàng với Như Tiệp.

"Không có phủ nhận, tỏ vẻ anh vừa ý Như Tiệp nhà chúng tôi sao?" Tích Vĩ quyết định điều tra đến cùng.

Loại chuyện này nếu hỏi Như Tiệp, thì hỏi nửa ngày cũng không hỏi ra được cái gì, cô chỉ biết đỏ mặt nói quanh co chuyện này mà thôi.

"Không sai." Tư Luật hào phóng thừa nhận "Xin cô hãy chiều cố nhiều hơn." Trong lời nói của anh có ý gì đó.

"Ừm, hiểu rõ." Tích Vĩ hiểu rõ gật đầu, "Anh muốn theo đuổi bạn tốt của tôi, thì tôi cũng không cần khách khí với anh."

"Tiểu Vĩ.... .." Như Tiệp vô lực nói. "Cậu còn đùa à.... .."

"Như Tiệp, nhớ kỹ, ngàn lần đừng để anh ta theo đuổi được quá nhanh, có biết hay không?" Tích Vĩ ân cần khuyên bảo.

"Đúng, Tô Tích Vĩ nói không sai!" Đường Tuấn Bác gật đầu phụ họa.

Không thể quá tiện nghi cho tên tiểu tử Tư Luật này được!

"À...." Như Tiệp mờ mịt nhìn bạn tốt cùng anh trai, trong thời gian ngắn không biết trả lời thế nào mới phải.

"Vì thức ăn ngon của ta! Nói đùa, anh ta không nịnh bợ mình một chút, nào có chuyện khỏe như vậy?" Tích Vĩ về mặt đương nhiên.

Nếu không phải biết Tích Vĩ đã lâu, Như Tiệp thật sự sẽ nghĩ cậu ấy lợi dụng bạn bè.

Trước kia, nếu có người tiến hành theo đuổi cô như vậy, Tích Vĩ sẽ không khách khí ngăn lại người ta, cảnh cáo đối phương đừng có những ý định không tốt. Chỉ có Tư Luật, cô tiến hành đại khai sát giới muốn anh ta trả giá thật lớn.

"Tiểu Vĩ, điều này có nghĩa là gì?" Như Tiệp tò mò hỏi, bởi vì biểu hiện của cậu ấy không giống nhau.

"Điều này có nghĩa, biểu hiện của Phùng Tư Luật là tạm chấp nhận!" Tích Vĩ phát phát bàn tay nhỏ bé nói. "Nhìn anh ta có thể chọc cậu cười, thì cộng điểm cho anh ta."

Chính điểm này khiến cho Tích Vĩ mê kiêu cũng không lấy nó cắt cổ họng của Tư Luật, bởi vì Như Tiệp không sợ anh ta, đây là chuyện hiếm có. Hơn nữa Như Tiệp vừa nhìn thấy anh ta, ánh mắt liền mềm mại phẳng phất như bóp ra nước đến nơi.

"Nhớ kỹ, ngàn lần đừng để anh ta theo đuổi được quá nhanh, vì thức ăn ngon của mình! Mình còn chưa tới Pháp còn chưa được ăn đồ ăn chính gốc của Pháp, đừng để anh ta theo đuổi được cậu." Tích Vĩ ân cần khuyên bảo cô.

"Tiểu Vĩ...." Như Tiệp cúi đầu then thùng.

"Haiz." Đột nhiên, Tích Vĩ thở dài. "Tôi sớm đã biết." Cô cùng Như Tiệp đều ở trong nhà của Phùng Tư Luật, tối hôm trước cô định đến phòng Như Tiệp tìm cậu ấy tâm sự, không ngờ, vừa đúng lúc nhìn thấy Phùng Tư Luật mang cậu ấy ra khỏi phòng, đi tới ban công.

Điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa tình cảm của bọn họ đã bắt đầu phát triển rồi.

"Không kịp rồi, đúng hay không?" Ánh mắt Tích Vĩ ai oán liếc nhìn Tư Luật ngồi phía trước vui vẻ huyêt gió, cô không khỏi cắn răng.

Đáng hận! Cô tự nhiên chậm một bước.

"Ừ, đã không kịp rồi." Như Tiệp nhỏ giọng thừa nhận.

Ngày hôm qua cô đã đồng ý với Tư Luật, làm bạn gái của anh.

"Cái gì? Em nói cái gì?" Đường Tuấn Bác không dám tin kêu lên. "Phùng Tư Luật, cậu với Như Tiệp...." Ngón trỏ anh chỉ qua lại giữa hai người, vẻ mặt kinh ngạc. "Ông trời của tôi, hành động của hai người thật nhanh!" Đột nhiên, Tư Luật dừng xe ở bên đường.

"Cậu muốn làm gì?" Ánh mắt Đường Tuấn Bác híp lại.

"Tôi nghĩ....Cậu đã biết, như vậy, cậu nên nhường vị trí này lại cho tôi chứ?" Tư Luật nở nụ cười hiền lành vô hại.

"Cái gì?" Đường Tuấn Bác ngoáy ngoáy lỗ tai, anh không nghe lắm chứ?

"Chỗ ngồi bên cạnh tôi, nên nhường lại cho bạn gái đáng yêu của tôi." Tư Luật nhếch miệng cười.

"Không cần!" Như Tiệp vội vàng ngăn cản. "Anh Bác ngồi đó là được, em cùng Tiểu Vĩ ngồi phía sau."

Hai mắt Đường Tuấn Bác mở to, trông người bạn tốt bên cạnh đang cười tao nhã*.

(*) Tao nhã: ôn hòa mà hữu lễ

Anh thế nào không biết Tư Luật lại là người thấy sắc quên bạn?

"Cậu đang đuổi tôi lui sau ngồi phải không?" Đường Tuấn Bác nhú mày, về mặt mang ý cười hỏi.

"Đúng vậy." Tư Luật quay qua cười nói. "Nếu mọi người đã biết, tôi cũng không giấu diếm nữa, chỗ này, dành cho bạn gái tôi." Anh chỉ chỗ ở tay lái phụ, cười hiền lành vô hại.

"Xem như cậu lợi hại." Đường Tuấn Bác tức giận trừng mắt.

Vì một chiếc xe hồng hời hợt cả đời, vì sao anh lại mượn xe của người đàn ông không có lương tâm này chứ? vì sao anh lại cho cậu ta làm tài xế đón Như Tiệp? Tại sao phải đồng ý cho cậu ta theo đuổi Như Tiệp? Mẹ nó!

Sớm biết Tư Luật là loại người không có nhân tính như vậy, đánh chết anh cũng không giao Như Tiệp cho Tư Luật!

Cầm hận bước xuống xe, Đường Tuấn Bắc đi tới chỗ ngồi phía sau, mở cửa xe kéo Như Tiệp ra ngoài, nhét vào chỗ ngồi phía trước, đóng cửa lại, mang uất ức ngồi vào chỗ ngồi phía sau.

"Anh Bắc...." Như Tiệp nhìn mặt mày đang tái của anh muốn nói lại thôi, sợ anh tức giận.

"Không sao." Tư Luật đưa tay tới trước ngực cô, cài lại dây an toàn, giọng nói dịu dàng trấn an cô. "Bác không phải đang giận em, cậu ấy giận anh." Anh không khỏi bật cười ra tiếng.

Bác phản ứng như vậy anh có thể hiểu, nếu anh có em gái, mà tuổi lại còn nhỏ đã bị bạn tốt bắt mất, phản ứng của anh chỉ sợ khoa trương hơn cả Bác. Hơn nữa anh lại cũng chịu Như Tiệp như trên bảo, vì cô, anh có thể đắc tội với bạn tốt, cảm giác áy náy cũng không có, sao mà Bác không tức điên lên được!

"Giận anh?" Như Tiệp khó hiểu hỏi.

"Anh Bắc, anh thật thâm!" Tích Vĩ vì người bên cạnh mà đồng tình. "Làm mới xong rồi, lại bị đá sang một bên, lợi dụng xong liền mất hết giá trị, haiz! Anh thật sự là kết giao nhầm bạn tốt rồi."

"Nghe thấy chứ! Như Tiệp, người đàn ông bên cạnh em, luôn lợi dụng người khác." Đường Tuấn Bắc tức giận không biết trả lời thế nào. "Em nên suy nghĩ kỹ càng, người như thế có đáng trở thành mối tình đầu của em hay không, em phải biết, mối tình đầu luôn khắc cốt ghi tâm, anh biết người đàn ông bên cạnh em rất lâu, thành thật mà nói, anh không cho rằng cậu ấy là một đối tượng tốt...."

"Bác." Tư Luật đột nhiên híp mắt lại, xoay người, nguy hiểm nhìn chằm chằm bạn tốt. "Đôi khi, nói quá nhiều là một biểu hiện ngu xuẩn."

"Chắc, có lúc, lời nói thật sẽ làm tổn thương người khác, mà lời nói thật thì luôn khó nghe! Tư Luật, cậu nhất định hiểu được nỗi khổ tâm của tôi mới đúng." Đường Tuấn Bắc rảnh rỗi nói lại. Nồng nặc mùi thuốc súng!

Trên xe hai cô gái cũng phát hiện, chỉ là, phản ứng của hai người rất khác biệt.

"Hai anh không cần cãi nhau nữa!" Như Tiệp lo lắng hai người bọn họ một lời không hợp lại đánh nhau, khăn trương khóc lên.

"Rất đặc sắc! Cố gắng lên!" Tích Vĩ ở một bên sợ thiên hạ không loạn hò hét cổ động.

"Cậu muốn thế nào?" Tư Luật không tức giận nheo mắt lại.

"Không thế nào." Hai tay Đường Tuấn Bắc khoanh trước ngực, bộ dáng không có chuyện gì lớn.

Chuyện lạ! Tư Luật biết ngoài mặt Đường Tuấn Bắc không biểu hiện gì, nhưng thái độ này của cậu ấy, không có gì mới có quý!

"Tôi chỉ muốn em gái biết chút ít cuộc sống ở Mỹ mà thôi." Anh âm hiểm cười nói. "Như Tiệp, buổi tối đến nhà anh Bắc, anh mang các em đi dạo."

"Được!" Tích Vĩ vỗ tay nói. "Buổi tối phải đi!"

"Cậu không có xe." Tư Luật nói ra sự thực, đề cao cảnh giác, anh biết Bác đang trả thù.

"Hôm nay có thể lấy xe." Đường Tuấn Bắc cười lộ ra hàm răng trắng nõn.

"Chết tiệt!" Tư Luật nhẹ giọng nguyên rủa. "Như Tiệp, không được đi!"

"Em muốn đi." Như Tiệp vui vẻ gật đầu đồng ý. "Anh Bắc, anh dẫn chúng em đi dạo ở đâu?"

Biểu cảm trên mặt Tư Luật thật đặc sắc, thoáng đen, thoáng trắng, hiện tại chuyển sang tái rồi.

Chẳng lẽ sức quyến rũ của anh không đánh lại Bác sao? Không có đạo lý!

"Như Tiệp, em hãy nghe anh nói, buổi tối chúng ta lên sân thượng ngắm cảnh về đêm...."

"Em muốn đi cùng anh Bắc." Như Tiệp hồn nhiên cười nói. "Em lâu rồi chưa cùng anh Bắc tụ tập với nhau."

Mặt Tư Luật trầm xuống----

"Bác-----" anh kéo dài âm cuối, lời nói mang theo uy hiếp.

"Nếu như cậu bận rộn, không đi cũng không sao, tuy thân thù của tôi không bằng cậu, nhưng tôi nghĩ tôi có thể đối phó được những người đàn ông đến gần bất chuyện." Đường Tuấn Bắc phong kinh vân đạm nói, không ngại sắc mặt Tư Luật càng ngày càng khó nhìn.

"Thân thù?!" Tích Vĩ về mặt cổ quái. "Phùng Tư Luật, thân thù của anh tốt lắm sao?" Cô mới không tin, thoát nhìn người đàn ông cao to, lịch sự như vậy, sao có khả năng có một thân công phu?

"Muốn hiểu biết sao?" Trong mắt Tư Luật bắn ra ánh sáng quý dị, lần này đổi lại là anh cười tươi.

"Đúng rồi." Tích Vĩ là người hay "nói thẳng", ngây ngốc nói đúng rồi.

"Như vậy, tôi đi xem một chút, Bác, tôi có lời muốn "nói" với cậu." Ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm bạn tốt, Tư Luật cười sâu xa khó hiểu. Anh khởi động xe, chuyển hướng, chạy tới đạo quán quen thuộc.

Chương 3.3

Kết quả, đi tới đạo quán, Tích Vĩ vui vẻ mượn người của đạo quán một thanh kiếm Tây Dương, ở trước mặt Tư Luật khiêu khích, muốn xem anh có đủ tư cách bảo vệ Như Tiệp hay không, kết quả là---- ---

Kể cả quán quân cả nước về kiếm Tây Dương, cũng bị đánh cho thất bại thảm hại, nhìn xem Như Tiệp ở bên cạnh lo lắng Tư Luật sẽ bị Tích Vĩ đánh nhất thời Như Tiệp cứng họng, không thể tin được thân thủ kiếm thuật của Tư Luật thật tốt.

Ngay lập tức, Tích Vĩ đuổi theo Tư Luật gọi sư phụ, buộc anh truyền thụ kiếm thuật cho cô, rồi sau đó---- -----

Như Tiệp chứng minh anh trai tuy có đai đen Judo, đáng người, cường tráng Đường Tuấn Bác cũng bị Tư Luật hung hăng đánh ngã trên mặt đất, nằm trên Tatami* rên rĩ, bò cũng không bò dậy nổi.

(*)Tatami: là một loại sản phẩm (tạm gọi là tấm nệm) được dùng để lát mặt sàn nhà truyền thống của Nhật Bản.

<http://vi.wikipedia.org/wiki/Tatami>

Mà từ đầu tới cuối, Tư Luật người này, lại quý dị không chảy mồ hôi, một giọt cũng không có.

Chỉ thấy anh ta thoải mái vỗ vỗ bộ đạo phục thoáng nhũ mảy, may vẫn chưa rút cái mắt kính, dịu dàng cười đi tới Như Tiệp, về mặt thoải mái tự tại.

Như Tiệp yên lặng không dưới 3 phút, cô không ngờ, Tư Luật lại lợi hại như vậy.

"Chúng ta trở lại tòa nhà, buổi tối lên sân thượng ngắm cảnh về đêm." Ôm bả vai mảnh mai của Như Tiệp, tâm tình Tư Luật vui mừng nói, bước chân nhẹ nhàng rời khỏi, cũng không thèm nhìn tới người bạn tốt bị anh đánh cho quỵ rạp trên mặt đất kéo dài hơi tàn kiếm cộng sự.

"Nhưng anh Bác....." Tuy bị Tư Luật ôm đi, nhưng Như Tiệp vẫn lo lắng quay đầu xem anh trai.

Vừa rồi Tư Luật dùng sức rất lớn, không khách khí, như có thù oán gì lớn với anh Bác vậy, hung hăng đánh anh Bác ngã, không biết anh Bác có bị thương không nữa.....

"Tạm thời không chết được." Giọng điệu dịu dàng lại nói lời tàn nhẫn, Tư Luật cười ôm cô trong ngực.

"Àh..... Là thế phải không?" Như Tiệp nháy mắt mấy cái, cảm giác da đầu tê dại.

Tư Luật thật độc ác!

"Đúng vậy, anh Bác của em như con gián đánh mãi cũng không chết, yên tâm, một lát sau, cậu ấy sẽ như con gián khiến người khác chán ghét, sống động nhảy loạn trước mặt em, phá hỏng tình cảm của chúng ta khó khăn mới xây dựng được....." Anh ở bên tai Như Tiệp nói nhỏ, xoay cái đầu nhỏ của cô, không cho ánh mắt cô nhìn người đàn ông khác ngoài anh.

Ngay cả anh trai cũng không được!

Nhìn bóng lưng bạn tốt mang em gái đi, Đường Tuấn Bác đánh vào ngực.

"Khụ khụ.....Xem như cậu lợi hại, Phùng Tư Luật!"

Nôn ra một ngụm khí, Đường Tuấn Bác nhìn bóng lưng Tư Luật thê, không chính chết cậu ta thê không bỏ qua!

Trong lúc Như Tiệp đi cùng Tư Luật, tình cảm ngày càng tăng thêm, trừ bỏ Đường Tuấn Bác không nhận ra, thường tới gây sự, thì bọn họ kết giao được mọi người chúc phúc.

Mỗi lần Đường Tuấn Bác thừa dịp Tư Luật không để ý liền lừa em gái Như Tiệp ra ngoài, lúc nào cũng có một cuộc đánh nhau không cân sức diễn ra.

Một lần nghiêm trọng nhất, là Đường Tuấn Bác đưa hai cô tới quán bar, nói là để biết thêm cuộc sống về đêm ở Mỹ, sau đó Tư Luật cực kỳ tức giận đuổi theo, vừa vận nhìn thấy một đám đàn ông háo sắc muốn xuống tay với hai cô, sắc mặt Đường Tuấn Bác hết sức khó coi, xuất hiện sự tức giận.

Kết quả, một người đàn ông không nhìn được sờ gương mặt trắng nõn của Như Tiệp, làm bùng phát sự tức giận của Đường Tuấn Bác, cũng làm Tư Luật nổi máu lên. Đường Tuấn Bác chủ động đánh phía trước, nắm đấm Tư Luật đánh tới, đánh cho đám đàn ông xoay người bỏ chạy.

Sau đó, Đường Tuấn Bác tự giác nhận lỗi, hướng Tư Luật chịu đòn nhận tội. Từ nay về sau, an toàn của Như Tiệp, tự do, đều nằm trong tay của Tư

Luật.

Bọn họ tìm hiểu nhau, là tình yêu đơn thuần, trừ bỏ cảm bàn tay nhỏ bé của Như Tiệp, Tư Luật cũng không vượt quá giới hạn cho phép, cho dù anh cùng Như Tiệp ở trong phòng, anh vẫn giữ bản phận, kiểm chế chính mình.

Bọn họ tâm sự, nói tương lai, nói qua, trong hai tháng ngắn ngủi, tình cảm của bọn họ càng thêm sâu đậm làm người ta khó có thể tưởng tượng được, cũng chính vì bởi vì cái dạng này, cho nên bọn họ lao vào tình yêu điên cuồng, không muốn khi hai người phải tách ra phải buồn.

Hai tháng nghỉ hè trôi rất nhanh, Như Tiệp cảm thấy rất sợ hãi, cô phải quay về Đài Loan chuẩn bị khai giảng, mà Tư Luật đâu? Anh ấy sẽ quên cô hay không? Khi hai tháng này chính là một cuộc tình lưu luyến mà thôi?

"Thế nào? Tại sao khó coi như vậy?" Bàn tay bưng lấy khuôn mặt âm ỉ của cô, trong lòng Tư Luật không khỏi đau đớn.

"Em... .." Như Tiệp nhìn anh, muốn nói lại thôi, cúi đầu xuống.

"Đừng khóc." Hốt hoảng lau nước mắt trên mặt cô chảy xuống, lòng Tư Luật nhéo đau.

"Em muốn về nhà.... .." Trong mắt Như Tiệp tràn đầy hơi nước, bộ dạng thật đáng thương.

Hôm nay là ngày cuối cùng các cô ở Mỹ, bên tai nghe thấy âm thanh thúc giục các cô lên máy bay, càng thúc giục lòng cô càng loạn.

"Đừng như vậy, Như Tiệp." Không bỏ được dáng vẻ khổ sở của cô, Tư Luật ôm cô vào lòng.

Cô phải về Đài Loan, anh cũng luyến tiếc, nhưng vì việc học của cô và tương lai của bọn họ, đành phải chia xa cô một thời gian.

"Em sợ em sẽ nhớ anh.... .." Như Tiệp vùi mặt vào ngực anh.

"Đừng khóc, đừng khóc." Tư Luật chân tay luống cuống, chỉ có thể vụng về vỗ nhẹ ở lưng để trấn an cô.

"Em không bỏ được anh.... .." Như Tiệp khóc rất đau lòng, nước mắt rơi liên tục, bàn tay nhỏ bé gấu gao ôm anh, không chịu buông tay.

Tư Luật thờ dài, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhẹ nhàng, chỉ sợ làm cô đau hôn vào đôi môi của cô.

Như Tiệp quên khóc, ngơ ngác tại chỗ, nhìn khuôn mặt dịu dàng của Tư Luật.

"Đừng khóc." Bàn tay vuốt nhẹ làn môi mà mình mới hôn qua, động tác của anh nhẹ nhàng nói. "Tin tưởng anh được không? Anh sẽ không để cho em cô đơn lâu. Cho anh chút thời gian, chúng ta sẽ gặp mặt nhanh thôi."

"Sẽ rất lâu." Như Tiệp chu môi, nhin không được định khóc. "Em sẽ rất nhớ anh."

"Sẽ không, tin tưởng anh được không?" Tư Luật nhấn nài trấn an cô. "Em cầm cái này theo, đây là anh mua điện thoại cho em, số thứ nhất là của anh, nghĩ tới anh thì điện cho anh, ừ?" Đặt chiếc điện thoại di động xinh xắn trong tay Như Tiệp, anh cũng không muốn xa cô.

"Được rồi." Hít hít lỗ mũi, Như Tiệp cảm thấy mình thật ấu trĩ, cầm lấy di động, xách hành lý.

Kỳ nghỉ đông là có thể gặp, nhanh thôi, kỳ nghỉ đông sẽ đến rất nhanh.

Cô an ủi chính mình.

"Em vào đây." Cầm vé máy bay cùng hộ chiếu trên tay, Như Tiệp lưu luyến buông tay Tư Luật, xoay người đi vào.

Nhưng một khắc cuối cùng, cô vẫn không nịn được xoay người lại, chạy tới Tư Luật, bàn tay nhỏ bé ôm cổ anh, hôn lên môi anh một cái.

"Không được để em chờ lâu.....Ngần lần không được quên em." Nói xong, lại hôn anh một cái thật sâu, Như Tiệp cũng không dám quay đầu chạy thẳng vào chỗ kiểm soát vé.

Thân thể mềm mại trong lòng đột nhiên biến mất, Tư Luật buồn bã thất thần nhìn hướng Như Tiệp biến mất, lòng đã theo cô lên máy bay.

Đường Tuấn Bác tự tiểu phi tiểu đánh vào bả vai anh, hài hước nhìn anh nháy mắt mấy cái.

"Được lắm tiểu tử, trước mặt người anh trai này làm chuyện như vậy, cậu có gan!"

Mặt Tư Luật không chút thay đổi, lời nói của bạn tốt một câu anh cũng không nghe lọt.

Anh như có điều suy nghĩ nhìn bầu trời, nhìn trời xanh mây trắng, nhìn máy bay bay phía chân trời, suy nghĩ không khỏi bay xa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bay Lượn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

Mặt Đường Tuấn Bác nhăn lại, trong lòng cảm thấy hết sức phức tạp.

Anh muốn nói lại thôi nhìn về mặt quyết đoán của bạn tốt, lời nói đến bên miệng lại nuốt trở về.

"Tôi biết cậu muốn nói cái gì, chỉ là tôi đã quyết định rồi." Mặt Tư Luật không chút thay đổi nói.

Như Tiệp quay về Đài Loan được bảy ngày, thì về mặt của anh đều như vậy.

"Cậu điên rồi!" Đường Tuấn Bác rốt cục không nhịn được quát. "Nào có chuyện như vậy? Cậu đùa cái gì vậy?!"

"Tôi không hay nói giỡn." Về mặt của anh rất nghiêm túc. "Tôi là nghiêm túc."

"Như Tiệp sẽ không đồng ý cậu làm như vậy!" Đường Tuấn Bác nói ra cô gái cậu ta yêu để cậu ta bỏ đi ý định đó. "Cho dù cô ấy không đồng ý, tôi cũng sẽ làm như vậy." Trên mặt Tư Luật dần dần xuất hiện nụ cười.

Nghĩ đến cuộc sống từ nay về sau, anh không khỏi chờ mong.

Như Tiệp....Anh đã đồng ý với em, sẽ không để cho em chờ lâu.

"Tư Luật, tôi cảm thấy cậu nên suy nghĩ thêm một chút." Đường Tuấn Bác thật sự cảm thấy quá hoang đường! Làm gì có người như thế!

"Giấy mời đã phát, cậu cho là có thể giả nữa sao?" Tư Luật quăng giấy mời cho cậu ta. "Tôi đã quyết định, nếu cậu ở Mỹ không giải quyết được, thì liên lạc với tôi, hôm nay tôi phải đi, Như Tiệp bên kia, cậu một chữ cũng không được tiết lộ! Tôi muốn chôn cô ấy một kính hĩ." Nghĩ tới Như Tiệp, ánh mắt của anh không khỏi mềm lại.

"Kính hĩ?!" Đường Tuấn Bác cười lạnh một tiếng. "Tôi nghĩ là kính hải thì có!"

"Nói như vậy, cậu định nói bao lâu nữa? Được rồi, tôi liền làm xong công việc còn lại tất cả giao cho cậu." Tư Luật yên tâm giao phó.

"Cậu đừng trốn! Chúng ta có thể nói chuyện trực tiếp qua mạng bằng Webcam, mỗi ngày tôi sẽ báo cáo công việc cho cậu, đừng hòng để lại tất cả công việc cho tôi, coi chừng tôi bắt Như Tiệp về giúp tôi, cậu nhất định không biết, Như Tiệp biết về thiết kế, không thua kém sinh viên đại học chút nào!" Đường Tuấn Bác không để cho cậu ta có cơ hội trốn tránh công việc.

"Được, tôi đồng ý với cậu, nhưng không được phép quấy rầy chúng tôi." Tư Luật vênh vao tự đắc nói.

"Tư Luật, tôi thật sự cười cậu, cậu lại tự đem danh dự của mình phá hư hết!" Đường Tuấn Bác thật sự rất buồn cười với quyết định của cậu ta.

Sao lại có người như vậy? Tư Luật không phải điên rồi chứ, suy nghĩ của cậu ta khác với người thường.

"Cậu nghĩ rằng tôi không tính đến chuyện này sao? Tự tôi phá hư danh dự của mình thì có quan hệ gì? Là chính tôi tự nguyện."

Đường Tuấn Bác nghe vậy, chỉ có thể thở dài.

"Tư Luật."

"Hả?"

"Cậu thật sự điên rồi."

... ..

Chương 4.2

Mặc lên người bộ đồng phục hải quân màu xanh lam, đem tóc dài màu nâu cột ở sau đầu, cái đầu nhỏ trốn dưới gằm bàn, liếc mình gọi điện thoại.

"Thế nào mà gọi không được? Gạt nguời!" Cái miệng nhỏ nhắn mềm mại không ngừng nói ra những âm thanh phiền não, bàn tay nhỏ không ngừng bấm bấm điện thoại. "Cậu còn chưa từ bỏ à! Như Tiệp." Tích Vĩ ngồi bên cạnh cô buồn cười nhìn hành động tre con của cô.

"Cậu đã gọi liên tục ba ngày." "Tư Luật đã ba ngày không tìm mình." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Tiệp lo lắng vo thành một nắm. "Anh Bác cũng không biết anh ấy đi đâu."

Tích Vĩ thiếu chút nữa phun nước bọt, Như Tiệp ngốc! Anh Bác sao có thể không biết Phùng Tư Luật đi đâu? Bọn họ nhất định là thông đồng với nhau! Thật sự không biết người đàn ông này nghĩ gì!

"Vậy cậu gọi điện thoại liên tục ba ngày, không biết mệt sao?" Cô nhún nhin kích động cười to hỏi.

"Biết chứ, đầu ngón tay đau quá." Như Tiệp thành thật trả lời.

Lúc này, di động phát ra âm thanh, báo máy hết pin và tức thì tắt ngúm.

"Á-----" Như Tiệp rên một tiếng. "Vừa rồi không thấy.... .." Cô chu chu cái miệng nhỏ nhắn, ủy khuất trừng mắt, không còn dùng được điện thoại nữa.

"Phốc---" Tích Vĩ không nhịn được, vốn định lấy tay che miệng cười trộm là được rồi, không ngờ cử động của Như Tiệp làm cô mắt không chế. "Ha ha ha.... .."

"Tích Vĩ xấu xa! Không đồng cảm thì thôi!" Như Tiệp vừa thấy bạn tốt cười hả hê đến tắt thở, liền cảm thấy ngượng ngùng.

Ừm! Như Tiệp như thế nào đáng yêu như vậy? Tại sao trước kia cô không biết về mặt Như Tiệp có nhiều biến hóa như vậy? Phùng Tư Luật, làm tốt lắm!

Sau khi nghỉ hè xong, rất nhiều người phát hiện Như Tiệp vốn xinh đẹp lại trở nên đẹp hơn, nhiều thêm một chút mềm mại, trong mắt thường toát ra hương vị hạnh phúc, làm cho người ta không khỏi hoài nghi-----cô có phải đang yêu hay không?

"Trời! Không biết có bao nhiêu học sinh mới năm nay sẽ bị Như Tiệp làm cho mê mẩn?" Lớp trưởng sợ thiên hạ không loạn nói.

"Xong rồi! Phòng học của chúng ta sẽ bị một đống thư tình nhấn chìm mất!" Người phụ trách phòng khôì hài làm tư thế bơi lội, làm cho cả lớp cười vang.

Học sinh của lớp học này chính là lớp kiến trúc duy nhất có "hai" học sinh nữ, khoa kiến trúc có 3 lớp, mỗi lớp có 42 học sinh, học sinh nữ chỉ có 10 người. Một khoa khác là khoa hóa chất, tương phản với khoa kiến trúc, cả lớp chỉ có 10 học sinh nam.

"Cũng tốt, như vậy nữ sinh ký túc xá chúng ta có thể bày bán hoa tươi cũng làm đẹp cho ký túc xá luôn." Đôi mắt Tích Vĩ mang ý cười, trêu chọc về mặt xấu hổ của Như Tiệp.

"Tiểu Vĩ, cậu đủ rồi." Cô nhẹ giọng kéo vạt áo của Tích Vĩ.

"Làm gì? Giá trị trường tốt như vậy mà cậu còn sợ? Với cậu.... .." Tích Vĩ kéo cô qua, nói nhỏ bên tai cô. "Dù sao, Phùng Tư Luật ở Mỹ xa xôi, cậu ở Đài Loan tìm hiểu các bạn nam, cùng cậu dạo phố, mua đồ, thì Phùng Tư Luật cũng không biết, mình càng không bán đứng cậu, như vậy không tốt à? Chúng ta thương lượng chút.... .." Cô giựt giựt bạn tốt ngoại tình.

"Tiểu Vĩ!" Như Tiệp trừng mắt, rất khó tin lời như vậy lại xuất phát từ miệng cậu ấy. "Cậu nói thật sao?"

"Phốc---" Tích Vĩ phì cười ra tiếng. "Đương nhiên là giả, gạt cậu thôi! Mình không dám, mình không muốn bị Phùng Tư Luật lột da." Nghĩ đến thân thủ cùng kiếm thuật kinh người của Tư Luật, cô không nhịn được chân mềm ra.

Chỉ qua tay ba chiêu, cô liền thua, thua tâm phục khẩu phục. Cô biết, bằng kiếm thuật của anh ta, chỉ cần một chiêu cô liền thua, anh ta chỉ cho cô mặt mũi thôi. Người này, thật hiểu được việc thua mua lòng người.

"Tiểu Vĩ! Cậu lại như thế nữa!" Như Tiệp tức giận liếc cậu ấy một cái.

"Ha ha, cậu thật đáng yêu, kìm lòng không được mà trêu chọc cậu." Tích Vĩ thành thật nói. Đúng vậy, cô lòng dạ xấu xa, ha ha.

"Đáng ghét!" Như Tiệp thẹn quá hóa giận, đùa giỡn cùng cô.

Bên trong phòng học loạn thành đoàn, hôm nay là ngày đầu tiên đi học sau kỳ nghỉ hè, theo lý thuyết, hôm nay đăng ký, không cần đi học, chỉ cần lấy sách mới về phát ra đem về nhà là được.

Hiện tại, bọn họ đang chờ giáo viên tới phát biểu. Ài, giáo viên không nói gì hơn là nên tập trung, nghiêm túc đi học, lời nói như vậy bọn họ thuộc lòng rồi!

"Hả?!" Bạn học nam phụ trách canh chừng đột nhiên nói ra một lời vô nghĩa. "Giáo viên của chúng ta thay đổi người sao?"

"Không biết."

"Không quan trọng."

Mọi người tiếp tục đùa giỡn.

"Khụ khụ, tôi nghĩ việc này rất quang trọng." Đột nhiên một giọng nói nam xen vào, làm cho cả phòng đang tranh cãi yên tĩnh lại.

Chỉ ngoại trừ hai nữ sinh đưa lưng về phía cửa----Như Tiệp cùng Tích Vĩ.

"Ô ô ô.....Minh sai lầm rồi, sau này mình sẽ không đưa ra những chủ ý bậy nữa, Như Tiệp, tha thứ cho mình...." Tích Vĩ giả khóc xin tha thứ.

"Cậu thay đổi, Tiểu Vĩ, cậu trước kia không bao giờ trêu chọc mình như vậy!" Như Tiệp chống cằm lên án nói.

"Bởi vì cậu thật đáng yêu! Không tin cậu hỏi người khác, này! Phong Kỳ." Tích Vĩ ngừng giả khóc, cao giọng hỏi người con trai cao lớn thanh tú, "Cậu nói, Như Tiệp có phải hay không trở nên đáng yêu? So với trước kia kém rất nhiều, làm cho người khác nhìn không được muốn trêu đùa cô ấy, nói! Cậu có phải giúp đưa thư tình cho Như Tiệp hay không? Là học đề nào? Có đẹp trai không?"

"Tiểu Vĩ...." Xoay người ngăn cản Tích Vĩ hồ đồ, không ngờ lại bị một người đàn ông đột nhiên xuất hiện làm đơ ngay tại chỗ, Như Tiệp há hốc mồm tròn mắt nhìn người đàn ông đứng trước cửa lớp.

Sao có thể....

"Nhỏ bé....Tiểu Vĩ...." Giọng nói Như Tiệp không yên, đứng trên ghế run run tay lôi kéo Tích Vĩ một chút hình tượng cũng không có, cô muốn ngồi xuống. "Cậu....Cậu nhìn phía trước...."

"Cái gì....Á!" Mặt Tích Vĩ tái nhợt, nhanh ngồi xuống ghế.

Cô trộm dò xét người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mắt, bắt đầu hỏi hặn tại sao mình nhiều lời như vậy, thật muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình.

"Thật vui mừng khi thấy các bạn học hoạt bát như vậy." Người đàn ông nở nụ cười nói. "Tôi là giáo viên mới." Người đàn ông chuyển hướng nhìn Như Tiệp ngây ngốc trên ghế, anh ý vị thâm trường* cười, "Tôi họ Phùng, tên đầy đủ là Phùng Tư Luật." (*) Ý vị thâm trường: ý tứ hàm xúc sâu xa, ý vị sâu xa

... ..

Chương 4.3

"Mẹ ơi, anh ta sao lại ở chỗ này?" Giọng nói Tích Vĩ không yên, giọng nói run rẩy dè dặt vụng trộm hỏi Như Tiệp.

Ánh mắt vừa rời của anh ta nhìn qua rất lạnh, thiếu chút nữa đông chết cô!

"Minh....Minh không biết." Như Tiệp dụi mắt, cô không tin những gì mắt mình nhìn thấy.

Tư Luật! Tư Luật của cô sao? Sao anh lại tới đây? Anh không phải ở Mỹ sao?

Rất nhiều nghi vấn tràn ngập trong đầu cô, mà Tư Luật đột nhiên xuất hiện làm cô lâm vào ngốc trệ, hoàn toàn không có biện pháp tĩnh lại.

"Trong năm học cuối cùng của cấp 3, tôi sẽ là giáo viên đảm nhận bộ môn này, tôi không thích nói quá nhiều, tôi cũng không muốn cái gì mà phát biểu ngày đầu tiên tựu trường....Đây là cuộc sống của các bạn, be yourself! Suy nghĩ của chính mình là quan trọng nhất, nếu có gì khó khăn, bất luận là trên lớp hay đi làm rồi, có thể tìm hỏi tôi, tôi có bằng kiến trúc sư, ở phương diện bộ môn chuyên ngành, tôi sẽ hết sức giúp đỡ các bạn." Đẩy đẩy kính mắt, anh tiếp tục nói, "Nếu không có việc gì, mọi người có thể ra về nghỉ ngơi, chỉ là, trước khi ra về, tôi rất ngạc nhiên. Phong Kỳ phụ trách phòng học, là em sao, nghe nói em chuyển thư tình, mà không chỉ một lá, thật sự có việc như vậy?"

Trên gương mặt thanh tú của Phong Kỳ hiện lên chút khó hiểu, nhưng cậu vẫn mở miệng, "Vâng, thỉnh thoảng á.....cái này thì phải hỏi Tô Tích Vĩ, cậu ấy là bạn tốt của Như Tiệp, rất nhiều người nịnh nọt cậu ấy, xin cậu ấy nói tốt vài câu, em nghĩ cậu ấy chuyển thư tình nhiều gấp trăm lần so với em."

"Ah! Cậu ta hăm hại tôi, tôi nào có!" Tích Vĩ kháng nghị, cô bị nói xấu!

Kết quả, ánh mắt lạnh của Tư Luật lại lần nữa phóng tới, để cho cô cảm giác như mình đang ở Bắc cực.

"À, hóa ra là như vậy, tôi hiểu rồi." Anh nở nụ cười, nụ cười này làm Tích Vĩ sợ hãi. "Không điên cuồng không là thiếu niên, mong đợi các bạn trong năm học cuối cấp này, trôi qua vui vẻ." Nói xong, anh xoay người bước đi.

Học sinh đã không đi thi anh đi trước.

Trên mặt các bạn học hiện lên bất khả tư nghị*, đột nhiên người giáo viên mới thay thế người giáo viên cũ hai năm, không khỏi tàn bạo quá!

(*) Bất khả tư nghị: không thể tưởng tượng được

"Giáo viên này, sao lại như thế? Thế nào cùng người khác không giống nhau?"

Bắt đầu có người thảo luận âm ỹ.

Như Tiệp lắc lắc cái đầu, nhìn về mặt không dám tin của Tích Vĩ, không cách nào kiềm chế đứng lên, dưới ánh mặt kinh ngạc của bạn học, chạy theo người đàn ông vừa đi.

Cô ở trên hành lang liễu mạng chạy theo, không nhìn thấy ánh mắt của bạn học đẹp trai, chạy thẳng tới phòng làm việc của giáo viên đuổi theo anh.

"Tur Luật!" Như Tiệp nhẹ giọng gọi. Cô không thể tin được tất cả là thật, Tur Luật ngay trước mặt cô.

Xoay người lại, anh lộ ra nụ cười dịu dàng quen thuộc với cô, đưa tay về phía cô.

"Lại đây." "

Tur Luật.... .." Xác định người trước mặt cô là người thật, Như Tiệp kích động nước mắt tràn đầy.

Tur Luật thờ dãi, tiến lên cầm bàn tay nhỏ be run rẩy của cô. "Có lời gì, đi vào trong rồi nói được không?"

Cô nhắm nhin không để cho nước mắt rơi, gạt đầu, mặc anh kéo vào phòng làm việc riêng của anh.

Vừa bước vào, khóa cửa lại, Như Tiệp không kìm lòng được đầu nhập vào trong ngực anh.

"Tur Luật....." Cô không ngừng kêu tên anh, găt gao ôm thắt lưng của anh. không ngừng rơi nước mắt.

"Như Tiệp, đừng khóc." Tur Luật lại lần nữa thờ dãi, vuốt ve mái tóc màu nâu mềm mại của cô.

"Em cho là anh không thấy.... .." Như Tiệp khóc rất uất ức.

"Anh cần thời gian thu xếp công việc để đến Đài Loan, cho nên không thể liên lạc với em, với lại, anh nghĩ muốn cho em một kinh hi, mới không cho Bác nói tin tức của anh cho em."

"Kinh hi?!" Như Tiệp đột nhiên ngừng khóc, bước lui sau một bước, quái dị nhìn anh.

"Sao vậy?" Cô đột nhiên rời khỏi ngực anh, làm anh cảm thấy buồn bã.

"Anh dọa hòng em rồi, tại sao anh ở chỗ này? Công việc của anh ở đâu?"

Anh Bác miệng chó không phun được ngà voi nói đúng, cô quả thật bị dọa.

"Anh tới nơi này làm Thầy giáo." Tur Luật thần nhiên cười.

"Anh làm thầy giáo?" Như Tiệp cảm thấy đầu óc rất hỗn loạn. "Vi sao?" Đầu óc cô xoay vòng không kịp, vì sao anh ấy muốn làm thầy giáo.

"Vi em." Anh cười dịu dàng. "Anh đến để bảo vệ em."

"Anh điên rồi, Tur Luật!" Như Tiệp tức giận dậm chân. "Anh thế nào lại quyết định như vậy?! Công việc của anh đâu?!"

"Là anh điên rồi, Như Tiệp, anh điên rồi." Về mặt anh nghiêm túc nói với cô. "Anh điên cuồng nhớ em, Như Tiệp, anh vừa nghĩ tới em ở Đài Loan, anh không kiềm chế được suy nghĩ của mình, sợ em khóc, sợ em bị khi dễ! Em nhỏ như vậy, mảnh mai như vậy, xinh đẹp động lòng người như vậy.... .." Sờ gò má trắng nõn của cô, ánh mắt Tur Luật sáng như đuốc.

"Anh vừa nghĩ tới có người nhân cơ hội anh không ở bên cạnh em bắt em đi, anh đứng ngồi không yên. Sự thực chứng minh rất là đúng, vừa rồi anh mới biết có không ít nam sinh lộ ra ánh mắt sắc lang với em, anh rất giận." Tur Luật cắn răng nói, những nam sinh liễu mạng kia, coi chừng.

"Tur Luật." Cô bị anh đánh bại. "Như vậy anh đến trường học chúng em dạy học, sẽ bị mọi người cười!"

"Có gì đáng cười? Anh lại không ăn trộm ăn cướp."

"Anh thật là.... .." Như Tiệp không phản bác được, cô thật sự không có cách với anh.

Hiện tại mới biết được Tur Luật có bao nhiêu cố chấp, anh ấy muốn gì, suy nghĩ gì, nhất định sẽ làm được, bất luận là ai cũng không làm thay đổi quyết định của anh được. giống như quyết định anh yêu cô vậy, đem tất cả tình yêu cho cô, hoàn toàn không giữ lại.

"Vậy công việc của anh thì sao? Kế hoạch công việc của anh sắp xếp đến sang năm mà." Như Tiệp suy nghĩ cho công việc của anh.

"Cái này em không cần quan tâm, em nghĩ, Bác sẽ boe qua cho anh sao?" Tur Luật cười khỏ. "Chúng anh sẽ mở Webcam trên mạng, mỗi ngày đều phải mở để hoàn thành công việc."

"Như vậy anh sẽ rất vất vả." Cô không khỏi cảm thấy đau lòng, Đài Loan với Mỹ chênh lệch nhau 10 tiếng, anh làm việc cả ngày cả đêm như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ hỏng người mất.

"Cái này thì phải xem em thế nào." Đôi mắt Tư Luật lóe lên một chút ánh sáng. "Em là tinh thần của anh, em phải làm thế nào đó để giúp anh nâng cao tinh thần chứ?"

Giương mặt Như Tiệp đỏ lên, ánh mắt xấu hổ nhìn anh. "Đáng ghét."

Tư Luật bật cười ôm cô vào lòng, nâng gương mặt nhỏ nhắn của cô lên, khẽ sờ đôi môi mềm mại, rồi mới, hôn lên đó-----

... ..

Chương 4.4

Như Tiệp với Tư Luật hẹn hò, thì có một bóng đèn là Tích Vĩ đi theo, bầu không khí tốt như thế, có thức ăn ngon trong nhà hàng, tình cảnh hiện tại là có ba người.

"Nghe nói có rất nhiều người nịnh bợ cô." Tư Luật lạnh nhạt nói, bàn tay không nhàn rỗi, thay Như Tiệp bóc vỏ cua, mới để thịt cua trên chén của Như Tiệp, sẵn sàng thúc giục cô ăn.

"Cái gì?" Tích Vĩ đang lột vỏ tôm, đầu cũng không ngẩng lên liếc mành mà ăn.

Ôi, hải sản ở đây thật tươi! Thịt của con cua rất béo, uống nước súp của nó mà không muốn đứng lên! Tôm sú* vừa to vừa tươi, thật là ngon.

(*) Tôm sú (tên khoa học: Penaeus monodon) là một loài động vật giáp xác đại dương được nuôi để dùng làm thực phẩm.

Cua rang sốt tiêu đen ở đây, thật sự rất ngon!

Phùng Tư Luật thật hào phóng, cho cô ăn những loại này thật tốt, cô sẽ dính Như Tiệp như keo. Được rồi, sau đó lại thêm một đĩa cua thật to, nghe nói chỉ 1-2 vạn mà thôi, cho Phùng Tư Luật trả thoải mái.

1 Đài tệ khoảng 700 VNĐ=> 700 k - 1 triệu 4 cho một bữa ăn.

"Nghe không rõ sao? Tôi nói là nịnh bợ, nghe nói có không ít người nịnh bợ cô, có chuyện này hay không?" Ánh mắt sắc bén của Tư Luật nhìn qua.

"Khụ khụ-----" Tích Vĩ bị nhìn dọa sợ, không cẩn thận mắc nghẹn, ho mạnh liệt không ngừng.

Người này không mang mắt kính, ánh mắt sắc bén của anh ta không chút nào che dấu hiện ra, bình thường nhìn như lịch sự hiền lành bây giờ thì cách xa vạn dặm, nhìn bộ dạng không dễ trêu chọc. Tuy rằng trên người mặt âu phục, ánh mắt này, khí chất, làm cho người ta kiêng kỵ ba phần.

Phùng Tư Luật người này thật là sâu không lường được!

"Nào có?" Tích Vĩ giả ngu.

"Hôm nay tôi nghe nói, cô chuyển giao thư tình." Tư Luật phong kinh vân đạm nói nói, mặc dù vẫn dịu dàng gấp thức ăn cho Như Tiệp, nhưng chính anh làm cho người khác cảm thấy ụ hiếp.

"Hả, đó là chuyện rất lâu rồi." Cô vội vàng nói đùa, làm bộ như mình đang bận dùng bữa.

"Tư Luật, anh hiểu lầm Tiểu Vĩ rồi." Như Tiệp nuốt trứng cua mà Tư luật gấp cho, mở miệng nói thay bạn tốt, "Tiểu Vĩ sẽ không làm chuyện như vậy, anh bị lừa rồi!"

"Đúng rồi đúng rồi!" Tích Vĩ vội vàng gạt đầu. "Tôi bị oan."

"Phải không?" Trọng giọng nói Tư Luật tràn ngập không tin.

"Dĩ nhiên, ai có thể xông qua được cửa của Tiểu Vĩ? Tiểu Vĩ tốt với em lắm, sẽ không để cho người có suy nghĩ bậy bạ tới gần em." Giọng nói Như Tiệp tràn đầy tin tưởng vào bạn tốt.

"Ha ha." Ánh mắt Tích Vĩ đắc ý nhìn anh cười hai tiếng.

"À." Tư Luật cười lạnh khinh thường.

Nhất thời Như Tiệp cảm thấy dở khóc dở cười, bạn tốt cùng bạn trai đối nghịch làm cho cô thật sự.... ..Không biết thế nào mới tốt nữa.

"Tư Luật" Cô cầu xin tha thứ, làm nũng với anh, bàn tay nhỏ bé kéo góc áo của anh.

"Vừa rồi anh không nói cái gì cả?" Anh tức giận nói. Nha đầu này, vì sao muốn anh nhận lỗi đầu trước?

"Hôm nay là các bạn học nói giỡn, em biết anh mất hứng, đừng tức giận, được không?" Ánh mắt Như Tiệp chớp chớp, diễm đạm đáng yêu cầu xin, "Có được hay không?"

Tư Luật thờ dài, "Anh không có tức giận."

"Hả.....Các cậu muốn nói chuyện yêu đương, có thể chờ mình ăn xong thịt cua và trứng cua được không?" Tích Vĩ đang điên cuồng ăn đột nhiên dừng động tác lại. "Rất lãng phí! Đồ này mắc như vậy?" Ánh mắt trêu chọc của Tích Vĩ mang bao nhiêu ý cười, nháy mắt nhìn Như Tiệp, ăn ý giữa bạn tốt với nhau không cần phải nói.

"Tiểu Vĩ xấu xa." gương mặt Như Tiệp đỏ bừng, gất giọng.

"Cô không sợ sẽ ói ra sao?" Tư Luật cười tao nhã. "Tôi còn sợ cô ăn xong trở về lại điên cuồng giảm béo, những thứ này hàm lượng calo rất cao." Cười nhìn khuôn mặt tròn của cô, anh cười rất lịch sự, rất tao nhã, nhưng làm cho người khác nhận ra được, anh ta đang cười nhạo cô!

"Không ăn cũng uống." Tích Vĩ giả cười. Người này, cô không biết anh ta ám chỉ cô mập sao? "Dù sao có người coi tiền như rác."

"Ah! Tôi quên nói, bữa ăn này xin tự trả tiền." Tư Luật cười nói. "Tôi chính là người nghèo, không mời nổi bữa tiệc lớn như vậy."

"Phải không?" Tích Vĩ mới không tin bộ dạng này của anh ta, cười lạnh một tiếng. "Như Tiệp, mình gọi điện thoại kêu học đệ Tư Tấn lớp 2 (năm thứ 2) đến trả tiền là được rồi. để cho cậu ấy biểu hiện một chút, nói cho một ông chú trên hai 20 tuổi, cái gì là phong độ." Cô chính là muốn chọc tức anh ta! Có gì nào! Đồ người không có nhân tính, cũng không nghĩ xem cô là bạn tóta của Như Tiệp! Thái độ hung ác như vậy.

"Học đệ năm thứ 2?" Ánh mắt Tư Luật bắn ra tinh quang, sâu xa khó lường, nhìn về mặt vô tội của Như Tiệp.

"Tiểu Vĩ....." Như Tiệp thật sự là dở khóc dở cười. "Cậu đừng náo loạn với Tư Luật nữa, nói dối một chuyện không có thật."

"Mình có biện pháp gì?" Tích Vĩ bắt đầu dĩ thả lỏng hai tay. "Đã có người dễ lừa như thế." Khóe mắt cô mang theo nhạo báng, nhìn mặt mày xanh mét của người đàn ông dễ lừa kia.

Nói nửa ngày, thì ra là Tích Vĩ nghịch ngợm trêu chọc người!

"Cái người tiểu quỷ này.... .." Tư Luật vừa bực mình vừa buồn cười, anh thế nhưng bị một cô bé 18 tuổi đùa giỡn! Có thể thấy được tình yêu làm con người ta mờ mắt, không phân biệt được thật giả.

"Ha ha ha.... .." Tích Vĩ vỗ trán ca ngạo, cười đến bản thân bất lực.

Chơi với đôi người yêu này thật tốt!

"Chơi đùa thôi mà, không cần nghiêm túc như vậy, đúng rồi, Phùng Tư Luật, tôi có chuyện muốn nhờ anh." Tích Vĩ đột nhiên nghiêm mặt nói.

"Cái gì?" Giọng nói Tư Luật không tốt, vừa rồi còn bị cô trêu chọc nữa.

"Dù sao anh vì Như Tiệp mới đến trường dạy học, không ngại làm thầy giáo dạy tôi kiếm Tây Dương chứ?" Tích Vĩ trông mong nhìn anh. "Coi như nhìn mặt mũi của Như Tiệp, cầu xin anh-----" Cô chấp hai tay, cúi đầu cầu xin.

"Không rảnh." Đại thiếu gia anh rất cá tính từ chối.

"Hả? Vì sao anh không rảnh?" Như Tiệp khó hiểu hỏi.

"Bởi vì anh muốn cùng em hẹn hò." Tư Luật dịu dàng cười với cô.

"Tư Luật.... .." Như Tiệp cúi đầu thẹn thùng.

"Ah, lại tới nữa," Tích Vĩ rên rỉ, cơ thể không ngừng run lên, da gà nổi đầy cả người.

Còn muốn như thế này bao lâu? Cô không khỏi kêu lên.

Trong trường học lại biểu diễn thầy trò yêu nhau, tuy rằng ba người biết che dấu rất tốt, nhưng vẫn làm cho bạn học ở chung lâu ngày, học sinh ở ký túc xá nghe được chuyện bát quái. Nhưng mọi người thông minh lựa chọn ngầm hiểu lẫn nhau, cười nhìn tình yêu thầy trò ngọt ngào, tự cho là mọi người không biết lén lút yêu đương, nhiều người bên mới là gian trá, lừa đảo.

Vì Như Tiệp Tư Luật tạm hoãn công việc để bay tới Đài Loan, trong thời gian nửa năm ngắn ngủi đều thể hiện hết tình yêu của mình ở trên mặt, không thể thoát ra được.

Mỗi lần nhìn cô cười sáng chói nhìn anh, anh liền muốn bảo vệ cô cả đời.

Thế là, yêu nhan tha thiết hơn nửa năm, Tư Luật không kịp đợi Như Tiệp 20 tuổi, trong kỳ nghỉ đông cuối cấp, ngày cô tròn 18 tuổi, cũng chính là lễ tình nhân, giấu giếm mọi người, mang cô bay tới Mỹ, ở Las Vegas kết hôn.

Để cho cô trở thành người phụ nữ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bay Lượn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

"Phốc-----" Tích Vĩ phun toàn bộ mỳ Ý trong miệng ra.

"Cậu nói cái gì?" Như Tiệp then thùng lấy sợi dây chuyền trong cổ ra, cho bạn tốt thấy rõ chiếc nhẫn cưới của cô.

"Mình kết hôn với Tư Luật."

"Ah.... .." Tích Vĩ tròn mắt, không thể tin được chuyện này, chiếc nhẫn trước ngực Như Tiệp nhất định là giả! Không có khả năng là thật!

"Tay chân Phùng Tư Luật thật nhanh." Cô cắn răng nói, vẻ mặt tức giận bất bình.

"Tiểu Vĩ, cậu tức giận sao?" Như Tiệp lôi kéo tay bạn tốt, cẩn thận hỏi.

"Nói nham!" Tích Vĩ gào lên. "Không nói với mình liền kết hôn, sao mình không bực cho được?" Cô hung hăng cuộn sợi mỳ, tức giận cắn một miếng ta.

"À.... .." Như Tiệp không phản bác được.

"Khó trách trong kỳ nghỉ đông mình tìm không thấy cậu, anh Bác cùng mẹ cậu lo muốn chết." Tích Vĩ cười tà nói.

"Thì ra là cậu bị lừa đi, biết chuyện mà không báo."

"Tư Luật nói anh ấy đã thu xếp rồi, sau khi hưởng tuần trăng mật về mới biết anh ấy giấu anh Bác và mẹ, khi đó đã không kịp nữa." Nói đến đây, cô cũng vô tội mả.

"Anh Bác biết cậu cùng anh ta đến Mỹ đăng ký kết hôn, không tức giận?" Tích Vĩ không tin.

"Không có mới là lạ." Như Tiệp nhún mày. "Ngay cả mẹ mình cũng tức giận."

"Nói nham, con gái bị người ta mang đi còn không biết, làm mẹ không tức giận mới là lạ!" Tích Vĩ có thể tưởng tượng được Phùng Tư Luật ngoan ngoãn đứng trước mặt Dương Vịnh Lan, bị hung hăng mắng một trận.

"Anh Bác đánh nhau với Tư Luật." Như Tiệp líu lười nói. "Lúc đó Tư Luật không có đánh lại." Điều này làm cho cô cảm thấy kỳ quái, Tư Luật không phải là người đứng yên cho người ta đánh.

"Chột dạ đó." Tích Vĩ cười hiểu rõ.

Như Tiệp lại không tỏ vẻ gì, cô cũng đồng ý lời nói của bạn tốt.

Tích Vĩ nhìn không được nói xấu. "Anh ta sẽ không ngăn cản kế hoạch của chúng ta chứ?" Phùng Tư Luật chiếm đoạt Như Tiệp, không cho cô rời khỏi tầm mắt, điều này làm cho kế hoạch nhiều năm của các cô phá vỡ.

"Sẽ không, Tư Luật khuyến khích mình học lên nữa." Nói tới Tư Luật, Như Tiệp nhìn không được cười ngọt ngào.

Nhìn bộ dạng hạnh phúc của bạn tốt, Tích Vĩ từ đáy lòng vui mừng vì cô ấy, chỉ là, chuyện này cũng không đơn giản như các cô vẫn nghĩ. Tò ra hạnh phúc, thường có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Tích Vĩ không muốn phá hư giây phút vui vẻ này của bạn tốt, nhưng cô vẫn không nhịn được hỏi.

"Như Tiệp, hiện tại Phùng Tư Luật không ở đây, mình mới dám hỏi cậu, các cậu đã là vợ chồng, mình nghĩ, các cậu đã phát triển đến mức nào rồi, mình sẽ không nói rõ ràng." Trên gương mặt tròn đáng yêu hiện lên lo lắng.

"Ừh." Gương mặt Như Tiệp đỏ bừng, trong lời nói đã hiểu rõ tất cả.

Cô thở ra một hơi nói: "Anh ta nhất định thấy được, đúng hay không?"

Hỏi như vậy, làm gương mặt nhỏ nhắn của Như Tiệp tái xanh.

"Mà cậu cũng không nói rõ nguyên nhân cho anh ta biết." Tích Vĩ lại thở dài.

Như Tiệp chậm rãi mở miệng. "Minh không dám nói, Tiểu Vĩ, mình không dám nói cho Tư Luật biết." Trong đôi mắt to Như Tiệp tràn đầy luống cuống. "Về mặt của Tư Luật thật đáng sợ, bộ dáng như bị sét đánh, giọng điệu của anh ấy thật lạnh lùng, hỏi mình sao lại thế này, mình....Thật sự không dám nói cho anh ấy biết, Tiểu Vĩ, mình không dám."

"Như Tiệp." Tích Vĩ nắm chặt bàn tay nhỏ bé đang run rẩy của cô, trấn an nói: "Các cậu là vợ chồng, chuyện như vậy sao có thể giấu giếm được? Anh ta sớm muộn cũng sẽ biết."

"Nhưng mình...." Lúc này Như Tiệp không hề có cảm giác an toàn, hạnh phúc trong mắt đã biến mất không thấy, chỉ tràn đầy sợ hãi. "Tiểu Vĩ, mình không biết sao lại thế này, hơn nửa năm hạnh phúc làm mình cảm thấy rất lo lắng, phảng phất như đây là sự yên tĩnh trước cơn bão táp, mình rất sợ...."

"Cậu cũng không cần suy nghĩ nhiều." Tích Vĩ cười trấn an cô ấy. Cô không thể nói với Như Tiệp rằng, cô cũng có cảm giác như vậy? "Minh xem là cậu quá hạnh phúc nên mới nghĩ ngợi lung tung, cậu với Tư Luật là vợ chồng, mặc kệ giữa các cậu có vấn đề gì, đều phải nói rõ cho nhau, có biết hay không? Cái này còn để mình dạy cho cậu! Có vấn đề gì, mặc kệ lớn nhỏ, đều phải tìm chồng cậu, thỏa mãn một chút ý muốn bảo vệ của anh ta!"

"Tiểu Vĩ, mình cũng hi vọng mình nghĩ nhiều." Như Tiệp cười khổ nói.

Về lo lắng hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, tân hôn của vợ chồng mới cưới lại che giấu một quả bom hẹn giờ.

Không biết khi nào, vốn là bầu trời xanh thẳm, lại bị mây đen che phủ, một tia sấm chớp xẹt qua, tiếng sấm vang dội, làm cho Như Tiệp bắt đầu cảm thấy bất an.

Hi vọng tất cả chỉ là cô đa sầu đa cảm

Chương 5.2

Đối mặt với truy hỏi của Tư Luật, Như Tiệp luôn đưa ra 101 lý do đối phó.

"Tư Luật, đừng hỏi lại có được không?" Về mặt thống khổ hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn, lòng Tư Luật đau thành một đoàn, lập tức quên không hỏi nữa.

"Được rồi, anh không hỏi, đừng khóc." Anh đau lòng ôm cô vào trong lòng, nhẹ giọng trấn an.

Sau khi trở thành vợ chồng, tình cảm của hai người tăng lên, đặc biệt tình yêu của hai người không có dấu hiệu thay đổi, ngược lại keo sơn như hình với bóng.

Tuy rằng tình cảm phát triển thuận lợi, nhưng nghi ngờ vẫn chôn giấu trong lòng Tư Luật, thật không có cách nào hỏi được nghi vấn trong lòng.

Lần đầu hai người trần trụi, anh bị cái sẹo dài từ vai phải kéo dài tới thắt lưng làm hoảng sợ, tim đang đập cũng muốn dừng lại, tuy rằng anh đã thấy những cái sẹo như vậy, nhưng anh không thể tưởng tượng được, lúc trước Như Tiệp phải sống ra sao.

Một cái sẹo xấu như vậy, dài như vậy, sao có thể xuất hiện sau lưng Như Tiệp? Nhìn ra được đã trải qua phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng vẫn không thể làm cái sẹo hoàn toàn tan biến.

Rốt cuộc Như Tiệp đã xảy chuyện gì? Tại sao lại có vết sẹo gần như khiến cho người ta bỏ mạng? Tại sao..... Mỗi lần hỏi Như Tiệp, cô ấy đều không muốn trả lời?

Những vấn đề này ép anh điên mất, quá khứ của Như Tiệp, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Hỏi Bác, cái miệng của cậu ấy khép kín như vỏ trai, nói anh hỏi Như Tiệp, mà Tô Tích Vĩ, về mặt muốn nói lại thôi.

Đến bây giờ Tư Luật mới phát hiện, ba người bên cạnh anh đều giấu giếm thật giỏi.

Không lay chuyển được, Tư Luật quyết định tự điều tra, nếu không ai nói cho anh sự thật, như vậy, anh phải điều tra rõ ràng.

Nhưng anh không ngờ tới, vẫn chưa điều tra được, thì sự việc đã có biến....

... ..

Chương 5.3

Liên tục năm ngày nghỉ tết kết thúc, Tư Luật lần thứ n bị các nữ sinh ký túc xá lừa đảo, sau khi ăn xong đại tiệc, Như Tiệp bị đưa về ký túc xá, anh phải lái xe quay về chỗ ở.

Như Tiệp muốn thời gian cuối cùng này, sinh hoạt cùng học muội trong ký túc xá. Đây là nhiều năm sau, nhớ lại quãng thời gian sống trong ký túc xá, cô không muốn bỏ qua.

Bởi vậy, đành ủy khuất Tư Luật ngủ một mình.

Sau khi com nước no nê, mười nữ sinh ở trong ký túc xá xem tivi, nói chuyện phím, không ngoài việc Như Tiệp tìm được một ông chồng tốt, mỗi lần bị các cô lừa phải về một mình cũng không dám nói gì...

Không ai nói ra việc Như Tiệp gả cho thầy Phùng cả, như thế mới có đại tiệc mà ăn.

Ngay lúc các cô đang nói chuyện vui vẻ, một học muội đột nhiên nhảy dựng lên, nhớ đến cái gì đó nói: "Em quên, trước khi nghỉ lễ có người muốn em giao phong thư này cho Như Tiệp học tỷ." Cô ngượng ngừng gãi đầu, vội vàng chạy về phòng, lục tung tìm phong thư.

"Nếu là thư tình thì thôi!" Tích Vĩ nhìn bóng lưng học muội nói to, ăn rất nhiều nên cô không có sức đứng dậy đi theo dò xét đến cùng.

"Còn cần tỷ dạy, Tích Vĩ học tỷ, chuyện như vậy còn cần chúng em xử lý. Được tỷ dạy dỗ, chúng em xử lý không để lại một chút dấu vết hiệu quả càng ngày càng lợi hại."

"Không phải là cười nhận lấy, rồi xoay người vút vào thùng rác sao, cái này có gì tốt mà khoe. "Tích Vĩ hừ lạnh một tiếng.

"Không phải thư tình, là một người đàn ông đưa." Tìm được phong thư, học muội vội vàng bước xuống lầu, giao phong thư cho Như Tiệp. "Ngày đó, Như Tiệp học tỷ đi trước, cũng không tìm thấy Tích Vĩ học tỷ, em vội lên xe, cho nên để lại ký túc xá."

Như Tiệp quái dị nhìn phong thư trong tay, có dự cảm không tốt.

"Tỷ mệt mỏi, về phòng nghỉ ngơi trước, các em cũng nghỉ ngơi sớm một chút." Như thường ngày dặn dò đám học muội, Như Tiệp trở về phòng.

Đóng cửa lại, bay tay nhỏ bé cầm phong thư không tự giác run lên.

Cửa đã đóng trên phong thư không ghi địa chỉ, chỉ ghi ở giữa thật to ba chữ "Diệp Như Tiệp"

Không chịu đựng được những sợ hãi bất ngờ, Như Tiệp nuốt nước miếng, mở phong thư ra-----

"A!" Cô giật bàn tay đang đau ra, hoảng sợ khi nhìn thấy ngón tay bị lưỡi dao cắt chảy máu. "Cái này.... .." Cô kinh hoàng để phong thư xuống, "Cạch" một tiếng, một con dao rọc giấy rơi từ trong phong thư ra, trên lưỡi dao có những sợi tóc và vết máu khô.

"A.... .." Như Tiệp che miệng lại, cô sợ nếu mình la lên, sẽ làm cho nhóm học muội chú ý.

"Tại sao.... .." Cô hỏi ông trời, Tại sao hạnh phúc của cô lại ngắn ngủi như vậy.

Phong thư này báo cho cô một chuyện--- -----"Hắn" đã trở lại!

Sợ hãi làm cho cô không thể kiềm chế được run rẩy, bây giờ Như Tiệp rơi vào hoảng loạn, cô không dám nói cho Tư Luật biết chuyện này, cô chỉ có thể tìm người biết chuyện này mà thôi.

"Anh Bác.... .." Sợ hãi làm cho nước mắt chảy ra càng nhiều, bàn tay nhỏ bé run rẩy gọi điện thoại.

Đã kết nối được, là giọng nói Đường Tuấn Bác ngủ không đủ.

"Thế nào? Bây giờ điện cho anh, cãi nhau với Tư Luật sao?"

"Anh Bác.... .." Vừa nghe được giọng nói của anh trai, Như Tiệp nhẹn không được khóc luôn. "Làm sao bây giờ.... ..Anh Bác, em với Tư Luật phải làm sao bây giờ.... .."

Vừa nghe cô khóc một cái, Đường Tuấn Bác đang ngủ gật liền tỉnh ngủ. "Sao vậy? Tư Luật khi dễ em sao? Nói cho anh Bác biết, anh sẽ giúp em dạy dỗ cậu ta lại."

Như Tiệp liều chết lắc đầu. "Anh Bác, em không muốn hại Tư Luật.... ..Em thật sự không hại anh ấy.... .." Cô nghẹn ngào nói.

Trong lòng Đường Tuấn Bác giật mình, lời này của Như Tiệp là có ý gì--- -----

"Như Tiệp, em trước tiên đừng khóc, từ từ nói được không?"

"Anh Bác, anh có thể trở về hay không? Em.... ..Em rất sợ, em thật sự rất sợ." Cô bắt lực rơi lệ. "Hắn đã trở lại, anh Bác, hắn đã trở lại.... .."

Tại một nơi xa bên kia địa cầu Đường Tuấn Bác nghe vậy ngây dại, hắn, là chỉ người kia sao?

"Anh lập tức trở về, Như Tiệp, em trước tiên đừng khóc, có chuyện gì thì chờ anh trở về rồi nói sau được không?" Đường Tuấn Bác lập tức từ trên giường nhảy xuống, không kịp sửa sang lại hành lý, lấy hộ chiếu, ví tiền cùng chìa khóa xe, liền chạy ra ngoài.

Cúp điện thoại, Như Tiệp bất an ngồi ở mép giường, sợ hãi run rẩy.

Đến khi Tích Vĩ phát giác bất thường, vào phòng cô, nhìn Như Tiệp ngồi ở mép giường cùng với vết máu trên lưỡi dao rọc giấy, trên khuôn mặt tròn tràn ngập khí lạnh.

Cô biết, người kia đã trở lại.

... ..

Chương 5.4

Edit: Bonghongxinhdep

Cả buổi tối Như Tiệp đều không ngủ ngon, trần trọc trở mình, cứ thế ngày thứ hai khi đi học dưới hai mắt có quầng thâm rõ rệt, sắc mặt càng thêm khó coi, thấy trong mắt Tư Luật càng thêm đau lòng và không hiểu.

Sau khi tan học, cô ra hiệu với Tư Luật, đi vào phòng làm việc của anh.

"Sao vậy? Tại sao sắc mặt kém như vậy?" Tư Luật nghiêm túc hỏi, nhưng trong mắt tràn đầy đau lòng.

"Không có" Như Tiệp gượng cười, né tránh ánh mắt của anh.

Ngày hôm qua cả buổi tối cô sợ phải ngủ, có lẽ là vì nguyên nhân này, làm cho cô mới sáng sớm thấy không thoải mái nôn khan, bữa sáng cũng ăn không vào, liên lụy tới sắc mặt cũng không tốt.

"Lại thức đêm nói chuyện phiếm với các học muội? Em ah!" Anh tức giận nói. " Buổi chiều xin phép về nghỉ ngơi, đừng quay lại ký túc xá, đến nhà chúng ta, nếu không có tiết anh sẽ về cùng em."

"Dạ." Như Tiệp gật đầu, đồng ý yêu cầu của anh.

"Mình không chú ý thân thể của chính mình, em như thế thì sao anh yên tâm cho em đi học đại học? Hơn nữa còn là cách xa nhà như vậy" Tư Luật thở dài. "Không được để anh lo lắng, được không?"

Như Tiệp cùng Tích Vĩ sắp trở thành học muội của anh cùng với Bác, trường đại học Palermo ngành kiến trúc ở Italia, là trường cũ của anh, tháng chín năm nay các cô sẽ trở thành sinh viên ở đó.

"Rất xin lỗi, Tư Luật." Như Tiệp xin lỗi, nhào vào ngực anh.

Cô cần lòng ngực thế này, hỗ trợ cho cô sức lực.

"Đồ ngốc." Tư Luật cười nói, không phát hiện sự khác thường của cô. "Về lớp thu dọn đồ đạc, về nhà nghỉ ngơi, nghe lời, không cho phép làm những chuyện khác, nghe không?"

"Dạ." Quay lại nhìn anh cười tươi, trong mắt Như Tiệp tràn ngập lưu luyến.

Cô không thể nào để anh vì cô mà thương tổn chính mình. Người kia....Sẽ không bỏ qua cho Tư Luật.

Nếu phải rời khỏi Tư Luật mới có thể đảm bảo an toàn của anh, như vậy cô sẽ rời khỏi.

"Em đi trước, Tư Luật." Không đành lòng nói lời từ biệt, Như Tiệp hôn môi chồng yêu. "Em sẽ rất nhớ anh."

Tư Luật chỉ cho là thân thể cô không thoải mái mới làm nũng như vậy, cười nói lời từ biệt cô.

Rời khỏi phòng làm việc của Tư Luật, nụ cười gượng trên mặt Như Tiệp biến mất, cô trở về phòng học dọn đồ đạc, nói cho Tích Vĩ một tiếng, một mình rời khỏi trường.

Đột nhiên cảm giác buồn nôn là cho cô nhú mảy, cô che miệng, chạy tới cái cái rãnh ven đường, ngồi xổm xuống nôn khan.

Nhỏ ra một hộp nước chua cuối cùng, cô bắt đầu cảm thấy khác thường.

Sao cô lại cảm thấy buồn nôn? Cô tỉnh tỉnh, giật mình kỳ sinh lý của cô....Đã muộn.

"Không thể nào." Như Tiệp luống cuống, ngẩng đầu nhìn, nhìn thấy một quầy thuốc, không chút nghĩ ngợi liền chạy tới.... ..

Đường Tuấn Bác phong trần mệt mỏi chạy về Đài Loan, bỏ lại công việc ở Mỹ, vừa xuống máy bay lập tức liên lạc với Như Tiệp, lập tức chạy tới nhà của hai vợ chồng Tư Luật, bây giờ, Tư Luật đang ở trường dạy học, chưa trở về.

"Anh Bác." Như Tiệp vừa thấy anh như người chết đuối vớ được cọc gỗ, chạy về phía anh, ôm chặt.

"Tại sao có thể như vậy?" Đem Như Tiệp suy yếu vào nhà, để em ấy ngồi ở sofa, anh đi tới phòng bếp, rót cho em ấy một chén nước sôi.

"Em không biết, em.... .."

"Như Tiệp, em đừng vội, từ từ nói, hiện tại em định làm thế nào?"

Như Tiệp không trả lời, lấy từ trong cặp sách ra một túi giấy, đưa cho anh.

"Đây là.... .." Đường Tuấn Bác tròn mắt. "Như Tiệp, em không cùng thương lượng với Tư Luật đã quyết định, cậu ta sẽ không đồng ý."

"Cho nên, em muốn anh thay em ra mặt, em không thể hại Tư Luật, hấn tới là vì em, nếu để hấn ta biết em kết hôn với Tư Luật, vậy.... ..Em thật sự không dám tưởng tượng hấn ta sẽ làm gì với Tư Luật, em sao có thể hại anh ấy? Anh Bác, em rất yêu Tư Luật, em thật sự rất thương anh ấy.... .." Sự hãi làm cho Như Tiệp không kiềm chế được khóc thành tiếng.

Đường Tuấn Bác thở dài. "Em đi như vậy không phải là biện pháp---- ----"

"Ít nhất, em có thể xác định các anh an toàn." Như Tiệp quyết tâm. "Em sẽ không để cho hấn ta làm hại bất cứ người nào bên cạnh em."

"Như Tiệp, em nên nói chuyện với Tư Luật, có lẽ cậu ấy có biện pháp giải quyết.... .." Đường Tuấn Bác tận tình khuyên bảo cô, muốn cô đừng quyết định quá sớm.

"Anh ấy có thể giải quyết được sao? Anh Bác, đối phương là bang phái độc ác nhất châu Á, anh có biết không? Cho dù Tư Luật có thân thủ cao siêu thì sao? Anh ấy có thể địch nổi sao? Em không muốn anh ấy bị thương....." Chỉ cần nghĩ đến Tư Luật bởi vì cô mà bị thương, cô liền sợ hãi, mà làm đau chính mình.

"Như Tiệp....." Đường Tuấn Bác đau xót nhắm mắt lại, anh hận, anh hận chính mình vô năng, không đủ năng lực bảo vệ em gái, để cho em ấy một mình chịu đựng áp lực.

"Em hôm nay sẽ đi khỏi đây, anh Bác, em cần anh giúp em." Như Tiệp lau khô nước mắt, cậy mạnh hất cằm lên. "Giúp em rời khỏi đây, được không?"

Đường Tuấn Bác chỉ có thể khó khăn gật đầu, đáp ứng yêu cầu của cô.

Như Tiệp nắm nhẫn cười trước ngực, nắm thật chặt, không chịu buông tay.

Để cho cô lưu lại một chút gì đó, để cho cô mang theo chiếc nhẫn có ý nghĩa trọng đại này rời khỏi Tư Luật.... ..

Chương 5.5

Bầu trời, thay đổi---- ----

Đùng đoàng một tiếng, vốn trên bầu trời trong xanh đột nhiên sét đánh ầm ầm, chỉ chớp lát sau, nước mưa rơi xối xả, khiến cho học sinh học bên ngoài nhất thời tan tác, chạy về phòng học trú mưa.

Lúc này, Tư Luật đang trong phòng làm việc, bao phủ một cỗ không khí khẩn trương. Chỉ thấy anh chần chằm tài liệu mà bạn tốt đưa cho anh, khớp xương các ngón tay không tự chủ trắng bệch, làm lộ ra tâm tình của anh không như mặt ngoài phong vân kinh đạm.

"shit!" Tư Luật ném tài liệu trên bàn, anh tựa tiểu phi tiểu nhìn người ngồi trước bàn làm việc, vẻ mặt mệt mỏi của bạn tốt.

Đường Tuấn Bác sắp xếp cho Như Tiệp thật tốt, lập tức tới trường tìm anh, bởi vì đây là yêu cầu của Như Tiệp.

"Cậu bay từ xa xôi trở về, chính là vì cái này?" Tư Luật cười hỏi, nhưng anh biết Đường Tuấn Bác đa lâu, sao không biết anh bây giờ tức giận như núi lửa bộc phát là không thể ngăn cản.

"Tư Luật, tôi cũng không muốn cùng cậu xé mặt mũi, nhưng những thứ này là yêu cầu của Như Tiệp, tôi không thể cự tuyệt em ấy." Đường Tuấn Bác khổ sở nhắm mắt, anh cảm thấy rất mệt mỏi.

"Ha ha, yêu cầu của Như Tiệp." Tư Luật nhìn chữ viết xinh đẹp của Như Tiệp, ở trên hai phần tài liệu đều có chữ ký của cô ấy, một phần là xin tạm nghỉ học, một phần khác làm cho anh tan nát cõi lòng giấy ly hôn.

Tư Luật càng nghĩ càng cảm thấy thật tốt, mấy giờ trước, Như Tiệp ở trong lòng anh nói chuyện với anh, còn chủ động hôn anh, bây giờ lại nói muốn cùng anh ly hôn!

Tinh táo cảm tài liệu trên bàn, anh một tay xé rách.

"Tôi không ký tên, mặc kệ là tạm nghỉ học hay là ly hôn, để tôi gặp Như Tiệp hỏi rõ ràng nguyên nhân trước đã, tôi tuyệt đối không ký tên, nghe không, Đường Tuấn Bác, tôi không ký tên."

"Tôi rất vui mừng khi nghe cậu nói như vậy, nhưng Như Tiệp cũng không hi vọng như vậy, Tư Luật." Đường Tuấn Bác thở dài nói. "Nếu như không phải

bởi vì yêu cậu, em ấy sẽ không đưa ra quyết định này."

Anh trước khi đi còn nghe Như Tiệp òn ỉn tiếng khóc, anh rất muốn giúp em ấy, nhưng anh không làm được gì.

Sao anh có thể lấy trứng chọi đá? Anh một kiến trúc sư nhỏ nhỏ, sao có thể cùng bang phái số một số hai châu Á chống lại được?

"Tại sao?" Tư Luật vẫn chưa hết giận, nhún mày hỏi.

Anh suy nghĩ một chút xem đôi anh em này đến cùng là đang làm cái gì? Lại dám lấy giấy ly hôn ra hù dọa anh!

"Tư Luật, cậu nguyên ý vì Như Tiệp mà mất mạng sao?" Đường Tuấn Bác điên khùng hỏi.

"Nếu như có cơ hội, tôi thế nào không muốn?"

"Nhưng Như Tiệp không hy vọng cậu bởi vì em ấy mà bị thương, càng không hy vọng cậu bởi vì nằng mắ mạng, cậu hiểu không?"

Tư Luật nguy hiểm nheo lại mắt. "Ý của cậu là, Như Tiệp đang nguy hiểm tính mạng?"

Đường Tuấn Bác không nói lời nào, coi như là chấp nhận.

Tư Luật ngậm chặt môi, trên mặt đột nhiên hiện lên khí lạnh.

Là ai dám làm nguy hại đến tính mạng của Như Tiệp, anh trước hết sẽ làm cho hắn biến mất. Tư Luật âm thầm thề.

"Tôi đã hứa với Như Tiệp, không thể tiết lộ cho cậu biết." Đường Tuấn Bác buồn bực nói.

"Cậu đi chết đi!" Tư Luật rút cuộc không kiềm chế được nổi trận lôi đình, hướng anh ta gào lên. "Đã đến lúc nào rồi, cậu còn nhớ lời hứa với Như Tiệp làm cái gì! Là Như Tiệp quan trọng, hay là lời hứa của cậu quan trọng hơn?"

"Tư Luật."

"Cậu nói rõ xem, chuyện này rốt cuộc là thế nào?"

"Phùng Tư Luật!" Lúc này, một giọng nữ non nớt chen vào tranh chấp của bọn họ.

Là vẻ mặt nghiêm túc của Tích Vĩ, cô ấy lúc này, không phải cô gái bình thường cười đáng yêu - Tô Tiểu vĩ, bây giờ đang lo lắng cho người bạn tốt.

"Anh không cần ép anh Bác nói nữa, anh ấy sẽ không nói, anh ấy đã đồng ý với Như Tiệp là không nói thì sẽ không nói, anh còn ép anh ấy cũng vô dụng."

"Tiểu Vĩ." Hai người đàn ông kinh ngạc khi cô đột nhiên xuất hiện.

Tích Vĩ đóng cửa, khóa lại, rồi mới xoay đầu đối mặt với hai người đàn ông này.

"Anh biết không? Phùng Tư Luật, chuyện này có liên quan tới vết sẹo trên lưng của Như Tiệp, đó là nguyên nhân tôi học kiếm Tây Dương." Tích Vĩ nghiêm túc hỏi.

"Tiểu Vĩ!" Đường Tuấn Bác muốn ngăn cản cô.

"Anh Bác, em cảm thấy nên nói chuyện này cho anh ấy biết, rồi để xem anh ấy quyết định thế nào." Tích Vĩ nhìn thẳng vào Tư Luật, quan sát trên mặt anh có xuất hiện sợ hãi hay không.

Mà như cô mong muốn, cô thấy gương mặt thản nhiên không sợ của anh ta, vì vậy, Tích Vĩ tháo xuống ghế phòng với Tư Luật.

"Anh có biết bang Hào cười không? Phùng Tư Luật."

Bang Hào cười? Nghe cái tên là biết bang phái này có tiếng xấu, lại từ trong miệng một học sinh cấp ba sao, ánh mắt của Tư Luật không khỏi trầm xuống.

"Không phải Như Tiệp chính mình trêu chọc bang Hào cười, là bang Hào cười trêu chọc Như Tiệp, chỉ vì ông già hội trưởng bang Hào cười, thèm muốn sắc đẹp của Như Tiệp."

Nghe đến đó, lý trí của Tư Luật đã đứt.

"Cô nói bang Hào cười nào?" Anh âm trầm cười một tiếng.

"Trừ bang Hào cười ra, còn có một người nữa." Tích Vĩ cười quỷ dị một tiếng. "Tạo nên vết sẹo sau lưng Như Tiệp gần như khiến cô ấy mất mạng, thúc đẩy tôi học tập võ thuật để bảo vệ Như Tiệp."

"Người nào?"

"Diệp Thượng Lương, cha đẻ của Như Tiệp."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bay Lượn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

"Tôi quen biết với Như Tiệp khi ở trong nước, chúng tôi mới gặp như đã quen thân, lập tức trở thành bạn tốt như hình với bóng. Bất luận là đi học, tan học, thậm chí là tan lớp ngắn ngủn mười phút, chúng ta đều ở cùng nhau, không người nào có thể chia rẽ chúng tôi." Tích Vĩ nói rõ cô với Như Tiệp quen biết thế nào.

"Tôi chưa từng nghe cậu ấy nhắc tới cha đẻ, khi chúng tôi nói chuyện trời đất trên, vẫn không thể rời bỏ người mẹ xinh đẹp dịu dàng, cậu ấy nghiêm túc tìm cách thương yêu cha đẻ, còn có một anh trai kế nâng cậu ấy trên lòng bàn tay che chở, lại chưa từng nghe cậu ấy nhắc tới cha đẻ, tôi cảm thấy rất kỳ quái, nhưng ngại đây là vấn đề riêng tư của Như Tiệp, cho nên tôi vẫn chưa từng hỏi."

"Vì vậy, tôi hiểu rõ cuộc sống sau tám tuổi của Như Tiệp trôi qua thế nào, nhưng không biết lúc tám tuổi cậu ấy mất trí nhớ, chỉ là về sau tôi mới biết." Tích Vĩ cười khổ nói. "Tôi cũng chẳng bắt ngờ, tôi đã thấy rõ tình huống đó." Hơi nước dần dần nổi lên trong con ngươi, cô nắm chặt quả đấm, cắn răng nhịn không khóc.

"Xảy ra chuyện gì?" Tư Luật nhíu mi tâm lại, một lòng treo ngược lên cao.

(mi tâm: vùng ở giữa hai lông mày)

"Buổi sáng ngày đó, chính tôi đợi nơi chúng tôi thường ăn sáng mỗi ngày nhưng không đợi được Như Tiệp, tôi càng nghĩ càng kỳ quái, bèn, đi nhà của cậu ấy tìm cậu ấy." Tích Vĩ kiểm chế mình, không để cho nước mắt chảy xuống. "Vừa bước vào nhà Như Tiệp, tôi liền bị dọa sợ! Khi đó trong nhà Như Tiệp không có ai, bác Bác cùng di Dương xuất ngoại, chỉ có anh Bác cùng Như Tiệp ở nhà, tôi tận mắt nhìn thấy anh Bác bị người ta đánh chảy máu đầu, mà. Không chịu cho Diệp Thượng Lương mang Như Tiệp đi, bị." Nói tới chỗ này, Tích Vĩ muốn nói cũng không nói được, cô bùng lấy mặt rơi nước mắt.

"Như Tiệp gãy dựa, không chịu đi cùng Bang Hào cười, cho nên chọc giận Diệp Thượng Lương muốn lấy lòng Bang Hào cười, ông ta đoạt roi da của người đứng bên cạnh, hung hăng đánh Như Tiệp." Đường Tuấn Bác đón lấy Tích Vĩ chưa nói xong, khô sở nhắm mắt lại.

"Như Tiệp kêu thảm thiết, kêu rên. Tôi nghe thật là đau, thật là đau. máu Như Tiệp,. Phun trên mặt tôi, tôi đây cả đời sẽ không quên được. Tôi cho là Như Tiệp sắp chết. Ngay lúc đó tôi mới mười hai tuổi, việc có thể làm duy nhất là báo cảnh sát. Tôi muốn cứu Như Tiệp." Tích Vĩ thút thít nói, thời điểm đó tự trách chính mình không có năng lực.

Tư Luật tròn mắt há mồm. Mười hai tuổi. Ngay lúc đó Như Tiệp còn là một cô bé, tại sao lại có người nhẫn tâm như vậy, xuống tay với một cô bé?

"Kết quả nhân chứng đều có, Diệp Thượng Lương bị xử tội danh mưu sát, ở tù mười năm, tôi nghĩ. Hiện tại ông ta đã ra tù, tìm Như Tiệp hoàn thành tâm nguyện của ông ta." Đường Tuấn Bác lo lắng nói.

"Diệp Thượng Lương. Người đàn ông kia thật sự là cha đẻ Như Tiệp?" Tư Luật không tin trên đời này lại có một người cha ác như vậy. Hồ dữ không ăn thịt con! Ông ta thế nào hạ độc thủ với con gái như vậy?

"Không thể giả được, năm cậu ấy tám tuổi mẹ của Như Tiệp, hướng tòa án xin ly hôn, lý do là bạo lực gia đình, di Dương không thể tiếp tục chịu đựng Diệp Thượng Lương đánh hai mẹ con thêm lần nào nữa! Tôi mới biết, năm Như Tiệp tám tuổi, căn bản là một đứa trẻ bị ngược đãi." Tích Vĩ nghĩ đến Như Tiệp bị đánh lúc trước, không khỏi sợ phát run.

Cô cho là Như Tiệp sẽ chết trước mặt cô!

"Mẹ kế mang theo Như Tiệp đến nhà tôi không tới một năm, Diệp Thượng Lương không để lệnh cấm của tòa án vào mắt, thỉnh thoảng quấy rầy Như Tiệp, sau khi bạo hành Như Tiệp 8 năm, mới biểu hiện vẻ mặt của một người cha! Ha, chuyện cười! Nếu không phải hội trưởng Bang Hào cười đột nhiên có hứng thú với Như Tiệp, Diệp Thượng Lương sợ bị hấn coi thường, nên phải đánh con gái để lấy lòng hấn?" Đường Tuấn Bác cười to, cười đến khô sở. "Anh thế nào có mặt cùng Như Tiệp nghe được yêu cầu kia. Em ấy mới tám tuổi! Ông ta lại muốn Như Tiệp đi bồi một ông lão, đây là cái kiểu cha gì?"

Máu trong người Tư Luật đông lại, càng nghe anh càng cảm thấy trái tim băng giá. Như Tiệp của anh. Tại sao không có một tuổi thơ sung sướng? Cô ấy kiên cường như vậy, vui vẻ, hơn nữa dễ dàng thỏa mãn, một cô gái tốt đẹp như vậy, chịu không nổi đến nỗi phải mất trí nhớ?

"Mười năm rồi, tôi hiểu rõ Diệp Thương Lương tính toán lợi dụng Như Tiệp củng cố địa vị của ông ta trong Bang Hào cười, bởi vì sáu năm trước ông ta bị bỏ tù đã thế, ông ta sẽ trở lại." Tích Vĩ nhớ lại ánh mắt Diệp Thương Lương không cam tâm như vậy, liền cảm thấy rợn cả tóc gáy." Ông ta làm mỗi một chuyện, nói mỗi một câu, đều là con ác mộng của Như Tiệp Ông ta gọi cho Như Tiệp một thanh dao rọc giấy dính máu, hay là nói cho Như Tiệp biết, ông ta đã trở lại."

"Như vậy, các cậu đối phó với Bang hào cười thế nào?" Tư Luật hít sâu một cái, nhắm mắt lại hỏi.

"Trừ trốn đi còn có thể làm sao?" Đường Tuấn Bác cười khở nói."Bối cảnh của chúng ta cảnh quá đơn thuần, một kiến trúc sư nho nhỏ, chống lại thế nào với Bang phái mạnh nhất châu Á?"

"Trốn? Người phụ nữ của Phùng tư luật không cần hèn mọn như vậy." Tư Luật cười lạnh nói. "Tôi không cho bất luận kẻ nào hại người phụ nữ của tôi, coi như người nọ là cha đẻ của Như Tiệp cũng giống vậy."

"Tư Luật, coi như cậu có bản lĩnh cũng giống vậy thôi, sao cậu địch nổi đối phương?" Đường Tuấn Bác cau mày nói ra vấn đề thực tế.

"Tôi cũng không tin bọn họ địch nổi nuclear weapon (vũ khí hạt nhân)." Tư Luật tàn nhẫn cười một tiếng. "Bác, tôi không thích nhắc tới cái này với cậu, tôi chỉ có thể nói, tôi có năng lực bảo vệ Như Tiệp, hơn nữa ——Bang Hào cười sẽ biết, chỉ là một việc nhỏ."

"Phùng Tư Luật! Anh không cần mạo hiểm!" Tích Vĩ gấp gấp la lên.

."Bang Hào cười sẽ biết tổn thương mà mười năm nay gây ra cho Như Tiệp, tôi sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời." Nói lời thề son sắt (lời hứa không thay đổi), Tư Luật cũng không quay đầu lại xoay người rồi đi.

... ..

Chương 6.2

Edit: Bonghongxingdep

Cô mang thai! Kiểm tra đã có kết quả, cô hiểu được cái này là sự thật.

Đi ra từ phòng tắm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn Như Tiệp không có một giọt máu, tái nhợt khiến người ta đau lòng.

Bước chân của cô không yên đi tới phòng khách, vô lực nhắm mắt lại, dựa vào sofa bên cạnh.

Tại sao lúc này xảy ra chuyện như vậy? Cô thế nào nói cho Tư Luật? Ông trời, vì sao ông đùa kiểu này với tôi?!

Như Tiệp rất muốn khóc, nhưng cô không chảy ra nước mắt, ngay từ lúc quyết định rời khỏi Tư Luật, cô đã không có nước mắt rồi.

"Em cho rằng làm như vậy, là quan tâm anh sao? Là yêu anh sao?"

Như Tiệp cả kinh, ngẩng đầu nhìn người đàn ông nói chuyện——

"Tư Luật." Cô cho là cô sẽ không khóc, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt sương lạnh của Tư Luật, nước mắt tràn đầy.

"Cái người ngốc này!" Tư Luật đi tới, một tay ôm chặt Như Tiệp vào trong ngực, giống như sợ cô sẽ biến mất, cả người run rẩy.

"Sao anh biết em ở đây?!" Như Tiệp đẩy anh ra, hoảng sợ hỏi: "Sao anh biết em ở nhà anh Bác?"

"Đương nhiên là Bác nói cho anh biết." Sắc mặt Tư Luật âm trầm. "Như Tiệp, anh là chồng em, có nhớ không? Bất luận xảy ra chuyện gì, em phải thương lượng với anh, nhất là chuyện như vậy. Ông trời, em đưa cho anh giấy ly hôn làm gì? Em không thương lượng với anh mà tự chủ trương, em cho như vậy là tốt với anh? Như Tiệp, em quá xem thường anh! Anh sao có khả năng bởi vì em gặp phải nguy hiểm liền rời khỏi em?! Em thật là một người ngốc!"

"Em không muốn anh bị thương." Như Tiệp không nhịn được khóc. "Em không muốn có người bởi vì em mà bị thương. Nhất là anh."

"Ngu ngốc." Tư Luật la cô. "Như Tiệp ngu ngốc, thật nên đánh cái mông nhỏ của em, không người nào có thể tổn thương được anh, trừ em ra."

"Tư Luật, thật xin lỗi." Như Tiệp xin lỗi nói. "Nhưng em."

"Lòng của anh tan nát, Như Tiệp." Cầm tay nhỏ bé của cô, để ở trước ngực. "Đừng nữa dọa anh, mặc kệ xảy ra chuyện gì, chúng ta cùng nhau vượt qua, không cần dọa ly hôn làm anh sợ, được không?"

"Thật xin lỗi. Tư luật, thật xin lỗi." Nàng khò sở liệu chết rơi nước mắt, đưa tay lau đi trên mặt hấn không cẩn thận trượt xuống nước mắt.

Một Tư Luật luôn luôn kiêu ngạo, lại vì cô mà rơi lệ.

"Anh sẽ không để cho em rời khỏi anh, Như Tiệp, anh sẽ không để người khác cướp em bên cạnh anh, anh không cho! Anh lại càng không cho phép bất

cứ kẻ nào tổn thương em, gây nguy hiểm cho em!" Ôm cô vào trong ngực, Tư Luật, ở bên tai cô thì.

"Nhưng Tư Luật, em" Như Tiệp còn muốn nói cái gì đó để gạt bỏ suy nghĩ của anh, lại bị anh ngăn cản.

"Tin tưởng anh được không? Tin tưởng anh." Ánh mắt Tư Luật thành khẩn nói.

Như Tiệp khua miệng, khua miệng bởi vì Tư Luật kiên trì."Em tin tưởng anh."

Tư Luật xúc động hôn lên đôi môi trắng bệch của cô, đột ngột tiếng chuông vang lên phá tan sự ấm áp này, rất chói tai.

Như Tiệp tỉnh táo lại, kỳ quái nhìn mặt Tư Luật không vui, loại tiếng chuông này cô chưa từng nghe qua, là cái gì phát ra?

Chỉ thấy Tư Luật lấy trong túi áo vết ra một chiếc điện thoại xinh xắn, ấn ngón cái xuống một cái, điện thoại di động đột nhiên mở rộng ra, một màn hình tinh thể lỏng hình chữ nhật xuất hiện trước mặt bọn họ.

"Tư Luật tiên sinh." Trên màn hình xuất hiện một người đàn ông nở nụ cười, nhìn một cái là biết người đàn ông kia là người Ấn Độ, diện mạo rất đẹp trai, khỏe miệng có lúm đồng tiền, mang dáng vẻ một người con trai vui vẻ.

"Ali, cậu có thể lăn ra đây rồi." Tư Luật không khách khí nói.

"Á! Tư Luật tiên sinh, tôi đã sớm đến Đài Loan! Mệnh lệnh của ngài Ali nào dám không nghe? Vừa nhận được lệnh liền hết sức khẩn cấp cứu giá, tôi chính là trung bộc!" (nô bộc trung thành)

"Nói nhảm đủ rồi hãy mau xuất hiện trước mặt của tôi, hạn cho cậu mười giây đồng hồ." Tư luật không để ý tới cậu ta đùa giỡn, híp mắt một cái, bắt đầu đếm ngược .

"Ah, anh không mở cửa, tôi thế nào xuất hiện tại trước mặt anh? Nếu như chủ nhân người đồng ý cho tôi cho nổ cửa, vậy thì."

"Ba, hai."

"Được được rồi, tôi sợ anh." Ali nói nhỏ không biết nhắc đi nhắc lại cái gì, không tới một giây đồng hồ, chỉ nghe thấy được âm thanh cửa mở ra.

"Á!" Như Tiệp kêu lên. Làm người giặt mình, anh ta thế nào mở cửa được? Đúng rồi, Tư Luật vừa rồi làm sao vào được?

Cô đến bây giờ mới nghĩ lại, chuyện này không thể tưởng tượng được.

"Xin chào, lần đầu gặp mặt, xin chỉ giáo nhiều, tôi là Ali." Anh ta lộ ra nụ cười thân thiện với Như Tiệp."Tốt một cô gái mạnh mẽ! Tư Luật tiên sinh, vị này chính là người lên lên bỏ trốn cô vợ nhỏ sao?" Trên mặt Ali tràn ngập tò mò.

"Ngậm miệng chó của cậu lại." Tư Luật không có nhiều kiên nhẫn với cậu ta như vậy, giọng điệu cực kém.

"Hả. Phân biệt đối xử." Ali ai oán thở dài.

Về mặt Tư Luật như vậy, kém rất nhiều so với bình thường!

Như Tiệp há hốc mồm cứng lưỡi, nhìn người đàn ông kỳ lạ này, còn Tư Luật kỳ quái nữa.

Cô lúc này mới phát hiện, thật ra Tư Luật là một rất người đàn ông thần bí, hiện tại xảy ra chuyện liền có một người xuất hiện, cô không nghe anh nhắc qua.

"Như Tiệp, đây là Ali, không có việc gì có thể không cần để ý tới anh." Tư Luật giới thiệu với Như Tiệp.

"Tư Luật tiên sinh! Việc này. Độc ác quá!" Ali vì mình khiêu nại.

Đường đường là đệ nhất của một dòng họ vệ sĩ của Thiên môn, lại bị người ta xem thường như vậy! Ali thiếu chút nữa hộc máu.

"Ta muốn chọn Bang Hào cười." Sắc mặt Tư Luật âm trầm, hơi thở tràn đầy máu tanh."Diệp Thượng Lương, bắt hẩn tới đây cho ta."

"Vâng" Ali vừa rồi không đứng đắn, vừa nghe liền nghiêm túc trả lời.

Cảm thấy không khí không đúng, Như Tiệp lo lắng dựa vào Tư Luật.

"Không cần sợ, anh bảo vệ em an toàn." Anh nở nụ cười trấn an cô.

"Tư Luật, em không muốn anh mạo hiểm."

"Sẽ không, tin tưởng anh." Tư Luật ôm chặt cô, dịu dàng cười, cho cô một cảm giác an toàn."Ali, tôi muốn cậu mang Như Tiệp rời khỏi."

"Tur Luật! Em không muốn." Cô vừa nghe mình sắp bị đưa đi, liều mạng lắc đầu. "Em không muốn tách ra khỏi anh."

"Như Tiệp, nghe lời, anh muốn toàn tâm đối phó Bang Hào cười, anh không thể để em rơi vào trong tay bọn họ, cho nên anh phải đưa em đến chỗ an toàn." Tur Luật nhấn nài khuyên bảo. "Không để cho anh lo lắng, được không?"

"Đồng ý với em, anh sẽ an toàn, bình an." Cô cầm chặt bàn tay to của anh, muốn anh cam kết.

"Anh sẽ bình an đi đón em, ngoan, đi cùng với Ali." Đẩy Như Tiệp về phía Ali, ánh mắt hấn sắc bén trừng về mặt vô tội của Ali. "Tôi nhắc lại một lần nữa, nhiệm vụ của cậu bây giờ, chính là Như Tiệp cho tôi, cô ấy mất một cọng tóc, tôi sẽ bắt cậu trả lại gấp 10 lần, đưa Như Tiệp an toàn đến Thiên môn, đó là mệnh lệnh của tôi."

"Vâng" Ali cung kính trả lời.

"Thiên môn?" Như Tiệp không hiểu nháy mắt. Chỗ này. . . .

"Thiên môn là chỗ an toàn toàn nhất thế giới, em yên tâm ở đó, anh mỗi ngày chat webcam với em, không phải sợ, không có ai có thể chữa thông qua sự đồng ý của anh gây tổn thương cho em." Tur Luật dịu dàng trấn an cô.

"Em nghe qua cái này chắc là một tổ chức, Tur Luật, tại sao anh có thể đưa em đến chỗ đó?" Như Tiệp cực kỳ kinh ngạc, cô thật là không ngờ Tur Luật lại biết một bang phái lớn như vậy.

"Đến Thiên môn, tự nhiên có một người nhiều chuyện nói cho em biết tại sao." Tur Luật trừng mắt nhìn kẻ nhiều chuyện Ali. "Sẽ có người bảo vệ em, yên tâm."

"Thiên môn ở đâu?"

"Canada."

... ..

Chương 6.3

Edit: Bonghongxingdep

Không còn kịp tạm biệt anh Bác à bạn tốt Tích Vĩ, Như Tiệp lập tức bị Ali mang đi, đi máy bay mười mấy tiếng, đi tới Canada.

Tổng bộ Thiên môn nằm ở Vancouver, một diện tích vượt qua một khu nhà cấp cao.

Cô được an bài trong một gian phòng lớn gian gần trăm mét vuông, đầy đủ tất cả thiết bị, phòng đọc sách, phòng khách, phòng ngủ, hoàn toàn là thiết bị trang hoàng cao cấp nhất, bao gồm bên trong phòng đọc sách này có một màn hình tinh thể lỏng 72 in, Ali nói cho cô biết, đó là Tur Luật đặc biệt vì cô chuẩn bị để chat webcam.

Cô có rất nhiều nghi vấn, tại sao Ali phía hoàn thành những chuyện mà Tur Luật giao phó? Một chút cũng không dám chậm trễ, nhưng Ali không muốn trả lời cô, chỉ nói với cô Tur Luật là người quan trọng, chính là người Thiên môn phải bảo vệ.

Cô hiểu tur luật, Tur Luật chỉ muốn làm người bình thường, kết hôn bình thường, sống chết, cả đời thương cô, yêu cô, không cần quá nhiều tiền bạc cùng quyền thế, chỉ cần bọn họ trôi qua vui vẻ là được. Cho nên, sau khi bọn họ có những ngày hạnh phúc, anh tuyệt đối không có khả năng chủ động nhắc tới, anh có quan hệ tới Thiên môn.

Nghĩ tới đây, cô không khỏi bật cười. Cô từng hỏi tur luật, tại sao anh có bản lĩnh tốt như vậy, không ngờ anh thể nhưng đang hai tay, vô tội nói anh cũng không muốn như vậy, anh chỉ luyện chơi, luyện để tốt cho cơ thể, không nghĩ tới lại trở luyện thành cao thủ.

Tur Luật. Cùng anh tách ra không tới một ngày, cô bắt đầu nhớ tới anh, trong cuộc sống trong mấy tháng này, trong sinh hoạt của cô vẫn có anh làm bạn bên cạnh, đến nỗi cô sẽ không sợ mình một trở thành một người cô đơn.

Suy nghĩ, cộng thêm hoàn cảnh xa lạ làm cô lo lắng, cô không khỏi muốn khóc.

Lúc này, cửa phòng bị mở ra.

Như Tiệp ngẩng đầu nhìn phía cửa phòng, cô không lo lắng có người xông tới, bởi vì nơi này là Thiên môn, không người nào có thể đột phá Thiên môn vách sắt thành đồng phòng thủ kiên cố mà xông vào, nơi này là chỗ an toàn nhất thế giới.

Đang ở một mình suy tư, ngay lúc đó đột nhiên vang lên tiếng chuông chói tai, cô hoài nghi nường mày. "Cái âm thanh này có phải."

"Tur Luật." Ủy Liêu, Thiếu Môn Chủ trẻ tuổi của Thiên môn, nhẹ giọng cười nói.

Anh tới xem một chút cô gái khiến Tur Luật bất thường.

Cô thuận theo âm thanh đi về phía phòng đọc sách, trên mặt màn hình tinh thể lỏng vừa đúng lúc dừng hình, gương mặt đẹp trai lịch sự của Tư Luật mang theo sát khí xuất trên màn hình.

"Tư Luật!" Như Tiệp kinh ngạc nhìn khuôn mặt quen thuộc trên màn hình. "Em rất nhớ anh."

"Như Tiệp." Tư Luật cũng thấy cô. Nhìn thấy hai mắt cô sưng đỏ, là anh biết, cô nhất định lại khóc nữa. "Anh cũng nhớ em."

"Khụ khụ." Ủy Liêu ở một bên trên chộc giả bộ ho cười trộm "Tư Luật, không ngờ anh cũng có một mặt nhi nữ tình trường như vậy."

"Câm miệng!" Tư Luật nói với anh ta.

Như Tiệp nghe Ủy Liêu bên cạnh nhạo báng như vậy, không khỏi xấu hổ đỏ hai má.

"Khụ, được rồi, tôi biết anh không nói giỡn." Ủy Liêu trên chộc thấy vô vị liền cười nói.

"Tôi cử đủ người cho anh chứ? Có đủ anh dùng hay không?"

"Tôi còn cần một đội thay tôi quét nhà cầu, không biết nô bộc trung thành Ali có nguyện

ý hay không? Hoặc là anh, Thiếu môn chủ Thiên môn——anh có nguyện ý giúp tôi chuyện này không." Tư Luật cắn răng nói.

Bệnh thần kinh! Phải điều động cho anh ta một đại đội, cười chết người, cũng chỉ là một Bang Hào cười nho nhò, còn cần đưa nuclear weapon nhóm nhỏ (vũ khí hạt nhân loại nhỏ) cho anh? !

Chỉ cần anh bố trí xong, anh ta Phùng Tư Luật một người là có thể diệt Bang Hào cười rồi.

"Ha ha." Nghe Tư Luật nói ác độc tựa như thường ngày, Ủy Liêu không khỏi cười ha ha.

"Hừ." Tư Luật hừ lạnh một tiếng.

"Nếu có cần thì liên lạc." Ủy Liêu lên tiếng chào anh, đem không gian tặng cho đôi vợ chồng. "Hong Vi, chào hỏi Tư Luật đi."

"Tư Luật tiên sinh." Ủy phong Hong Vi —— Hà Dục Vi, phụ trách an toàn của Như Tiệp.

"An toàn của Như Tiệp làm phiền cô." Giọng điệu của Tư luật đối với Vi rõ ràng là tốt hơn nhiều.

"Không, đây là vinh hạnh của tôi." Sau khi Vi khẽ mỉm cười với anh, lập tức rời đi.

Cô biết, đôi vợ chồng cần ở chung một chỗ.

Thấy những người không có nhiệm vụ đều rời đi, Như Tiệp mới bạo gan bày tỏ nhớ nhung với Tư Luật trên màn hình.

"Tư Luật, làm thế đây? Em Em thật sự rất nhớ anh!"

Tư Luật nghe vậy, ánh mắt, dịu dàng nói: "Anh cũng thế."

Khoảng cách không gian vào giờ khắc này biến mất, nhìn qua địa cầu thấy một chỗ khác, ở trong mắt bọn họ nhìn thấy cái bóng của nhau, tựa như bình thường, không có khoảng cách.

Chỉ vì lòng của bọn họ, ở bên nhau.

... ..

Trôi qua những ngày vô vị, Như Tiệp ở đây mấy ngày trong cùng Hong Vi trở thành bạn bè không giấu thứ gì (nói cho nhau nghe hết những chuyện của mình), trong thời gian này cô giúp Ủy Liêu một phen, khiến Vi nhận rõ tình cảm của mình, để trong cuộc sống của cô tìm được niềm vui.

Nhìn điện thoại di động xinh xắn trên tay, Như Tiệp không khỏi thờ dài.

Tối ngày hôm trước Tư Luật nói cho cô biết, anh phải đi xử lý một ít chuyện, cho nên trong thời gian ngắn không liên lạc với cô, nhưng anh hứa, lần tới gặp mặt chính là lúc anh tới đón cô.

Cô chờ đợi ngày đó tới!

Ở bên trong phòng đọc sách cả buổi tối, Như Tiệp xoa xoa mắt, vươn lưng, tính đến phòng bếp tìm một chút nước uống giải giải khát.

Cô vừa bước khỏi phòng, lại phát hiện một cảnh tượng kỳ quái——

"Ah?" Cô mở to hai mắt nhìn hành lang trống không, nháy mắt mấy cái, không tin nữa dụi mắt.

Mới vừa rồi —— cô "Giống như" nhìn thấy Vi trùm một cái chăn nhỏ màu trắng đi vào bên trong gian phòng, cô nhìn lầm rồi sao?

Vi làm sao chỉ trùm một cái chăn nhỏ đi lại trên hành lang? Cô ấy có thói quen mặc áo quần màu đỏ mà?

"Ah." Như Tiệp đột nhiên thấy Ủy Liêu đang ôm Vi, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ rực. "Ah. Cô biết rồi." Cô giống như phát hiện bí mật cười y hệt đứa trẻ.

Đi từ từ đến Vi trước cửa phòng, nàng lẳng lặng không phát ra âm thanh. Vi tính cảnh giác rất mạnh, một điểm nhỏ âm thanh đều sẽ bị nàng phát hiện, cho nên phải cẩn thận làm việc.

Cô chỉ là muốn dọa Vi một chút mà thôi, không ngờ, chính cô mới bị dọa.

"Cậu đi đâu vậy?" Như Tiệp không nhịn được lên tiếng hỏi, đã trễ thế này Vi còn mặc áo quần màu đỏ, không nghỉ ngơi là muốn đi đâu?

Thì ra là Vi muốn rời khỏi Thiên môn, mặc dù không nói với cô tại sao nàng lại vội vàng như vậy, nhưng cô nghĩ, ít nhiều gì cũng không thoát khỏi liên quan tới Ủy Liêu.

Một đôi này, cũng là oan gia!

Vừa được biết Vi muốn rời khỏi Thiên môn, Như Tiệp vui mừng. Cô quyết định muốn theo Vi rời khỏi Thiên môn.

Hồng Vi không chịu nổi Như Tiệp cầu khẩn, cộng thêm chính cô cũng gấp gáp rời đi, thế là cô đồng ý.

Bị buồn bực làm cho Như Tiệp không nghĩ đến tình cảnh của cô bây giờ rốt cuộc là như thế nào, ở trong vách sát thành đồng kiên cố của Thiên môn quá lâu rồi, hoàn toàn quên bên ngoài có những gì đang đợi cô.

Cô hiện tại chỉ muốn thấy chồng yêu của cô, bạn tốt cùng anh trai, cô muốn nhanh chóng gặp mặt bọn họ.

Nhưng cô quên, Vi mang cô rời khỏi Thiên môn là đi làm việc, Vi sẽ bởi vì nàng chịu đựng tức giận khủng bố của Tư Luật.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bay Lượn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Như Tiệp thờ dài, hồi hận mình quá xúc động.

Nhìn cô trong hoàn cảnh này, không có sợ hãi, chỉ có nồng đậm tự trách.

Cô bị giam bên trong gian phòng trang hoàng rất giống như trong khách sạn, giường lớn hình tròn màu hồng, nhìn xong, cô không khỏi rên rỉ.

Không thể nào!

Sau khi rời khỏi Thiên môn, cô cùng Vi hai người khó khăn đi nhiều lần máy bay, mới về đến được Đài Loan quen thuộc. Vi hết sức để ý an toàn của cô, an bài chỗ ở ở Đài Loan, rồi mới đi làm chuyện của mình. Nhưng cô quá Tư Luật cùng Tích Vĩ, chân trước Vi mới vừa bước ra khỏi "Vi các" (lầu hay nhà ở của Vi), cô cũng cùng bước ra ngoài, trên người chỉ một ví da, Vi cho cô một cái để liên lạc, đó là một loại máy nhỏ không thể nào nhỏ hơn nữa, cô để cái này cùng với chiếc nhẫn kim cương, đeo trên cổ.

Cô vui vẻ ngồi lên xe buýt, đến trường học, đang đi tới cửa trường học để đi vào, không ngờ tới, một mùi thuốc xông vào mũi, cô nghĩ thầm —— hỏng bét! Mắt tôi sầm lại, không biết việc gì sẽ xảy ra nữa.

Vừa tỉnh lại, cô phát hiện mình bị nhốt bên trong gian phòng, ngoài cửa có hai người to con đứng canh chừng, cô có chạy đằng trời. Mà hai tay của cô cũng bị trói chặt, không thể động đậy.

"Mình sẽ hại Vi bị Tư Luật." Như Tiệp nghĩ đến Tư Luật tức giận không nhịn được run rẩy, trời ạ! Cô mang đến cho Vi phiền toái rồi sao?

Trong lúc Như Tiệp phiền não Tư Luật sẽ như thế nào, đột nhiên cửa được mở ra.

Xuất hiện tại cửa, là khuôn mặt tương tự Như Tiệp.

Cô kinh hãi, Người đó đúng là. Cha của cô.

Diệp Thượng Lương nhìn bộ dáng Như Tiệp hơi giật mình, cười to nói. "Con gái ngoan, ba tìm con thật lâu."

Như Tiệp phòng bị nhìn động tác của ông ta, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sợ hãi.

Từ nhỏ ấn tượng sâu sắc với cha chính là cảnh đánh chửi cô, từ khi cô có trí nhớ tới nay, cô chưa từng thấy cha vui mừng nói chuyện với cô, ông ta vẫn mắng cô, nói cô vô dụng, còn đánh mẹ, mắng mẹ không biết đẻ trứng, không sinh được con trai! Nếu như mẹ ngăn cản ông ta đánh cô, ông sẽ đẩy cô từ trên cầu thang xuống, để cho cô bị thương, cũng làm cho mẹ đau lòng.

Cho đến năm tám tuổi ấy, mẹ không chịu được bạo lực gia đình nữa, mang theo cô xin cảnh sát giúp đỡ, mới kết thúc những ngày cực khổ của mẹ con các cô.

Những ngày sống cùng với mẹ những ngày là vui vẻ nhất, cô không cần lo lắng mình sẽ bị đánh, bị chửi, mẹ đối với cô luôn kiên nhẫn nói chuyện, hơn nữa không sợ người khác làm phiền sợ cô không có cảm giác an toàn mẹ sẽ nói yêu cô, mẹ còn bảo đảm tuyệt sẽ không vứt bỏ cô.

Một năm sau, mẹ nói cho cô biết, cô có một người ba mới, cô rất sợ hãi, rất sợ, cô lại biết bị đánh tiếp sao? Nếu như ba mới cùng người ba thân sinh của cô là một dạng không thích cô, cô nên làm cái gì?

Kết quả cô trốn nhà! Dùng hành động trốn nhà kháng nghị với mẹ, cô không cần một người ba mới! Cô không muốn trở lại những ngày tháng đó.

Cô đi loạn trên đường, đi dạo lung tung, cho đến trời tối, một anh trai tốt bụng hỏi cô tại sao một mình chạy loạn bên ngoài, sau khi hỏi rõ ràng nguyên nhân, đưa cô về nhà. Anh trai tốt bụng đó không sợ người khác làm phiền nói với cô, ba mới sẽ rất thương cô, rất thích cô, còn sẽ có một anh trai, anh trai đó cũng sẽ rất thương cô, muốn cô không phải lo lắng.

Sau khi về đến nhà, mẹ khóc ôm lấy nàng, vẫn nói với cô thật xin lỗi.

Khi đó cô hối hận rồi, cô tại sao có thể không nghe lời khiến mẹ thương tâm? Cô cũng khóc ôm lấy nói xin lỗi với mẹ.

Về sau cô mới biết, anh trai tốt bụng đưa cô về nhà, chính là anh trai mới của cô——Đường Tuấn Bác, anh ấy hứa, sẽ thương yêu cô.

Cô đến lúc đó mới biết, thì ra là không phải tất cả người ba nào cũng sẽ vô cớ đánh người, ba mới sẽ không, ông ấy rất hiền lành rất tốt với cô, chưa bao giờ đánh cô!

Sau khi mẹ gả cho đương, nhìn thấy được mẹ vui vẻ hơn nhiều, mà cô cũng rất vui vẻ, có mẹ thương cô, ba cưng chiều cô, còn có một người rất tốt với cô đó là anh trai. Nhưng vui sướng một thời gian, một khắc khi cha đề xuất hiện kia, toàn bộ liền thay đổi.

Diệp Thượng Lương nhếch khóe miệng, mặc dù đã là trung niên, nhưng trên mặt không nhìn ra dấu vết của năm tháng, chỉ tăng thêm cho ông ta đáng vẻ thành thực, nhưng ông ta trong mắt để lộ vẻ không đành lòng, lại phá hư ấn tượng khi mới nhìn thấy ông ta.

"Đã lâu không gặp, Như Tiệp thân mến." Ánh mắt tà ma xuất hiện dấu hiệu động lòng với con gái ruột.

"Cha rất nhớ con, thế nào, suy nghĩ rõ chưa? Đây chính là cơ hội ngàn năm có một, làm người phụ nữ của trưởng hội Bang Hào cười, cả đời con sẽ hưởng vinh hoa phú quý!"

"Tôi không muốn." Như Tiệp lấy dũng khí, cự tuyệt ông ta.

Bị cự tuyệt Diệp Thượng Lương không khỏi tức giận, sắc mặt lo lắng, giọng lên, theo thói quen đánh một quyền.

Nhưng ông ta khắc chế, cười lạnh một tiếng. "Ah, hiện tại bố mày không dám động tới con, mạng con thật tốt, nha đầu chết tiệt kia! Có hội trưởng làm chỗ dựa cho con, nếu không phải hội trưởng nhìn trúng cơ thể của con, con cho rằng bố mày sẽ để con đi? Phi!"

Như Tiệp quật cường ngẩng cao đầu, mở to mắt trừng ông ta.

Người đàn ông này, là dã thú, không phải là cha của cô.

Như Tiệp hành động khiêu khích như vậy để chọc giận Diệp Thượng Lương. Vừa ra tù ông cần lấy lòng hội trưởng để củng cố địa vị, sáu năm trước vì mạng nha đầu này về để hội trưởng vui vẻ, không nghĩ tới lại cho ông sáu năm ăn com tù, món nợ này ông nhất định sẽ đòi lại!

"Con cho rằng tên tiểu tử Bác gia vô dụng sẽ đến cứu con sao? Ha, con nằm mộng!" Ông ta khất mẩu cười một tiếng. "Cha sẽ cho anh ta đi vào, nhưng không được ra!" Ông ta nháy mắt với thủ hạ, một quả bom tự chế được đưa tới.

Như Tiệp nhìn người cha làm những gì với cô, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Đến cuối cùng, ông ta vẫn không chút lưu tình với cô.

Đề quả bom tự chế phía sau, khiến Như Tiệp đang quyết tâm tìm cơ hội thoát đi liền dao động.

Mang theo một trái bom, cô có thể chạy trốn tới đâu?

"Cha cũng không tin tên tiểu tử thúy Bắc gia sẽ có biện pháp lấy cái này xuống!" Diệp Thượng Lương cười to. "Cha giao chìa khóa cho hội trưởng, nhớ, con gái ngoan, chỉ có hội trưởng mới đưa con ra khỏi nơi quý quái này, con hãy cố gắng nhận thức đi!"

Vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Như Tiệp, Diệp Thượng Lương cười to không thôi.

Cô sẽ tan xương nát thịt sao? Như Tiệp tự hỏi. Nếu như Tư Luật thấy cô bị người ta trói thành bộ dáng này, anh sẽ có phản ứng gì?

"A!" Diệp Thượng Lương đột nhiên nghĩ đến cái gì, ánh mắt thoáng qua hưng phấn."

Chút quà tặng cho bạn tốt của con, nói cho cô ta biết con làm khách Bang Hào mới được!

Để cho cô ta an tâm." Ông ta cười khanh khách không ngừng, trong mắt thoáng qua tia sáng kỳ dị, cầm lấy cây kéo, một tay giữ lấy tóc Như Tiệp.

Như Tiệp nhắm mắt lại, bên tai nghe "Cạch cạch" một tiếng.

Tóc của cô ——

... ..

Chương 7.2

Edit: Bonghongxingdep

Vốn là cuộc sống bình ổn nơi sân trường sóng to gió lớn lại nổi lên—— đối với Tích Vĩ mà nói là như thế.

Các bạn học vẫn đi học bình thường, đùa giỡn, cười đùa, thầy giáo—— Phùng Tư Luật, một bộ dạng nghiêm túc làm giáo viên, nhưng cô cảm thấy có cái gì đó không đúng, có lẽ là bởi vì Như Tiệp không có ở đây, cô mới phát giác rất nhầm chán!

Đã gần một tháng không có tin tức của Như Tiệp, không biết cậu ấy ở Thiên môn trôi qua thế nào? Nói đến Thiên môn, cô cũng bị dọa chết! Không ngờ cái người đàn ông lịch sự Phùng Tư Luật, thế nhưng cùng Thiên môn có quan hệ sau như vậy! Làm nửa ngày, cô cùng anh Bắc hai người phiền não vấn đề an toàn của Như Tiệp, căn bản là nhầm chán, có người đàn ông Phùng Tư Luật ở đây, Bnag Hào cười là cái gì?

Tại sao nói Phùng Tư Luật đáng sợ? Rất đơn giản, bởi vì người này quá thần bí! Ban ngày làm giáo viên, buổi tối lập kế hoạch để bắt được Diệp Thượng Lương, thay Như Tiệp báo thù! Trời ạ, người này không cần nghỉ ngơi sao?

Nghe anh Bắc nói, tất cả đều có kế hoạch, Diệp Thượng Lương bắt đầu cảnh giác. Cái này chứng tỏ, Như Tiệp có thể trở về rồi !

Phùng Tư Luật thừa dịp mấy ngày xin nghỉ, tự mình đến Canada đón Như Tiệp trở về.

Nghĩ đến Như Tiệp muốn trở về, cô cũng rất vui vẻ, trong một tháng này xảy ra thật là nhiều chuyện, cô có rất nhiều lời muốn nói với Như Tiệp.

"Ô Tích Vĩ." Âm thanh bạn học cắt đứt cô trầm tư. "Mới vừa rồi chính mình tại khu quản lý nhìn thấy có đồ gửi cho cậu, giúp cậu cầm về."

"Đồ của mình?" Tích Vĩ quái dị nhíu mày. "Cám ơn nha."

Tại sao không có địa chỉ tên người gửi món đồ này? Cũng không có dán tem hoặc dấu bưu kiện, sẽ là ai gửi tới đây?

Mang theo một bụng hoài nghi, cô mở ra.

Một hộp gỗ hình chữ nhật lộ ra, Tích Vĩ nhíu mày, chẳng nói gì mở ra.

Cô tròn to mắt, nhìn trong hộp gỗ "Quà tặng".

Vươn tay, run rẩy cầm lên một ít tóc dài màu nâu dài gần bốn mươi centimet——

Đó là tóc của Như Tiệp! Bởi vì không có ai có màu tóc tự nhiên giống như Như Tiệp như vậy, cô nhìn một cái là có thể nhận ra.

Tại sao Như Tiệp tóc bị cắt đứt?

Nhất thời Tích Vĩ nghĩ đến tình huống không tốt, tay run một cái, nắm tóc đó liền rơi trên mặt bàn.

Nhất thời, tất cả tiếng ồn ào vào giờ khắc này dừng lại. Tất cả bạn học, đều nhìn thấy trên bàn của cô cái gì đó ——

Đó là tóc của Như Tiệp.

"Như Tiệp." Tích Vĩ sợ hãi rơi nước mắt . Lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại, bàn tay nhỏ bé không cầm được phát run, cho đến khi bấm, cô không khắc chế được nước nờ nghẹn ngào, "Ồ. Phùng Tư Luật, anh mau cứu Như Tiệp, cậu ấy. Tóc của cậu ấy, đang nằm trên tay tôi. Nhưng người đâu? Phùng Tư Luật, cậu ấy đâu? Như Tiệp ở nơi nào."

... ..

Nhìn bụng mình bằng phẳng như cũ, Như Tiệp không khỏi thở dài.

Ngày cô tỉnh rời khỏi Tư Luật, cô cũng biết mình mang thai.

Liên tiếp xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô không dám mở miệng nói cho Tư Luật biết.

Tại sao cô có thể vào thời điểm đó nói cho anh ấy nghe đây? Nếu cô nói, chỉ là tăng thêm phiền não cho Tư Luật!

Thật ra thì cô vẫn tin tưởng, Tư Luật nhất định sẽ tới cứu cô, anh ấy vẫn luôn là như vậy, coi như bọn họ có tranh chấp, cãi nhau, Tư Luật chưa bao giờ để cô một mình, anh ấy vẫn luôn yêu thương trân trọng cô như vậy.

Nghĩ tới đây, Như Tiệp không khỏi lại thở dài.

Nghe nói chính là hôm nay —— qua ba ngày này, người của Bang Hào cười sẽ không ai dám động vào một cây long chân của cô, nói cô là người phụ nữ tặng cho hội trường, những người khác đừng mơ đụng tới.

Nhớ tới những ánh mắt người đó nhìn cô tràn đầy ý ý dâm, cô liền buồn nôn. Ánh mắt kia giống như đang nói..., ai cũng có thể làm chồng của cô, chờ hội trường chơi xong, cô chính là đối tượng để bọn họ phát tiết.

Cô biết những suy nghĩ của đám đàn ông bọn họ, nghĩ cô vẫn là xử nữ, Ha ha...! Cô đã có đứa bé rồi, chồng yêu thương cô như thế, sao là xử nữ được?

Hôm nay, tên hội trường thần long thấy đầu không thấy đuôi (nghe tiếng nhưng chưa thấy mặt) kia, nghe nói sẽ "sùng hạnh" cô.

Như Tiệp cảm thấy rất buồn cười, tại sao lại phát sinh loại tình huống này? Cô cảm thấy, cuộc sống mười tám năm nay, kể ra rất đặc sắc như phim truyền hình.

Lúc đó cha ngược đãi, mẹ tái giá, cha dưỡng anh trai kế che chở, hạnh phúc đến mười hai tuổi, đúng là vợ kịch rất đặc sắc, Ah! Đúng rồi, đừng quên tình yêu cuồng nhiệt năm mười bảy tuổi cùng hôn lễ năm mười tám tuổi, nhớ lại từng chuyện, muốn quên cũng không thể quên được!

Cùng Tư Luật quen biết, cô không muốn quên nó.

Nhớ tới thai nhi của Tư Luật chưa thành hình trong bụng, cô đã quyết định.

Nếu như cô bị xâm phạm, cô thà chết không theo. Người của cô, lòng của cô, đều là của Tư Luật, người đàn ông khác đừng mơ tưởng Phan!

Đang lúc cô quyết định, âm thanh mở cửa dọa cô giật mình.

Đã tới rồi sao?

Cô hơi nhếch môi, nghênh đón vận mạng của cô.

"Như Tiệp thân mến."

Nghe tiếng nói quen thuộc, làm cả người Như Tiệp run sợ.

Diệp Thượng Lương âm độc cười, đối với lấy nàng triển lộ cái kia không che giấu chút nào tà khí nụ cười.

Như Tiệp hơi nhếch môi, quét cường trừng mắt người đàn ông trước mắt được gọi là cha của cô.

"Ah, dữ dội như vậy!" Diệp Thượng Lương nhướn hai lông mày đen, buồn cười mà nói:

"Đến lúc nào rồi, còn không nhận rõ thân phận của mình, chắc chắn, con gái bảo bối, con chấp nhận đi, không phải rất tốt sao? Theo hội trường, có ăn, có ở, có cái gì không tốt?"

Còn có người làm đề sai bảo."

"Hừ." Như Tiệp không để ý lời nói của ông ta, xoay người sang chỗ khác không muốn nhìn ông ta, một bộ bộ đáng từ chối người ngoài.

"Cha nói này Như Tiệp." Giọng điệu của ông ta không khỏi dịu xuống. "Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt! Bỏ mày rất lâu rồi chưa đánh người!"

"Ông tới đây, ông đánh tôi đi." Trong mắt lộ vẻ kiên quyết, cô nói là thật, vì bảo vệ mình, cô không tiếc mạng sống.

"Đáng chết!" Diệp Thượng Lương khẽ nguyên rủa một tiếng, cô ta lại giờ trò!

Vì địa vị sau này của ông trong bang, ông nhẫn nhịn, cắn răng một cái, hung ác trợn mắt nhìn Như Tiệp, hất đầu rời đi.

Cô thảng! Như Tiệp thở phào nhẹ nhõm, thận trọng tự trên sàn nhà bò dậy, ngồi xuống giường.

Thân thể rất đau, tinh thần rất mệt mỏi, nhưng cô lại rất vui vẻ. Một loại khoái cảm thắng lợi tràn đầy cả người.

Cô lần đầu tiên phản kháng thành công, ông ta cũng không làm tổn thương quá lớn với cô, thật tốt quá!

Chương 7.3:

Edít: Bonghongxingdep

Nhưng vui mừng không được bao lâu, vốn là bị Diệp Thượng Lương khóa cửa đột nhiên lại tiếng mở khóa.

Như Tiệp kinh hãi, lập tức từ trên giường ngồi dậy. "Là ai?" Cô hoảng sợ lắm lắm tự hỏi. Là người xâm phạm tới cô sao? Tại sao tới nhanh như vậy!

"Cạch ——" tiếng mở khóa, Như Tiệp trợn to mắt, sợ hãi nhìn cửa bị mở ra.

Sau cửa xuất hiện một khuôn mặt tươi cười, làm cô ngẩn người.

Làm sao có thể.

Cho đến khi được ôm trong ngực quen thuộc, Như Tiệp vẫn không thể tin được, cô được cứu!

Một giờ trước, cô còn bị nhốt trong Bang Hào cười, mà bây giờ, cô lại ở trong ngực Tư Luật, rơi nước mắt.

Là Vi, là Vi cứu cô! Cô bây giờ còn không thể tin được, Vi thế nhưng đánh thắng được những người hung ác trong bang kia, cứu cô ra, còn giúp cô ra ngoài.

Mặc dù thời gian cứu viện không lâu, nhưng cô nhìn ra được, Vi tràn đầy áy náy với cô, hơn nữa, cô còn thấy trên cổ Vi có vết bầm năm ngón tay, dọa cô sợ.

Kinh ngạc nhìn Vi tại sao trên người lại có dấu vết đáng sợ như vậy, cho nên cô hỏi.

"Hả. Không sao, là chồng mình tính tình không tốt, là cấp trên dạy dỗ một chút." Bộ dạng của Vi không có chuyện gì lớn nói, còn vô vị nhún nhún vai.

"Gạt người!" Như Tiệp không tin. "Là Tư Luật có đúng không? Thương thế của cậu là do anh ấy làm!"

"Haiz." Vi thờ dãi, hiện lên trên mặt vẻ bất đắc dĩ. "Như Tiệp, tại sao muốn hỏi rõ ràng làm gì? Mình cũng không muốn cậu cảm thấy áy náy, bởi vì đây là lỗi của mình." Cô tự tiện mang Như Tiệp ra khỏi Thiên môn, còn để cho cậu ấy ở Đài Loan bị bắt đi, đây đều là sơ suất của cô, cô nên chịu phạt.

Mặc dù Tư Luật tiên sinh. Tức giận rất đáng sợ, chỉ là muốn cô lấy công chuộc tội, nếu không, cô thật không biết làm thế nào để anh ta bớt giận.

"Nhưng." Như Tiệp nhìn vết thương trên cổ của cô. "Nhất định rất đau có đúng không?"

"Đàn ông nổi giận, đều không có lý trí." Vi cười khổ nói. "Mình không muốn nói thêm cái này, còn cậu, lo trấn an sắc mặt tái nhợt của ông chồng đi." Đây Như Tiệp tới người đàn ông cứng ngắc đứng đó, cô cười cười, chính mình trở lại trong ngực đàn ông của mình.

Đi tới trước mặt chồng, Như Tiệp đau lòng sờ gương mặt của anh.

Anh ấy gầy, thật gầy quá, rất nhiều, khuôn mặt trải qua gian nan vất vả, là vì cô, nhất định anh tổn rất nhiều tâm tư.

"Thật xin lỗi." Không nhận được roi lệ, Như Tiệp tự trách nói. Cô làm cái gì với Tư Luật vậy. Sao cô có thể để anh lo lắng, sợ hãi như vậy?

Tư Luật là bến đỗ của cô, ông trời của cô, anh vĩnh viễn đều là đáng vẻ tự tin, chưa từng giống như bây giờ, yếu đuối giống sẽ bất tỉnh ngay sau đó.

"Đừng dọa anh nữa." Tư Luật nhắm mắt lại, một tay kéo cô vào trong ngực, ôm chặt, chỉ sợ cô lần nữa biến mất, không để cho cô rời đi.

"Sẽ không, Tư Luật, sẽ không." Như Tiệp không ngừng bảo đảm, hai cánh tay cô ôm anh thật chặt, cảm thấy Tư Luật như trút được gánh nặng rơi nước mắt, rơi vào cổ của cô, lòng của cô.

Cho đến giờ phút này, cô mới thực sự trở lại thực tế, không phải là mộng, cô xác thực ở trong ngực Tư Luật.

.....

Không để ý Vi gặm gù giậm chân, Tư Luật mang theo Như Tiệp rời khỏi Thiên môn. Nói anh lợi dụng xong liền đem người vứt qua một bên? Ha, anh ta

có năng lực? Chỉ cần anh ta muốn rời khỏi, đến Uy Liễu cũng không có cách, hướng chỉ là Vi.

Không có đưa Như Tiệp về trường học hoặc để cho gặp mặt Đường Tuấn Bác cùng Tích Vĩ, anh ấy dẫn cô về nhà của hai người ở Đài Loan, nằm trong nội thành.

Vừa về tới nhà, Như Tiệp gấp gấp vọt vào phòng tắm rửa mặt, đem xúi quẩy mấy ngày hôm nay rửa sạch.

Tắm rửa xong, cô mặc áo sơ mi to lớn của Tư Luật, dùng khăn lông lau tóc, đi ra khỏi phòng tắm.

Kể từ sau khi kết hôn, ở trong nhà hai người, cô đều mặc áo sơ mi của Tư Luật ở trong phòng chạy tới chạy lui. Ah, khá tốt là Tư Luật không mắng cô, ngược lại rất vui mừng khi cô làm như vậy.

“Tới đây.” Tư Luật ngoắc ngoắc, ấn cô ngồi xuống ở trước bàn trang điểm, cầm lấy khăn thay cô lau mái tóc ẩm ướt.

Như Tiệp nhìn trong kính thấy anh cử chỉ dịu dàng như thường, bất giác mỉm cười.

Bây giờ hạnh phúc làm cho cô có ảo giác, niềm vui vẻ này giống như không tồn tại, thật giống như cô vẫn hạnh phúc như vậy, được Tư Luật nâng trong lòng bàn tay thương yêu cưng chiều.

“Cười cái gì?” Tất máy sấy, Tư Luật cười hỏi, trong kính nhìn thấy hai người, anh cũng không tự giác mà bật cười.

Như Tiệp nở nụ cười ngọt ngào, thật hạnh phúc, giống như anh cho cô toàn bộ thế giới.

“Bởi vì anh làm em không kim lòng được buồn cười.” Cô đưa tay cầm bàn tay to của anh, để bàn tay nhỏ bé của cô trong lòng bàn tay của anh.

Tư Luật tháo mắt kiếng xuống, không phải là một thầy giáo trung học lịch sự, mà là một người đàn ông tràn đầy tính xâm lược, luôn yêu thương cô, luôn hứa với cô.

Cô nên sợ mới đúng! Anh luôn muốn điên cuồng độc chiếm cô, cô phải cảm thấy ghét mới đúng, nhưng cô chỉ muốn cười, hơn nữa chỉ cảm thấy hạnh phúc.

Cô nhất định là điên rồi.

Nhìn ánh mắt dịu dàng của Tư Luật, cô không thể tin được cô đã gả cho anh!

“Thật sao?” Cầm lược lên, tỉ mỉ chải mái tóc màu hạt dẻ xinh đẹp, tâm tình Tư Luật vừa vui vẻ lại phức tạp.

Chải mái tóc trong lòng bàn tay đẹp như vậy, màu hạt dẻ tự nhiên cùng sáng bóng khỏe mạnh, anh cho là, tóc của Như Tiệp sẽ bị cắt đứt một đoạn đó, mà bị phá hư.

Anh không thể tin được, hôm nay Như Tiệp đầy đủ không sút mẻ ngồi ở trước mặt, cười khanh khách nở nụ cười hạnh phúc.

Chải tóc cho cô xong, bỏ chiếc khăn ra căng tôn thêm khuôn mặt nhỏ nhắn, nhưng nhiều hơn là xinh đẹp.

Nghe nói là Vi sửa lại, trước khi bọn anh đi, cô ta dùng hai cây Tiểu phi đao, hừ hừ hừ, cắt bỏ những cọng tóc bị hư của Như Tiệp, khiến Như Tiệp không nhu nhược, ngược lại có tinh thần rất nhiều.

Coi như cô ta lập một công nhỏ, Tư Luật hừ hừ tức.

“Hoàn hảo không bị cắt bỏ quá nhiều, anh cũng đừng tức giận.” Lôi kéo ống tay áo của anh, Như Tiệp nũng nịu cầu xin tha thứ.

“Phải, không bị cắt bỏ quá nhiều.” Anh tức giận thờ dài nói: “Nếu không phải đột nhiên Tô Tích Vĩ gọi điện vừa khóc vừa nói cho anh biết. trái tim của anh cũng ngừng đập.”

“Hả.....” Như Tiệp ngẩn ra, không biết bây giờ Tư Luật là đang nói đùa, hay là đang nói thật.

Nhìn vẻ mặt khổ não của cô, Tư Luật không kiềm chế được cười ha ha, một tháng qua lo lắng sợ hãi, vào giờ khắc này rất thoải mái.

“Anh cười em!” Như Tiệp không thể tin tưởng, nhìn bộ dáng vui vẻ của anh.

“Em bồi thường anh thế nào đây? Bà xã than phiền.” Ánh mắt Tư Luật nhìn cô buồn bã, tràn đầy ý đồ xâm lược.

Kết hôn ba tháng, Như Tiệp thế nào không biết ánh mắt của Tư Luật biểu hiện cái gì?

Cô mặc cỡ đồ bùng mặt, cúi đầu, dùng khoé mắt liếc trộm anh.

“Anh chính là lo lắng một tháng, cuối cùng em còn cho anh một cái kinh hãi, hơn nữa còn là một kinh hãi rất lớn! Nói, anh phạt em thế nào đây?” Tư Luật cười ôm lấy cô, dịu dàng đặt cô ở trên giường lớn. “Hửm? Nói, thân ái, em bồi thường anh thế nào đây?”

“Vậy anh muốn.....” Như Tiệp then thưng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, sợ hãi hỏi.

“Xem thành ý của em” Tư Luật lạnh lạnh nói cô một câu, bàn tay cũng bắt đầu không đứng đắn, cời ra áo cô.

Mất Như Tiệp đột nhiên loé lên, cô nghĩ tới rồi, cô còn chưa nói chuyện đó, có lẽ hiện tại chính là thời cơ tốt!

“Tư Luật, em nói với anh.....” Cô còn chưa nói hết, liền bị Tư Luật hôn, chặn lại tất cả.

“Lúc này, nói chuyện là dư thừa, hiểu không? Anh cũng không cần hành động bày tỏ áy náy của em” Tư Luật nháy mắt mấy cái cười nói.

“Ừm.....” Như Tiệp trầm ngâm một hồi lâu, cái này thật làm khó cô, mỗi lần đều là Tư Luật chủ động, cô luôn là bị động, cô nào dám?

“Thế nào, rõ chưa?” Tư Luật không chịu bỏ qua hỏi.

“Anh chắc chắn chứ?” Cô cứng rắn nhìn anh xác nhận, trên mặt mang theo một nụ cười tự nhiên.

Tư Luật không nhịn được bật cười. Bộ dáng của Như Tiệp, thật đáng yêu.

“Anh không hối hận?” Cô lại một lần nữa ‘lễ phép’ hỏi thăm.

“E hèm” Tư Luật chẳng nói đúng sai hừ một tiếng.

“Đầu tiên nói trước, không thể động thủ, anh tuyệt đối không được động thủ.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện đầy kiên quyết, Như Tiệp bắt đầu nói điều kiện với anh.

“Ok.” Tư Luật cười gạt đầu, nhưng sau một khắc anh liền hối hận rồi.

Sau khi anh cho phép, cô lật người, đè anh dưới thân, dạng chân ở bên hông của anh, hai đùi trắng nõn để hai bên ở eo của anh, bị anh cời áo sơ mi nên lộ hơn phân nửa ngực, da trắng như tuyết, như ẩn như hiện khiến anh một hồi run rẩy.

“Ah.....” Anh không tự chủ rên rỉ ra tiếng, hình dạng của cô vừa hồn nhiên, lại hấp dẫn, cơ hồ khiến anh mất trí.

“Không cho phép nhúc nhích!” Cô trước mắt anh cử động ngón trở khá ái, cười khanh khách nói: “Không cho phép nhúc nhích.”

Cô nói lời này khiến Tư Luật vốn đang chuẩn bị sờ bắp đùi trắng nõn của cô ‘lông tay’ mất hồn, ngoan ngoãn để xuống.

Như Tiệp đầu tiên là nhẹ nhàng xuyên qua vạt áo của anh, bàn tay nhỏ bé sờ lồng ngực của anh.

“Cơ ngực rất chắc, ah! Cơ bụng còn là sáu múi, Tư Luật, sao anh làm được? Bề ngoài căn bản không thấy, cơ thể người này..... Á?!” Trước mắt cô hoa lên, còn chưa thăm dò hết cơ thể của anh, liền bị áp chế ở trên giường.

Cô vô tội néo cái tay đang mở váy của cô, nhìn mặt xanh mét của Tư Luật.

“Thế nào?” Cô còn chưa bắt đầu mà, cô làm như vậy không đúng sao? Vậy cũng do anh dạy cô!

“Lần sau để cho em chơi.”

“Hả?” Như Tiệp ngẩn người, áo sơ mi duy nhất trên người cũng bị cời ra. “Tại sao? Không phải nói anh không được động hủ sao? Anh chơi xấu!”

“Câm miệng!”

Khàn một tiếng, hấp tấp xé nát quần áo.

A, trở xuống là hình ảnh trẻ con không nên nhìn, mẹ Liên Nguyệt sợ đau mắt hột, trốn phía sau, không nhìn đôi tiểu vợ chồng triền miên ân ái.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bay Lượn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Mặt Đường Tuấn Bác nhăn lại, trong lòng cảm thấy hết sức phức tạp.

Anh muốn nói lại thôi nhìn về mặt quyết đoán của bạn tốt, lời nói đến bên miệng lại nuốt trở về.

"Tôi biết cậu muốn nói cái gì, chỉ là tôi đã quyết định rồi." Mặt Tư Luật không chút thay đổi nói.

Như Tiệp quay về Đài Loan được bảy ngày, thì vẻ mặt của anh đều như vậy.

"Cậu điên rồi!" Đường Tuấn Bác rất cực không nhịn được quát. "Nào có chuyện như vậy? Cậu đùa cái gì vậy?!"

"Tôi không hay nói giỡn." Vẻ mặt của anh rất nghiêm túc. "Tôi là nghiêm túc."

"Như Tiệp sẽ không đồng ý cậu làm như vậy!" Đường Tuấn Bác nói ra cô gái cậu ta yêu để cậu ta bỏ đi ý định đó. "Cho dù cô ấy không đồng ý, tôi cũng sẽ làm như vậy." Trên mặt Tư Luật dần dần xuất hiện nụ cười.

Nghĩ đến cuộc sống từ nay về sau, anh không khỏi chờ mong.

Như Tiệp....Anh đã đồng ý với em, sẽ không để cho em chờ lâu.

"Tư Luật, tôi cảm thấy cậu nên suy nghĩ thêm một chút." Đường Tuấn Bác thật sự cảm thấy quá hoang đường! Làm gì có người như thế!

"Giấy mời đã phát, cậu cho là có thể giả nữa sao?" Tư Luật quăng giấy mời cho cậu ta. "Tôi đã quyết định, nếu cậu ở Mỹ không giải quyết được, thì liên lạc với tôi, hôm nay tôi phải đi, Như Tiệp bên kia, cậu một chữ cũng không được tiết lộ! Tôi muốn cho cô ấy một kinh hãi." Nghĩ tới Như Tiệp, ánh mắt của anh không khỏi mềm lại.

"Kinh hãi?!" Đường Tuấn Bác cười lạnh một tiếng. "Tôi nghĩ là kinh hãi thì có!"

"Nói như vậy, cậu định nói bao lâu nữa? Được rồi, tôi liền làm xong công việc còn lại tất cả giao cho cậu." Tư Luật yên tâm giao phó.

"Cậu đừng trốn! Chúng ta có thể nói chuyện trực tiếp qua mạng bằng Webcam, mỗi ngày tôi sẽ báo cáo công việc cho cậu, đừng hòng để lại tất cả công việc cho tôi, coi chừng tôi bắt Như Tiệp về giúp tôi, cậu nhất định không biết, Như Tiệp biết về thiết kế, không thua kém sinh viên đại học chút nào!" Đường Tuấn Bác không để cho cậu ta có cơ hội trốn tránh công việc.

"Được, tôi đồng ý với cậu, nhưng không được phép quấy rầy chúng tôi." Tư Luật vênh vao tự đắc nói.

"Tư Luật, tôi thật sự cười cậu, cậu lại tự đem danh dự của mình phá hư hết!" Đường Tuấn Bác thật sự rất buồn cười với quyết định của cậu ta.

Sao lại có người như vậy? Tư Luật không phải điên rồi chứ, suy nghĩ của cậu ta khác với người thường.

"Cậu nghĩ rằng tôi không tính đến chuyện này sao? Tự tôi phá hư danh dự của mình thì có quan hệ gì? Là chính tôi tự nguyện."

Đường Tuấn Bác nghe vậy, chỉ có thể thở dài.

"Tư Luật."

"Hả?"

"Cậu thật sự điên rồi."

... ..

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bay Lượn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Như Tiệp bước vào phòng học, khiến các bạn học trong lớp vốn ồn ào an tĩnh lại, mỗi người giương mắt mà nhìn cô cười khanh khách với bọn họ, dịu dàng chào buổi sáng.

"A! Như Tiệp trở lại!" Một bạn học trai tỉnh lại, không thể tin được dụi mắt.

"Mọi người chào buổi sáng nè!" Như Tiệp cười cùng mọi người chào hỏi.

Cách biệt một tháng, thật làm cho người ta nhớ nhung ——

"A, Như Tiệp." Mấy bạn học nữ vây quanh ôm lấy cô. "Chúng mình đều sắp bị cậu hù chết! Cậu tốt chứ? Có bị thương không?"

"Mình xem một chút, Mình xem một chút, —— nguy hiểm thật tóc của cậu không bị cắt quá nhiều, đại hạnh trong bất hạnh (trong cái rủi có cái may)!" Một người bạn học nữ trong đó sờ tóc của cô, xác định tóc của cô vẫn như cũ xinh đẹp phủ xuống trên vai, mới thở dài một hơi.

"A, Như Tiệp ——" một bạn học trai khoa trương nhào lên, vốn định ôm cô, lại bị người một bên cầm kiềm chờ làm thịt Tích Vĩ dọa cho phải rút về.
"Á! Tô Tích Vĩ, khách khỉ! Mình chỉ muốn biểu hiện một chút nhớ nhưng với Như Tiệp mà thôi."

"Ah, mình cũng chỉ là muốn yêu kiềm mà thôi, dùng máu con trai cho nó ăn, khiến nó hấp thu nhật nguyệt tinh hoa mà thôi." Tích Vĩ kéo khoe miệng, cười đến thật đáng yêu.

"Chờ một chút, chờ một chút, mình có vấn đề muốn hỏi Như Tiệp xinh đẹp của chúng ta." Bạn học trai thần bí kéo Như Tiệp qua kê một bên tai nói nhỏ, lập tức, tất cả nam sinh cũng vây lại.

"Ah, hỏi một chút thôi mà, thật, chỉ là hỏi một chút, bạn không cần sợ, chúng ta sẽ không nói ra đâu!"

"Đúng đúng đúng, Như Tiệp đừng sợ, chúng ta chỉ là tò mò! Chúng ta cùng đám nữ sinh kia không giống nhau, sẽ không nói ra đâu!"

Như Tiệp bị các nam sinh vây quanh, dờ khóc dờ cười nhìn bọn họ một người một người nói một câu, giành phát biểu ý kiến.

Tình huống như thế cô cũng không xa lạ, ba năm này, bọn họ vẫn như vậy cùng cô chơi, không có ác ý, chỉ là chơi thật vui thôi! Cho nên bọn họ cũng không sợ.

"Các cậu muốn hỏi cái gì?" Cô buồn cười hỏi.

Tích Vĩ xông không vào trong vòng vây được, ở bên ngoài giậm chân.

"Các cậu lại tới! Gian trá!" Cô rống lên.

"Chính là. Ủ. Như Tiệp, cậu ngàn vạn lần không được nghe chúng tớ nhiều chuyện, tớ thề."

"Chúng tớ chẳng qua chỉ là tò mò!" Tất cả bạn học trai miệng đồng thanh giơ tay lên thề, chọc cười đám nữ sinh ở một bên xem náo nhiệt.

"Phốc." Như Tiệp không nhịn được bật cười, xem bọn họ muốn hỏi cũng không không chế được nét mặt, cô liền không nhịn được buồn cười.

Bọn họ lúc nào thì xấu hổ như vậy? Thật khó thấy được!

"Tốt, các cậu hỏi đi." Cô cười gật đầu đồng ý.

"Sao không nói sớm!" Nam sinh dẫn đầu như trút được gánh nặng. "Như Tiệp, chúng ta cũng cùng lớp ba năm, bình thường thì thôi, chúng tớ cũng chăm sóc cậu, với những nam sinh có ý đồ bắt lương với cậu chúng tớ cũng trị không dưới 10 lần đi, không có công lao cũng có khổ lao, có đúng hay không?"

"Các cậu muốn mình mời khách sao?" Cô bưng tỉnh hiểu ra gật đầu. "Được ah, mời các cậu ăn fri-day's." Phải nhiều thức ăn, mới có thể cho nhóm người con trai đang thời kì phát triển này ăn no.

"ok, trước hết cảm ơn cậu mời chúng tớ ăn fri-day's, bắt quá mục đích của chúng tớ không phải cái này."

Như Tiệp thu lại nụ cười, hoài nghi ý đồ của bọn họ. "Vậy các cậu muốn sao?"

"Không có, chúng tớ chỉ rất là hiếu kỳ, khụ khụ." Cô làm vẻ thần bí ho hai tiếng, mới một nét mặt không có gì nói: "Cậu và người đó ngoại hình đẹp trai, thể trạng khá tốt, thân thủ bất phạm lại là giáo viên khôi hài lịch sự—— Phùng Tư Luật, có quan hệ gì?"

"Á!" Khuôn mặt nhỏ Như Tiệp đỏ lên. "Cái gì." Giả bộ ngu, ánh mắt không được tự nhiên nhìn quanh.

"Mau nói, chúng tớ đã sớm phát hiện, giáo viên mới tới mà ngày đó, làm sao cậu biểu hiện ra vẻ mặt kia? Trước đó cậu đã biết thầy rồi, có đúng hay không? Đừng giả bộ ngu!"

Các nam sinh ép hỏi, không để cho Như Tiệp có cơ hội giả bộ ngu, cố ý muốn cô nói rõ ràng.

"Nói ah, Như Tiệp, các cậu là quan hệ thế nào?" Các nam sinh lần nữa phát huy ăn ý của bọn họ trong ba năm cùng lớp, nhếch môi, lộ hàm răng trắng toát, miệng đồng thanh ép hỏi.

"Àh." Như Tiệp vẫn là từ ngữ mập mờ nói: "Tớ. Chúng ta lúc nào thì cùng nhau ăn cơm? Tớ mời khách nha."

"Mời khách là mời khách, vấn đề vẫn còn tồn tại, Như Tiệp, cái vấn đề này quá nhiều chúng tớ gần một năm, tốt bụng một chút, trước khi tốt nghiệp nói ra đi!"

"Các cậu rất muốn biết thật sao?"

"Đúng vậy, đúng ah!" Các nam sinh gật đầu như bấm tới.

Trong lòng Như Tiệp run lên. Không phải cô trả lời, vậy âm thanh kia là của ai? Giọng điệu còn rất lạnh lùng. Chỉ là rất quen thuộc.

"Wey wey Wey!" Tích Vĩ nhỏ giọng hướng đám các nam sinh không biết chết sống kia kêu, "Tránh mau!"

"Tôi rất vui lòng trả lời cho các bạn."

Cộc cộc cộc—

"Ah——" Trong mắt các nam sinh lóe lên nghi ngờ.

Cái âm thanh kia rất quen thuộc, hình như là—— giáo viên lịch sử của bọn họ mỗi lần ở trong lớp đều bị bọn họ làm cho phát bực thì thầy sẽ biểu diễn cho bọn họ nhìn, sau đó hẹn sau khi tan học đến đạo trường (câu lạc bộ kiếm thuật) gặp mặt!

Bọn họ không hẹn mà cùng quay đầu, nhìn thấy thầy giáo lịch sử tháo kính mắt xuống, cặp mắt kia—— quá sắc bén rồi! Sắc bén đến nỗi khiến bọn họ không tự giác mà run lấy lấy. Cộng thêm trên trán của thầy ấy có gân xanh, ừ, hiện lên rồi! Đó là dấu hiệu báo trước bọn họ làm thầy phát bực rồi!

"Ah! Thầy, chúng em không phải cố ý!" Các nam sinh nhất thời tan tác như chim muông, mọi người ngoan ngoãn ngồi tại chỗ, chuyên tâm đọc sách.

"Haiz, ‘thầy’ Phùng, em xem thầy cũng đừng dấu điểm nữa, tất cả mọi người đều ngầm hiểu lẫn rồi." Tích Vĩ thờ dãi nói.

Một tháng nữa là tốt nghiệp rồi, đến lúc đó, bụng Như Tiệp cũng không lừa được, họ còn phải đến Italy học đại học nữa, không biết Phùng Tư Luật có chịu thả người hay không?

Cho dù muốn học tiếp, Như Tiệp cũng không nghĩ bỏ đứa trẻ, cậu ấy tự nhận là có thể học ở ngoài, còn có thể chăm sóc tốt thân thể mình.

Chỉ là Tích Vĩ rất lo lắng, ngành kiến trúc không phải là khoa chỉ cần đọc sách, thường vì báo cáo, đồ họa, mô hình mà làm cho mất ăn mất ngủ, ngày đêm điên đảo, mặc dù Như Tiệp ưu tú, tác phẩm được rất nhiều giáo sư đại học tán thưởng, nhưng người nào hiểu được đây? Từ nay về sau sẽ có nhiều thách thức hơn đang đợi bọn họ.

"Tôi cũng nghĩ như vậy." Tư Luật cười nhìn về mặt vô tội của Như Tiệp, thái độ không tự chủ được dịu dàng.

"Àh, tớ đoán là hai người kia lén phét qua lại." Lớp trưởng nhỏ giọng cùng người xung quanh kẻ tai nói nhỏ.

"Trở về chỗ ngồi." Tôt bụng không để ý tới người nào đó kẻ tai nói nhỏ, Tư Luật dịu dàng mỉm cười với Như Tiệp.

Như Tiệp ngượng ngùng trở về cười một tiếng, chạy về vị trí.

"Như Tiệp!" Tích Vĩ hoa dung thất sắc (mặt mày tái nhợt) kêu lên. "Cậu còn chạy được ah?!"

"Suyt—— nhỏ giọng một chút, Tiểu Vĩ xấu xa, cậu muốn cho mọi người đều biết à?" Cô nàng nịu nói với bạn tốt.

"Cậu có biết bây giờ thân thể của cậu hay không. Ừm." Tích Vĩ vốn định tiếp tục cầu nhàu, lại bị Như Tiệp nhét một miếng bánh vào trong miệng, không cách nào mở miệng.

"Khụ khụ, qua một tháng nữa mọi người sẽ phải tốt nghiệp, đối với nghi vấn của mọi người, tôi sẽ cho mọi người một đáp án hài lòng, chỉ là——" Tư Luật dừng một chút, tầm mắt quét qua gương mặt tràn đầy mong đợi của bọn học sinh dưới lớp, chỉ thấy bọn họ từng người một tròn to mắt, vểnh tai, chỉ sợ nghe không rõ, anh không khỏi lắc đầu bật cười.

"Tôi hi vọng những gì hôm nay tôi nói, sẽ không để cho người ngoài nghe được, nếu tôi biết ai để lộ tin tức, tôi sẽ." Anh không nói cho rõ ràng, chỉ là dùng ngôn ngữ tay chân để tất cả mọi người hiểu rõ, để đầu ngón tay chỉ chỉ, mọi người liền đều hiểu rõ, tự động đóng cửa sổ lại, khóa cửa lại, mở điều hòa, nín thở ngưng thần chờ đợi anh nói rõ ràng.

Phải nói sao? Như Tiệp mồ hôi lạnh chảy ròng. Không thể nào? Muốn cùng mọi người nói chuyện của bọn họ?

Cô lại không dám nói chuyện đứa trẻ cho Tư Luật biết!

Như Tiệp cắn môi, trừng mắt nhìn về mặt cao thâm khó lường của Tư Luật trên bực.

"Rất tốt, tôi tin tưởng các bạn sẽ không nói ra." Anh hài lòng cười một tiếng, nói tiếp: "Tin tưởng mọi người nhất định rất tò mò quan hệ của tôi với một bạn học nữ trong lớp." Mắt liếc về phía Như Tiệp đang lấy tay che miệng, ánh mắt không khỏi dịu dàng, ngu ngốc mấy cũng nhìn ra được hai người bọn họ có việc giấu giếm.

"Không sai, tựa như các bạn nghĩ, quan hệ giữa chúng tôi không đơn thuần." Tư Luật thần bí cười một tiếng.

"Tớ biết ngay mà, hai người bọn họ lén phéng qua lại!" Về mặt lớp trưởng "Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta" kêu to, hi hi cười đùa với về mặt thẹn thùng của Như Tiệp.

"Chỉ là trước hết, tôi phải nói rõ trước một chuyện, tôi cùng cô ấy quen biết là kỳ nghỉ hè năm ngoái, nói cách khác, tôi là vì bảo vệ cô ấy mà đến, có lẽ các bạn đối với cách làm của tôi có ý kiến, nhưng tôi cảm thấy, may mà tôi đến! Tôi thật sự vô cùng may mắn, tôi nghe nghe âm thanh này từ mình đáy lòng, đuổi theo cô ấy mà đến, nếu không trong một tháng này xảy ra những việc kia, ai có thể bảo vệ cô ấy?"

"Thật là lãng mạn ——" Bạn học nữ hâm mộ kêu lên, mặt tràn đầy hâm mộ nhìn Như Tiệp.

Kế tiếp tôi nên nói đến trọng điểm." Tư Luật quý dị cười một tiếng, giả vờ ho khan một cái.

Cười như không cười nhìn về mặt hào hứng bùng bùng của học sinh dưới lớp, anh nhẹ nhàng mở miệng, "Một tháng này, cảm tạ mọi người đối với “vợ tôi” quan tâm cùng giữ kín bí mật, cũng cảm ơn các bạn học nam trong lớp đối với vợ tôi “thương yêu”, chỉ là! Người phụ nữ của tôi muốn tôi cung chiêu, còn dư lại một tháng, hi vọng các bạn nên quản lý tốt tay của mình, nếu không —— chúng ta sẽ gặp nhau ở đạo trường (câu lạc bộ kiếm thuật)."

Nhất thời, cả lớp cũng ngẩn người, chỉ ngoại trừ về mặt tràn đầy ngượng ngùng của Như Tiệp cùng về mặt nhàm chán của Tích Vĩ.

"Giả bộ thần tiên, hư!" Tích Vĩ khinh thường hư một tiếng.

Chuyện này có phải quá mạnh mẽ không? Như Tiệp mang thai có phải là đại sự không?! Ngạc nhiên!

"Ah, vợ tôi——"

"Tớ nghe không hiểu, thầy, đừng dùng thể văn ngôn (ngôn ngữ cổ xưa - trong các tác phẩm cổ xưa)."

"Không thể nào —— còn giả sao?"

Chỉ chốc lát sau, mọi người bắt đầu xôn xao.

Kết quả ngoài dự đoán, cho dù ai cũng không nghĩ đến quan hệ của bọn họ sẽ là như thế.Ah. Không đơn thuần.

"Nói trắng ra một chút, là bọn họ sớm kết hôn áh..., dần! Đồ không có khả năng thưởng thức cái đẹp." Tích Vĩ không nhìn được nói. "Năm ngoái ngày 14 tháng 2, ngay cả tớ cũng lừa gạt, thật không phải là bạn chí cốt!"

"Tiểu Vĩ! Cậu mới không có khả năng thưởng thức cái đẹp." Như Tiệp đỏ mặt trách cứ.

"Oa ——" Tích Vĩ trợn mắt hốc mồm, nhìn mắc cỡ Như Tiệp gần như bất tỉnh.

"Oh thiên, có người lừa gạt lấy chúng ta lên lên kết hôn!" Có người tuôn ra bất mãn rống giận.

"Không công bằng, không công bằng! Mình không có đến uống rượu mừng."

"Náo động phòng, náo động phòng!"

Bắt đầu có người cổ vũ.

Bọn học sinh nghĩ rõ ràng là lừa đảo, nhưng Tư Luật chỉ là cười.

"Chỉ cần trước khi tới buổi lễ tốt nghiệp, nếu chuyện này trong trường không đưa tới sóng gió, tôi liền mời các vị bạn học ăn đồ ăn Nhật."

"Oa ——"

Tư Luật hào phóng như vậy khiến cả lớp sững sờ, liên tục không ngừng gật đầu.

"Chúc mừng cậu! Như Tiệp, tìm được một ông chồng tốt."

Bạn học nữ vây Như Tiệp lại, rủ rừ rừ nói.

Tư Luật không có người cùng kết hôn với anh là ai, nhưng mọi người đều biết, người đó chính là Như Tiệp.

"Ô Tô Tích Vĩ nhất định có không ít chỗ tốt." Có người đột nhiên nghĩ đến.

"Đối với chuyện này! Cậu ấy làm sao có thể không biết nội tình được! Tô Tích Vĩ! Nói, cậu sau lưng chúng tớ rốt cuộc được bao nhiêu lợi lộc? Nói mau!"

"Mình." Tích Vĩ nhìn bạn học phần nộ muốn đánh dẹp cô, trong khoảng thời gian ngắn không biết cãi lại thế nào.

Chột dạ ah, cô là thật được ăn miễn phí không ít bữa tiệc lớn áh..., cho dù thường ngày âm thanh cô là lớn nhất cũng không dám cãi lại, ngoan ngoãn mặc

cho các bạn học xử trí.

"Cậu mau đem tất cả nói ra, nếu không chúng tớ không buông tha cho cậu!"

Oh đó, có người dọa rồi!

Tích Vĩ nhìn bạn học từng bước một tiến tới gần cô, không tự chủ nhúu mày.

Cái này không dễ trấn an nha ——

Tư Luật không nhìn trong lớp hỗn loạn, hướng Như Tiệp cười một tiếng, vươn tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, không để ý tới ánh mắt muốn giết người của Tích Vĩ, dắt Như Tiệp đi ra khỏi phòng học.

.....

Chương 9.2:

Edit: Bonghongxingdep

"Kể từ khi chúng ta ở chung một chỗ cho đến nay, anh tốn thật nhiều tiền nha." Lòng mày tỉnh tể của Như Tiệp nhúu lại. "Tiểu Vĩ cùng học muội ký túc xá, đến bây giờ là bạn học cả lớp, Tư Luật, như vậy được không?"

"Không cần lo lắng, tiền gửi ngân hàng của anh còn đối phó được những thứ này." Anh cười muốn cô an tâm. Trên thực tế, trừ nước Mĩ bên kia nếu đồng ý những case liên quan (dịch vụ liên quan đến kiến trúc) cũng để cho anh không lo cuộc sống thiếu thốn bên ngoài, tòa nhà Thiên môn trải rộng thế giới, đều là anh tự mình thiết kế.

Chỉ là Ủy Liêu trả cho anh phí thiết kế, liền đủ anh ăn uống 10 đời cũng không hết.

Nói ra có thể sẽ làm cho người ta kinh ngạc, Thiên môn bao gồm tổng bộ ở Canada này diện tích bát ngát kiến trúc chủ đạo cùng với quang cảnh thiết kế, đều là do lúc anh là sinh viên năm nhất tự mình thiết kế.

Thật ra thì nói, anh cũng vì Thiên môn dốc sức qua, không phải sao?

"Nhưng."

"Chớ nhưng, chỉ cần em vui vẻ là được rồi." Ngăn cản cô cầu nhàu, Tư Luật nghĩ đến cái gì đó lóe lên. "Đúng rồi, anh nhớ ra rồi, Vĩ với em có bí mật, là bí mật gì? Tại sao cô ta có một vẻ cổ quái muốn chết như vậy?"

"Áh, Tư Luật, anh hình dung từ thật là ác độc!" Như Tiệp ngăn đề tài này lại.

"Như Tiệp, em có chuyện lừa gạt anh." Vừa thấy thái độ cô không đúng, là anh biết rồi. Cô gái nhỏ này!

"Áh.em." Như Tiệp ấp úng, cúi đầu xuống không dám nhìn anh.

"Nói ah." Tư Luật lạnh lạnh chờ cô.

"Tư Luật, em hỏi anh —— em có thể đi học đại học không?" Đôi mắt to nháy mắt lấy vô tội, cô quyết định nên nói lời khách sáo trước khi nói ra sự thật.

"Dĩ nhiên có thể." Thì ra là có chuyện như vậy, anh cười lên. "Không cần lo lắng vấn đề học phí, em muốn học đại học, anh sẽ toàn lực ủng hộ em."

"Ah, cảm ơn anh, Tư Luật, anh thật tốt." Như Tiệp giả bộ cười nói.

"Đâu có." Tư Luật yên lòng.

"Àh, Tư luật, anh phải nhớ kỹ là anh đồng ý rồi đó! Em “năm nay” có thể cùng Tích Vĩ đi Italia học đại học, có đúng hay không?" Cô một lần xác nhận với Tư Luật là thật sự đồng ý.

"Không sai." Anh cười gạt đầu. "Em muốn làm cái gì, anh đều để cho em làm."

"Anh thật tốt ——" đánh trên ngực chồng một cái, Như Tiệp chột dạ le lưỡi.

"Em bây giờ mới biết chồng em yêu em nhiều lắm sao?"

"Em biết rõ anh yêu em nhất rồi, Tư Luật, anh tuyệt đối không được giận em, có đúng hay không?" Như Tiệp hỏi lần nữa.

Tư Luật bắt đầu hoài nghi, anh cảm thấy hôm nay Như Tiệp rất kỳ quái, chuyên hỏi vấn đề rất quái, cô ấy trước kia sẽ không cường điệu anh thích cô ấy như thế nào, càng sẽ không to gan như vậy ở trường học ôm ấp yêu thương với anh.

Nhất định có vấn đề!

"Đúng, anh sẽ không tức giận với em, em có chuyện gì nói cho anh sao?" Nghĩ đến nét mặt cổ quái của Hồng Vi không khỏi làm anh sinh nghi, cô ta cùng Như Tiệp có thỏa thuận gì sao?

"Àh. Được rồi, Tư Luật, em nói với anh nha." Như Tiệp nở nụ cười ngọt ngào thật to, tìm đường chạy trốn trong phòng làm việc. Ừm, chờ một chút cô liền trực tiếp xông ra, Tư Luật nhất định không bắt được. "Em mang thai."

Tư Luật nghe vậy ngăn người, Như Tiệp xem thời cơ không thể mất, vội vàng nhảy xuống bấp đùi của anh, hướng cạnh cửa phóng tới, đang muốn mở cửa, một đôi tay có lực từ phía sau ôm eo của cô, nhịp tim của cô lỡ một nhịp, quay đầu nhìn lại ——

Chông của cô, đang dùng vẻ mặt có thể dọa trẻ con khóc "Trùng" cô, sau đó lấy vẻ mặt không có vẻ là dịu dàng nói với cô: "Vợ àh, em nói cái gì? Há? Anh không nghe rõ ràng, làm phiền em nói lại một lần."

Nguy rồi ——

... ..

Tư Luật hung ác trừng ánh mắt sấm hổi của Như Tiệp, không nói một câu.

Vừa nghe cô tự nói với mình chuyện trọng đại như vậy, anh không nói hai lời, lập tức giúp cô nghỉ dài hạn, trói cô ở nhà, không cho cô đi học.

Cô tự nhiên không vui rồi, bởi vì cái dạng này thì cô sẽ không cảm được bằng tốt nghiệp mất!

Nhưng cô cho là anh dễ lừa thế sao? Thành tích của cô ưu tú, trình độ so những bạn học khác được, là học sinh có 2 tiêu chuẩn như vậy, huống chi cô đã sớm có trường học đại học rồi, nhà trường sẽ không gây khó khăn cho cô.

Anh liền danh chánh ngôn thuận trói cô về nhà, không cho phép cô chạy loạn.

Cô ấy mang thai?!

Ông trời! Cô ấy có đứa bé khi bị trói đến Bang Hào cười, bị hôn mê! Đáng chết! Anh muốn giết Diệp Thượng Lương để phát tiết nỗi hận này!

"Tư Luật, anh tức giận sao?" Như Tiệp cẩn thận hỏi, từ khi anh biết cô mang thai thì vẫn dùng cái vẻ mặt đáng sợ này trừng cô, hại cô bị sợ đến nỗi không dám nói chuyện cùng anh.

"Rất tức giận." Tư Luật gạt đầu một cái, như cũ là bộ dạng sẽ dọa cho đứa trẻ khóc.

"Tư Luật, đừng như vậy mà!" Cô làm nũng cầu xin tha thứ, đi cùng là khuôn mặt tươi cười. "Như vậy anh sẽ bị dọa bảo bảo mất."

Vừa nhắc tới bảo bảo, vẻ mặt của anh liền hòa hoãn, nhưng vẫn rất đáng sợ như cũ, lộ ra anh đang tức giận.

"Bảo lâu?"

"Há?" Như Tiệp ngăn người, lập tức hiểu anh đang hỏi mình bảo bảo có bao lâu rồi. "Bảy tuần, bác sĩ nói đứa trẻ rất khỏe mạnh, muốn em bổ sung nhiều dinh dưỡng một chút." Xoa nhẹ cái bụng vẫn bằng phẳng, cô lại cười nói, trên mặt hiện ra mẫu tính (bản năng của người làm mẹ) chói lọi.

Nhìn bộ dáng mong đợi của cô, Tư Luật không nhịn được ôm lấy cô, hung hăng hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô.

"Quá đột nhiên, anh không nghĩ tới sẽ để cho em nhanh như vậy có bảo bảo." Anh nhăn lông mày, gương mặt biết vậy chẳng làm.

Anh đương nhiên biết trên đời không có phương pháp ngừa thai nào đảm bảo 100% cả, có lúc lau súng cướp cò, có mấy lần còn không kịp chuẩn bị nữa —— tóm lại là anh không cẩn thận, không trách được người khác. Nếu muốn trách, thì trách anh định lực không đủ.

"Không còn kịp rồi, đã có!" Như Tiệp cười anh. "Em muốn mang theo bảo bảo đi học đại học, em không phải bỏ đứa trẻ, cũng không cắt đứt việc học."

Cô đã nghĩ qua, nếp sống nước ngoài rất phóng khoáng, cô mang theo một bụng bự đi học sẽ không có quá nhiều ánh mắt khác thường, cùng Đài Loan không giống nhau.

Tư Luật cau mày, "Không được." Anh không ủng hộ.

"Em mặc kệ, anh đã đáp ứng em rồi !" Cô thét chói tai kháng nghị, "Anh mới vừa nói chỉ cần em thích, anh đều sẽ để em đi làm mà."

"Anh biết rõ, nhưng mà anh sẽ lo lắng, nơi này của em có bảo bảo của chúng ta." Không kiềm chế được xoa nhẹ bụng của cô, anh không dám tin nhìn về mặt tràn đầy mẫu tính của Như Tiệp. "Anh không yên lòng em mang theo đứa bé học đại học tại cái quốc gia đó."

Anh cùng Như Tiệp có đứa bé —— thật là không thể tưởng tượng nổi, anh sẽ làm ba!

Đợi chút ——

"Chờ một chút, anh sẽ làm ba?!" Tư Luật ngăn người, anh hiện tại mới nghĩ đến vấn đề này.

Như Tiệp không khỏi bật cười, nhất định Tư Luật bị dọa sợ.

"Đúng vậy."

"Anh sẽ làm ba!" Anh không dám tin lắm lắm lâu bầu.

"Ừm, anh sẽ làm ba, bác sĩ nói ngày sinh dự tính là cuối tháng mười một năm nay, có thể là một tiểu bảo bối cung Nhân Mã."

"Ah, Như Tiệp." Trong mắt Tư Luật thoáng chảy nước mắt cảm động. "Anh sẽ làm ba?" Anh không thể tin được nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên. "Đây là sự thực sao?"

"Dạ, đương nhiên là thật." Như Tiệp cười ôm hân, đáng về Tư Luật ngây ngốc thật là đáng yêu!

"Cám ơn em, Như Tiệp ——"

"Không khách khí."

"Chờ một chút, không đúng, cứ như vậy, làm sao em có thể học đại học?!" Tư Luật hồi phục tinh thần lại, kiềm chế sự tức giận, sợ mình tức giận sẽ hù dọa Như Tiệp cùng đứa trẻ.

"Tại sao không được?" Như Tiệp không phục nói trở về.

"Không được! Nói gì anh cũng không đồng ý, như vậy em sẽ thức đêm, ăn uống không điều độ." Anh cắn răng nói liên miên.

"Mới sẽ không! Em sẽ ngoan ngoãn." Cô phản bác.

"Không được! Muốn học đại học có thể, chờ em sinh đứa trẻ ra đã mới được đi!" Anh đã quyết định.

"Anh lừa em!" Khuôn mặt nhỏ nhắn Như Tiệp nhăn lại, nước mắt xuất hiện ở hốc mắt. "Khi ở trường anh đã đồng ý với em mà!"

"Anh." Thấy cô vừa khóc, Tư Luật luống cuống tay chân. "Đừng khóc."

"Ô ô ô. anh nói chuyện không giữ lời, em không để ý đến anh nữa."

Tư Luật luống cuống tay chân đưa khăn giấy, trấn an cô vợ nhỏ có thai đang khóc.

Chương 9.3:

Edit: Bonghongxingdep

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên, anh vội vội vàng vàng chạy đi mở cửa, không ngờ, cửa mở ra, mặt bạn tốt Đường Tuấn Bác xanh mét xuất hiện ở trước cửa, còn có —— mẹ vợ anh Dương Vịnh Lan, mẹ vợ dịu dàng bây giờ đang trừng anh!

Anh bắt giác cứng lại, ngày chết của anh đã tới sao?

Anh Phùng Tư Luật đối với mẹ vợ tự nhiên dâng lên một cỗ —— kính sợ, bởi vì, lúc anh bắt cóc Như Tiệp đến Mi kết hôn, nhưng thật ra là không hợp pháp. Bởi vì hôn nhân của bọn họ không được sự đồng ý của người giám hộ Như Tiệp, sau khi chuyện xảy ra, Dương Vịnh Lan hết sức tức giận, nhưng sau khi cùng anh chia sẻ tâm tư, sáng tỏ anh là một tấm chân tình, mới tán thành hôn nhân của bọn họ.

Vì vậy, đối với sự thành toàn của mẹ vợ, anh là cảm kích nơi tâm tồn.

"Ô ô ô —— mẹ." Như Tiệp vừa thấy được mẹ liền nhào tới, dựa vào trong ngực mẹ uất ức khóc.

Dương Vịnh Lan trấn an con gái, ánh mắt lại trừng mắt con rể.

"Cậu làm chuyện gì tốt vậy?" Giọng nói của bà tràn đầy chất vấn.

"Mẹ ——" Tư Luật ngoan ngoãn đứng nghiêm ngay ngắn, không dám nhiều lời một chữ.

Anh đối với cha mẹ không có cách nào, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe giáo huấn.

"Cậu đó, đã nói với cậu không phải sao? Tại sao nhanh như vậy khiến Như Tiệp có đứa trẻ đây? Người trẻ tuổi làm việc lúc nào cũng vụng động như vậy? Như Tiệp vẫn còn nhỏ như thế! Làm sao cậu có thể."

Dương Vịnh Lan mặt nhọc nhắc đi nhắc lại, nói cho Tư Luật phải cúi đầu, không dám cãi lại.

Bởi vì cậu ta phạm sai lầm.

"Mẹ, mẹ sẽ làm bà ngoại, chẳng lẽ mẹ không vui mừng sao?" Tư Luật không nhịn được hỏi. Tựa như sau khi anh nhận thức rõ sự thật này, vui sướng nhưng dễ xuống phần nộ.

Nói đến đây, Dương Vịnh Lan tức giận tiêu mất hơn phân nửa, trừng mắt liếc anh một cái, xoay người đem lực chú ý ở trên người con gái, trên mặt mang theo nụ cười vui sướng, nhưng không thể đối với cậu ta quá tốt, cho nên làm bộ rất tức giận hừ một tiếng.

"Mẹ, Tư Luật gạt người." Như Tiệp uất ức mếu máo tố cáo.

"Mẹ biết rõ." Dương Vịnh Lan hung ác trừng Tư Luật một cái, "Cậu cũng không đáng tin." Để cho Như Tiệp còn nhỏ như vậy làm mẹ, thật là quá đáng!

"Con muốn học đại học, nhưng anh ấy không chịu." Như Tiệp hướng mẫu thân lên án tội trạng của Tư Luật.

"Ngaoan, không cần để ý cậu ta, mẹ để cho con đi học." Dương Vịnh Lan vỗ ngực bảo đảm, đồng ý với con gái không gián đoạn việc học.

"Cám ơn mẹ." Như Tiệp lau đi nước mắt, vui mừng nhào vào trong ngực mẫu thân. "Mẹ là tốt nhất."

"Đó là đương nhiên." Dương Vịnh Lan cưng chiều xoa mái tóc của con gái, trên mặt mang nụ cười dịu dàng.

Có mẹ làm núi dựa, Như Tiệp gan lớn lên, vui ở trong ngực mẹ, hướng về mặt bắt đấm dĩ của Tư Luật le lưỡi.

Tư Luật bị hành động to gan này của Như Tiệp làm ngẩn ra tại nguyên chỗ, thật vất vả mới đổi mặt sự thật.

Anh làm Như Tiệp hư rồi sao? Nghĩ tới khả năng này, anh không khỏi lắc đầu bật cười.

"Hối hận rồi hả?" Đường Tuấn Bác cười như không cười nhìn đáng vẻ vừa buồn cười vừa bức mình của bạn tốt. "Đã nói cho cậu nghe, Như Tiệp còn nhỏ, cậu còn không nghe."

Phùng Tư Luật nheo lại mắt, thì ra là, là người này đi báo tin.

"Cậu cũng biết?"

"Hừ." Đường Tuấn Bác hừ một tiếng. "Tôi thật sự muốn đánh cậu, Phùng Tư Luật."

"Hừ." Tư Luật cũng hừ một lạnh. "Cậu đánh thắng được tôi sao?"

"Ah, tôi đâu có ngu để cậu đánh sao? Tư Luật, muốn làm cậu chân tay luống cuống có rất nhiều phương pháp, cậu muốn thử không?" Trong mắt Đường Tuấn Bác đảo lóe lên ý không tốt, khiến Tư Luật sinh nghi.

Anh nheo cặp mắt lại. "Lời này của cậu là có ý gì?"

"Tư Luật, chúng ta làm bạn bốn năm, hợp tác gần ba năm, cậu có chuyện lớn nhỏ gì, gần như không thể gạt được đôi mắt của tôi, trừ phi cậu muốn lừa gạt. Nhưng mà, có một số việc, cậu muốn lừa gạt cũng lừa không được." Đường Tuấn Bác cười rất hả hê, một bộ dáng đã tính trước rồi.

"Nói rõ ràng." Giọng nói Tư Luật lạnh lẽo, muốn ép hỏi cậu bạn tốt đến tận cùng là muốn gì.

"Tôi chỉ là muốn Như Tiệp học đại học ở trường cũ của chúng ta mà thôi, để cho em ấy biết rõ ràng, chồng của em ấy, là nhân vật phong vân thế nào, tránh cho có người hâm mộ đi tìm em ấy làm em ấy sợ, tôi phải nói trước cho rõ ràng, để cho em ấy còn chuẩn bị tâm lý ah." Đường Tuấn Bác có chủ ý vạch trần nỗi đau của người khác, cười đến hải lòng.

Tư Luật nghe vậy ngăn người, nhớ tới việc hoang đường khi học đại học!

Anh trời sanh tính tình lạnh lùng, nói chuyện ác độc, không muốn người khác chú ý, nhưng anh là người phương Đông có dáng người cao lớn, cùng với bộ dạng đẹp trai, chính là hấp dẫn đông đảo ánh mắt của các cô gái. Cho nên nói, anh trong đám con gái, tự tại như cá gặp nước, anh có chơi đùa trong một khoảng thời gian, nhưng khi quen biết với Đường Tuấn Bác, cũng vì tương lai sau này, anh thu liễm đi rất nhiều.

Không sai, trước kia anh rất hoa tâm (lãng nhãng), nhưng đó là chuyện trước kia, tại sao Đường Tuấn Bác còn đem chuyện trước kia nói ra?

"Cậu có ý đồ gì?" Đem chuyện hoang đường trước kia nói cho Như Tiệp sao?

"Cậu cứ nói đi?" Đường Tuấn Bác cao thâm khó lường nhếch miệng.

"Cậu dám can đảm ở trước mặt Như Tiệp nói ra một chữ." Tư Luật cắn răng nói.

"Thì thế nào?" Đường Tuấn Bác buồn cười nhíu mày, chờ cậu ta (Tư Luật) nói ra lời uy hiếp.

"Tôi sẽ khiến cậu vĩnh viễn không mở miệng được." Anh tàn nhẫn nói ra câu nói tràn ngập máu tanh.

"Oa, tôi sợ quá đi." Đường Tuấn Bác cười ha ha. "Tôi nói một lần là đủ rồi, Như Tiệp sẽ nghĩ gì, vậy thì tôi cũng không biết." Chuyện cười, chuyện như vậy có thể nói nhiều lần sao? Thoáng nhắc nhở Như Tiệp một chút, là có thể đạt được hiệu quả mà anh (Đường Tuấn Bác) muốn, cần gì phải lãng phí nước miếng?

"Phải không?" Trải qua Đường Tuấn Bác nhắc một chút, làm anh (Tur Luật) nảy ra một suy nghĩ khác người.

"Cậu lại làm sao vậy?"

"Tôi không thể để cho một mình Như Tiệp học tại trường học này." Về mặt Tur Luật không đồng ý.

Mặc dù rời khỏi trường một thời gian, nhưng anh vẫn nhớ rõ, trong trường học có không ít người có vóc dáng đẹp, con trai nước ngoài đẹp trai không phải là số ít, cộng thêm Như Tiệp xinh đẹp thiện lương. Đáng chết, anh muốn đi theo.

"Cái gì?" Đường Tuấn Bác ngoài ý muốn khi việc anh đang nói lại chuyển tới vấn đề này. "Cậu nói cái gì? Sao một mình Như Tiệp đến Italia học đại học được? Đừng quên Tô Tích vĩ."

"Không." Tur Luật phun ra một chữ này, trong lòng đã có quyết định. "Công việc lại giao cho cậu bốn năm nữa vậy."

"Cậu đang nói cái gì?!" Đường Tuấn Bác sửng sốt. "Cậu phải đi cùng Như Tiệp đi học đại học sao? Cậu điên rồi à! Công việc thì sao?! Cậu lại giao hết cho tôi lần nữa thử xem! Cậu (Tur Luật) có tin là tôi (Đường Tuấn Bác) sẽ làm thật cậu không!"

"Ai muốn đi cùng em đi học đại học?" Như Tiệp không hiểu ngẩng đầu lên, nhìn anh trai cùng Tur Luật tranh luận tới mặt đỏ tía tai.

"Anh." Tur Luật một chút xấu hổ cũng không có, cười chỉ lấy mình. "Em đi học, anh làm việc nhà, chờ em sinh bảo bảo ra, anh tới chăm sóc."

"Phùng Tur Luật, cậu. . . ." Đường Tuấn Bác thiếu chút nữa học máu. Loại chuyện này mà cậu ta còn dám nói ra.

"Anh chuyển công việc qua Italia, không được sao?" Tur Luật đường hoàng nói, về mặt thần nhiên.

Mất Như Tiệp tròn tròn, không thể tin được Tur Luật lại quyết định chuyện này như thế.

"Tur Luật, anh điên rồi!"

"Như Tiệp, hãy nghe anh nói." Thấy cô không tức giận, Tur Luật vội vàng đến gần cô, kéo cô qua một bên, cầm bả vai nho nhỏ của cô.

"Anh không cần làm chuyện điên rồ, Tur Luật."

"Đây không phải là một việc ngu ngốc, nghe lời, Như Tiệp, Italia trị an kém, một mình em cô gái trẻ tuổi còn bụng rất nhanh sẽ lớn, rất nguy hiểm, anh không yên lòng. Cho nên, anh quyết định năm nay không tiếp nhận công việc nữa, đến Italia với em." Tur Luật thành khẩn nói.

"Anh không phải giận em sao?" Như Tiệp kinh ngạc khi nghe giọng điệu của anh, không có hung dữ với cô.

Tur Luật thở dài. "Anh sẽ không bao giờ tức giận em nữa."

"Tur Luật ——" ánh mắt dịu dàng, Như Tiệp cảm động nhào vào trong ngực anh.

"Em đừng bị lừa lần nữa, Như Tiệp ngốc, như vậy sẽ để cho cậu ta đi theo em đi học đại học đó, Hừ! Em không nhìn thấy mặt thật của cậu ta rồi!" Đường Tuấn Bác tức giận đến chân tay căng cứng lại.

Giao cho loại bạn bè này, anh (Đường Tuấn Bác) nên vui mừng hay là tức giận đây?

Tự mình vì bạn bè mà cố gắng điều hòa công việc, anh nên tức giận, Tur Luật vì Như Tiệp mà ném toàn bộ công việc cho anh (Đường Tuấn Bác), còn tự mình (Tur Luật) đi theo Như Tiệp đang có thai, đồ không có tính người! Anh (Đường Tuấn Bác) tức học máu.

Nhưng với vai trò là anh trai, anh lại rất vui mừng khi Tur Luật yêu thương Như Tiệp như vậy. Hơn nữa còn cảm kích Tur Luật sủng ái Như Tiệp, còn chăm sóc hết mực.

Hai cảm xúc này làm anh (Đường Tuấn Bác) thật khó khăn, anh không biết là hiện tại mình nên nói cảm ơn với Tur Luật, hay là nên đánh cho cậu ta một quyền, để cho cậu ta tỉnh táo một chút.

"Tur Luật, anh theo em đi học đại học, em không phản đối, nhưng là sau khi bảo bảo ra đời, anh thật muốn chăm sóc con?" Như Tiệp biết anh một khi quyết định, bất luận kẻ nào khuyên can đều cũng không được, cho nên không thể làm gì khác hơn là lùi một bước.

"Còn phải hỏi, đương nhiên là anh chăm sóc." Tur Luật cười vỗ cái đầu nhỏ của cô, cười cô buồn lo vô cớ.

"Nhưng mà." Như Tiệp muốn nói lại thôi.

"Sao?"

Như Tiệp hoài nghi nhìn anh, vẻ mặt tin tưởng.

"Anh sẽ chăm sóc con sao?"

Vừa hỏi, liền khiến Tư Luật sững sờ.

"Chắc sẽ không đi, tiểu bảo bảo vừa sinh ra xương rất mềm, phải ôm rất cẩn thận, anh sẽ ôm con sao?" Như Tiệp hỏi lần nữa.

Sắc mặt Tư Luật trắng nhợt.

"Còn phải pha sữa, hơn nữa, tiểu bảo bảo vừa sinh ra, không có sức chống cự, sẽ thường ngã bệnh, con cũng sẽ không nói chuyện được, nói con khó chịu chỗ nào, cho nên sẽ khóc suốt, khóc suốt. Anh biết dỗ con sao?" Như Tiệp hỏi một loạt vấn đề.

"Còn nữa, Tư Luật, sẽ không bởi vì tiểu bảo bảo khóc suốt rất phiền, liền. Liền đánh con chứ?" Như Tiệp cuối cùng cũng hỏi câu mà cô muốn biết câu trả lời nhất.

Tư Luật vuốt mặt, lau đi mồ hôi lạnh toát ra.

"Anh chưa làm ba qua, cho nên anh sẽ không bế con, chỉ là, em nói những thứ dỗ con, ôm con, anh sẽ từ từ học, học làm một người ba tốt, đối với việc mà em nói khi này—— đánh con, anh cho là, trách mắng hay khen lúc thích hợp cũng là tất yếu, chỉ là, khi đó là lúc con đã hiểu chuyện," Anh hướng Như Tiệp cười một tiếng. "Anh biết em đang lo lắng cái gì, yên tâm, anh không phải là một người bạo lực."

"Mới là lạ." Đường Tuấn Bác ở một bên nói lời châm chọc. "Nếu như cậu không gọi bạo lực, thì được gọi là gì?"

"Đường Tuấn Bác." Tư Luật quay đầu lại, bẻ các ngón tay kêu rắc rắc. "Kết quả của việc nói nhiều là gì, tôi hiện tại sẽ cho cậu biết!"

"Á ——" Đường Tuấn Bác kêu rên, cuối cùng cũng biết được kết quả của việc nói nhiều——

Chắc là rất đau.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bay Lượn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Như Tiệp quyết định không tiếp tục lên lớp trong một tháng cuối cùng của cấp nữa, ở nhà ngoan ngoãn an thai, làm Tư Luật an tâm, nhưng điều kiện trao đổi, chính là để cho cô tham gia buổi lễ tốt nghiệp.

Sáng sớm, Như Tiệp rất vui vẻ lấy bộ đồng phục màu thủy lam (màu xanh của nước), ngâm nga hát cầm bàn ủi ủi đồng phục, làm vài nhăn nhoe thành đường thẳng, cẩn thận ủi.

Cột tóc thành đuôi ngựa xinh đẹp.

Thời tiết càng lúc càng nóng, thể chất của cô bởi vì mang thai, trở nên không chịu được nóng, mỗi ngày đều ở trong phòng điều hòa, không muốn bước ra cửa phòng một bước.

Nhưng hôm nay, nóng mấy cũng phải ra khỏi phòng, bởi vì hôm nay là thời khắc kết thúc đời cấp 3 của cô, cô đến trường học tham gia buổi lễ tốt nghiệp, còn nữa, cô từng đồng ý mời bạn cùng lớp ăn cơm, hôm nay nhất định phải làm, nếu không, vừa tốt nghiệp, Tư Luật liền mang cô đến Italia làm quen hoàn cảnh trước cảnh, luôn tiện là tuần trăng mật lần thứ 2 của bọn họ.

"Xong chưa?" Tư Luật nhẹ nhàng gõ cửa, cạnh cửa để cô sửa sang lại đồng phục.

"Được rồi." Mặc bộ màu trắng, mang giày da đen, Như Tiệp nhảy nhót tới trước mặt anh.

"Đứng lại!" Tư Luật hoảng sợ rống to.

"Sao vậy?" Chân tay cô luống cuống.

"Tiểu thư." Anh thờ dài. "Em rốt cuộc có tự giác mình là phụ nữ đang có thai hay không?"

"Àh!" Như Tiệp bừng tỉnh hiểu ra, xin lỗi gãi gãi đầu. "Em quên mình là phụ nữ đang có thai."

Sau ba tháng có thai bảo bảo vẫn phát triển trong bụng bằng phẳng của cô, vóc người cô quá mức mảnh khảnh cho nên không nhìn ra được là đang có bầu, nhiều khi cô tự làm ra những chuyện đáng sợ.

"Em" Tư Luật không chịu được mắt tròn mắt dẹt. Cô ấy không sợ hãi như vậy, thật may là anh quyết định theo cô ra nước ngoài, nếu không, cô không tự chủ được hành động của mình như vậy, sớm muộn cũng làm mình bị thương.

"Thật xin lỗi, lần sau em không dám."

"Lúc nào em cũng nói như vậy, kết quả thế nào?" Tư Luật không tin tưởng cô, chăm sóc đứa bé được.

"Được rồi, chúng ta đi thôi, em muốn đến trường." Như Tiệp nũng nịu, đối với một chiều này của cô ấy Tư Luật liền không có cách nào.

"Được, trước khi đi, anh cho em xem một thứ." Anh nở nụ cười thần bí.

"Là cái gì?" Như Tiệp ngờ ngác hỏi.

Tư Luật kéo tay cô, tới phòng khách, chỉ thấy trên bàn để một bó thật lớn, là màu đỏ y hệt màu đỏ của hoa Tường Vi, nở rộ tỏa ra mùi thơm nồng nặc.

"Oa, rất nhiều hoa!" Như Tiệp hưng phấn cầm bó hoa, vui mừng thét chói tai. "Tặng em àh?"

"Ừ, Hồng Vi phái người đưa tới, nói là chúc mừng em tốt nghiệp." Nhìn cô vui mừng như vậy, anh cũng không nhịn được cười.

"Rất nhiều nha. Ah? Có đồ." Nhìn thấy trong bụi hoa có một lá thư nhỏ, cô tò mò lấy ra, mở ra.

Đó là một sợi dây chuyền, trong đó là một thanh phi đao xinh xắn, được làm rất tinh tế, thân đao còn có một đóa nhỏ Tường Vi màu đỏ, trên chuôi đao khảm một viên kim cương xinh đẹp, dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng chói.

"Oa, đây là." Như Tiệp liếc nhìn một cái liền thích sợi dây chuyền, cùng chiếc nhẫn mà Tư Luật đưa cho cô không giống nhau.

"Cái này hình như là tín vật của Vi." Tư Luật lộ ra nụ cười. "Cô ấy đưa cho em, thì em hãy giữ nó."

"Há? Rất có giá trị sao?" Như Tiệp nghiêng đầu hỏi.

"Ừ, rất có giá trị." Ánh mắt anh lóe lên, không trả lời cận kề.

Hồng Vi tặng dây chuyền này cho cô, chứng tỏ cô là người Hồng Vi quan tâm, dám động tới một sợi lông chân của Như Tiệp, thì sẽ đối địch với cô (Hồng Vi), mà sợi dây chuyền này——

Không cần anh giao phó, tin tưởng Hồng Vi thông minh như vậy sớm đã đặt thiết bị truy tìm bên trong, bảo vệ an toàn cho Như Tiệp.

Coi như cô ta (Hồng Vi) lập một công lớn.

"Quý giá như vậy, vậy em không dám nhận."

"Nhận lấy." Tư Luật tự mình cầm lấy sợi dây chuyền mà cô đeo trên cổ, lấy ra nhẫn cưới của bọn họ, đeo vào ngón áp út của bàn tay trái của cô, đeo sợi dây chuyền mà Hồng Vi đưa vào trên cổ cô.

"Tư Luật, anh thật. Không khách khí nha!" Như Tiệp rất không tán thành hành vi này của anh.

Kim cương! Sao có thể cứ như vậy mà nhận lấy, quý trọng như vậy mà.

"Úy Liêu cực kỳ giàu có, không thiếu cục đá nhỏ này." Tư Luật cười ha ha, ôm cô đi ra cửa.

"Anh chính là như vậy! Đều không giúp bọn họ chia sẻ công việc, Vi mệt mỏi quá mà." Như Tiệp ghé vào lỗ tai anh nhắc đi nhắc lại.

Tư Luật nghe rồi cười, trên mặt hiện ra nụ cười hạnh phúc, một chút không kiên nhẫn cũng không có, chỉ có tràn đầy cưng chiều.

Bọn họ cầm tay nhau, đi tới trường học tham gia buổi lễ tốt nghiệp, bọn họ không biết, sự "Niệt tình yêu thương" của các bạn học sinh trong lớp với bọn họ, do Tích Vi xúi giục, quyết định cho bọn họ một buổi lễ tốt nghiệp khó quên.

Tích Vi biết, Như Tiệp hy vọng nhất là được tặng quà tốt nghiệp, nếu là được mọi người chúc phúc, đối với cô (Tích Vi), là chuyện nhỏ! Mặc dù rất nhiều bạn học nam oán trách Như Tiệp của bọn họ gả cho một ông già. Nhưng vẫn là vui mừng khi cô ấy (Như Tiệp) tìm được hạnh phúc của mình.

Bây giờ trong sân trường, tràn đầy không khí vui mừng, toàn trường tổng động viên, muốn cho bọn họ một kinh hi là ——

Miệng đồng thanh hướng bọn họ hô to, "Kết hôn vui vẻ!" Còn có vô số quả bóng nước.

Suyt, không cần nói cho bọn họ biết, khiến cho bọn họ kinh ngạc một chút đi!

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Bay Lượn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.